

KABİL'DEKİ AJAN

GERARD DE VILLIERS TAY

Orijinal Adı: L' HOMME DE KABUL

©Copyright: LibiairePlon/Tay Yayınları 1985
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-Ist.
Tel: 522 45 32

Gerard de
VILLIERS

SAS
KABİL'DEKİ
AJAN

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Yusuf ŞİMŞEK

Dizgi Eldim/Film: Ruşen Grafik
İç Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı: Seçil ofset

I. BÖLÜM

Kurumuş ırmağın üzerindeki köprünün parmaklıklarına dayanmış olan iki Afganlı hamal merakla beyaz bir adama bakıyorlardı. Adam vargücüyle yüz metre ötedeki tahtaperdeye ulaşmaya çalışıyordu. O tahtaperde Pakistan topraklarının bitmesi anlamına geliyordu. Yüzü kıpkırmızı, nefes nefese, beceriksiz hareketlerle asfaltın üzerinde gürültüyle koşuyordu. Yaşlıca bir adamdı ve kravatsız gri bir takım elbise giymişti. Genelde sınırı böyle yaya geçenleY hem daha genç olurlardı, hem de hiç aceleleri olmazdı.

Köprünün biraz arkasında, bir Afgan astsubayı da meraklı gözlerle beyaz adamı izliyordu. Adamın Afganistan'la Pakistan arasındaki serbest bölgeyi koşarak geçmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Eğer pasaport kontrolünü yaptırmamış olsaydı şimdi arkasında onu izleyen birkaç memur olurdu. Güneş Hayber Geçidi'nde batmak üzereydi. Biraz ilerde, Hint ordularından kalma korkunç büyük bir karakol vardı. Batan güneş karakol üstünde ilginç gölge oyunları yapıyordu. Son Afgan benzin istasyonunun önünde bir dizi kamyon ve otobüs Hilalabad'a gitmek için hazır bekliyorlardı. Afgan topraklarında yol çıplak bir platonun üzerinde kıvrılarak ilerliyordu. Peşaver'e doğru inerken Hayber Geçidi'nin gölcükleri göze çarpıyordu.

Pakistanlı asker, ona doğru koşan yaban-

cıyı gördüğünde kendinden geçmiş bir halde, okunan ezanı dinlemekteydi. Zorlukla solu-
yan adam sınırı geçmeden önce yavaşladı. Al-
nı ter içindeydi ve elleri titriyordu. Bir an geri
dönüp baktı ve ona doğru gevşek adımlarla
gelen üç adamı gördü. Afganlar şalvar ve
gömlek giymişlerdi. İkisinin sırtında tüfek
vardı. Bıyıklı yüzleri en ufak bir duygudan
yoksundu. Onları bu kadar yakınında gören
yabancı korkuyla Pakistanlı askere koştu.

— Help me! dedi yalvaran bir sesle. Help
me!*

Asker "Bu şişko esrarı fazla kaçırmış" dedi
kendi kendine. Adamın yüzündeki dehşet ifa-
desi ancak esrar yüzünden gördüğü bir kâbus-
tan kaynaklanabilirdi. Ama yine de yabancıla-
ra karşı nazik olunmalıydı.

— Welcome!* dedi.

Bütün İngilizcesi bu kadardı. Afganlarla
adamın arasında hepsi bir kaç metre kalmıştı.
Yabancı yeniden yalvardı.

— Help me, help me!

Asker başını salladı ve ezanı dinlemeye ko-
yuldu.

Donald Mac Millan boğuk bir çığlık attı.
Korkudan boğazı düğümleniyordu. "Peşa-
ver'e hiç varamayacağım" diye düşündü. Pe-
şindeki üç adam "Welcome to Pakistan"*
yazısı altında sakince bekliyorlardı. Bunlar

Pakistan'la Afganistan arasında yaşayan
"Paktu" adlı bir aşiretin üyesiydiler. Sınırı

(') Yardım edin

(*) Hoşgeldiniz

(') Pakistan'a Hoş geldiniz

geçmek için pasaporta bile ihtiyaçları yoktu. Afgan gümrükçü sınırı arabasıyla geçemeyeceğini söylediğinde onlardan kaçamayacağını anlamıştı. İzlendiğini anladığı Celalabad'dan beri Mercedes'le arasındaki uzaklığı korumayı başarmıştı. Ama sonunda, Ford'unu Afganistan sınırında terketmek zorunda kalmıştı.

Şimdi yayaydı ve silahsız kendini çıırılçıplak hissediyordu, ve Peşaver'e hâlâ 80 kilometre vardı. Geri dönmesi olanaksızdı. Ne yapacağını bilmez bir durumdaydı. Burada, dünyanın bu köşesinde Paktular istediklerini yapıyorlardı. Neyse ki, takipçileri de yaya kalmıştı ve tek şansı onlardan daha çabuk davranmaktı.

Aniden koşmaya başladı ve terasını hippelerin doldurduğu bir bar-restaurantın önünden geçti. Koluna yapışan bir adam elindeki kalın rupi destesini burnuna doğru salladı.

— Nine roupiah for one dollar sir, good money*

Üç metre ilerdeki bankaya benzer tahta barakada topu topu altı rupi veriyorlardı.

Birden solundaki iğrenç ve küçücük gümrük binasını farketti. Aklına bir şey gelmişti. Döndü ve hızla binaya daldı. İçerde bir düzineye yakın hippie kuyrukta bekliyorlardı. Mac Millan aralarına karıştı. Burada kendini daha emin hissetmişti. Geri dönüp bakınca üç takipçisini kapının önünde beklerken gördü. Sakindiler ve bir o kadar da gaddar.

Burada bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi. Ama şu kalabalıktan biraz uzaklaşsın, ilk

(*) Bir dolara dokuz rupi bayım, iyi para

fırsatta hesabını görüverirdi bu adamlar!

Donald Mac Millan içinden kendine lanet okurken Kabil'e telefon edişinin ne kadar büyük bir ihtiyatsızlık olduğunu düşünüyordu. Afgan Gizli Servisi'nin boş oturmadığını tahmin etmeliydi. Bütün gücüyle korkusunu bastırmaya ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Önünde saç sakalı birbirine karışmış bir hippie elindeki Hollanda pasaportunu sallıyordu. Çevresine şöyle bir göz attı. Üç takipçinin onu göremeyeceğinden emin olunca hippinin kulağına eğildi. Anlıyacağını umarak fısıldadı.

— Yirmi dolar kazanmak ister misiniz?

Dolar sözcüğü hippinin gözlerini yuvalarından uğratmıştı. Başını çevirip buraları için fazlaca iyi giyinmiş olan adamı süzdü.

— Ha?

Hippinin aklından geçenleri okuyan Donald Mac Millan hayır anlamında başını salladı. "Esrar kaçakçısına benzer bir halim var mı" dedi kendi kendine. Elini ceketinin iç cebine sokup saydam bir plastiğe sarılı teyp bandını çıkardı.

— Hayır, hayır. Bunu Peşaver'e, Dean's Hotel'e götürün. Thomas Sands'ı sorun.

— Hepsi bu mu?

— Hepsi bu.

Hippi hiçbir şey anlamamıştı. Gözlerini kırıştırdı, eliyle bandı tartarak bu herifin nerede yalan söylemiş olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Donald Mac Millan bir yirmilik çıkardı, eliyle ikiye böldü. Bir parçasını hippinin burnuna doğru uzattı.

— Haydi, istiyor musun istemiyor musun?

Hollandalı omuzlarını silkti. Hayber Geçidi'nde sık sık böyle tuhaf tiplere rastlanırdı. Yirmiliğin yarısını aldı ve bandla birlikte yağmurluğunun cebine soktu.

Mac Millan:

— Ne zaman gidiyorsun? diye sordu.

Hippi belli belirsiz bir hareket yaptı. Bu Pakistanlı şoförlerin keyfine kalmış bir şeydi. Hollandalı Donald Mac Millan'ı unutmuştu bile. Şimdi tek derdi, üzerindeki esrar plakasını kaptırmadan, Katmandu'ya eksiksiz varabilmektir. scanned by darkmalt1

Donald Mac Millan çok büyük bir iş yapıyormuş gibi arama yapan bıyıklı gümrükçüyü gözlemeye koyuldu. Belki de İngilizce biliyordu. Ama yardım edeceği şüpheliydi doğrusu. Geri dönüp bakınca Paktuların kaybolduğunu gördü. Ama Avustralyalı onların dışarda beklediklerini adı gibi biliyordu. Burada bir rezalet çıkarıp kendini hapse attırabilirdi. Hatta bir yolunu bulup Peşaver'e telefon bile edebilirdi. Ne varki, Pakistanlıları yeterince tanıyordu. Uzun ve gereksiz bir sürü gevezelikten sonra ondan kurtulmanın bir yolunu bulurlardı. Kendini bir anda karanlık bir köşede Paktularla burun buruna bulabilirdi. Havanın kararmasına bir iki saat kalmıştı. Kuyruk-taki yerini bırakıp kapıya yaklaştı, dışarıya bir göz attı.

Yolun karşı tarafındaki kahvenin terasında üç Paktu oturuyordu. Mac Millan derin bir soluk alıp tek harekette kapıyı açtı. Karşıda, meyhanenin yanında bir düzineye yakın basit resimlerle süslü kamyon vardı. Eğer birinden

birine saklanabilirse belki kurtulabilirdi. Ama kamyonların o üç şeytana çok yakın olduğunu hesaba katmak gerekiyordu. Bir an düşündü. Pasaport kontrolü yapılan binanın üç yüz metre ilerisinde bir sürü eski Amerikan arabası vardı.

Onlara doğru yöneldiği anda, çevresini bir sürü kaçak para değiştiren adam aldı. Avustralyalı onlardan kurtulduğunda çok geç kalmıştı. Durumu farkedene Paktular, içtikleri çayı yarım bırakıp ayağa kalktılar. Korkudan çığına dönen Donald Mac Millan az daha tepeme dolu bir kamyon tarafından eziliyordu. Üç Paktu hiç acele etmeden yürümeye başladılar. Sınırdaki binalardan sonra Landikotal'e kadar yol bomboştı. O kaçakçı yuvasına ulaşabilmek için gideceği yolda tek arkadaşı kara bazalt kayalar olacaktı. Bir de Hayber Geçidi'nin ışıkları. Birçok kanlı cinayetin sessiz tanıkları!

Donald Mac Millan soluk soluğa, hareket etmek üzere olan bir taksiye yetişti. Eğilip bakınca içerisinin tıktık insan dolu olduğunu gördü.

— İtaraf Peshawar?*

Şoför cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Araba hareket ettiği anda birkaç kişi daha arabanın arkasına atlamış, sonuncusu zar zor açık kapıya tutunup basamakta ayakta durabilmişti.

Donald Mac Millan sıradaki ikinci araca doğru koştu. Bu daha boş görünüyordu. Yak-

(*) Peşaver'e gidiyor musun?

laşınca yerde bile bir, iki kişinin oturduğunu gördü. Bu yörede bir sel çukuruna yuvarlanıp on, on beş kişinin ölümüne neden olan araba kazaları çok ünlüydü.

Direksiyonda uyuşuk uyuşuk oturan şoförün gözlerinin önünde bir deste doları sallayarak

— İtaraf Peshawar? diye sordu.

Doların yeşili adamın üzerinde etki yapmıştı.

Hemen uyandı ve paraları alarak Avustralyalıya oturması için işaret etti. Mac Millan kendini arabanın içine bıraktığında ölü gibiydi. Avustralyalı şoföre doğru eğilerek bağırdı.

— Go, go.*

Adamın kılı bile kıpırdamamıştı. Mac Millan korkuyla başını çevirdi. Üç Afgan hiç acele etmeden yaklaşıyordu. Şoförü şiddetle sarsarak adamın dizlerine bir yirmilik fırlattı.

— Go now*

Yirmilik Pakistanlının isteksiz de olsa kontağı çevirmesine yetmişti. Yine son anda arabaya birileri daldı. Bir çocuk kapıya tutunmuştu. Motor bir iki tekledi, vitesler gıcırdadı ve araba yavaşça hareket etti. Donald Mac Millan takipçilerin bir an kararsızlığa düştüklerini gördü. Sonra onlar da eski, yeşil bir Dodge'un içine daldılar.

Araba giderek hızlanıyordu. Avustralyalı "eğer böyle birkaç dakika önce varabilsem saklanacak bir yer bulabilirim." diye düşündü. Hava karardıktan sonra yaya olarak Peşa-

(*) Git, git.

() Git şimdi.

ver'e varması olanaksızdı.

Dar yol, yüksek ve parlak bazalt kayalıkların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Büyük bir kamyon dar bir dönemeçte taksiye şöyle bir dokundu. Dolu araç neredeyse kurumuş dere yatağına yuvarlanacaktı. Mac Millan manzara seyredecek durumda olsa, görüntü bir harikaydı. Hayber Geçidi'nin gölcükleri, ışıklar ve Pakistan karakolları. Hepsinin gönderinde yeşilli beyazlı bayraklar dalgalanıyor, sanki Kraliçe Victoria'nın orduları her an saldırıya geçecekmiş gibi hazır bekliyorlardı. Çevrede ne bir ağaç, ne bir çalılık vardı. Yalnız ve yalnız sarp kayalıklar.

Donald Mac Millan başını çevirip baktı. Şu gölcüklere bir ulaşsınlar, hiçbir şeyden şikâyet etmeyecekti. Yeter ki, ulaşsınlar! Sürekli kamyonlarla karşılaşıyorlardı. Arkalarındaki araba hızlanıp onları yakalayamayacak kadar eskiydi. Yüz metre arkadan, radyatöründen dumanlar çıkararak geliyordu. İki Paktu içerde oturmuştu. Üçüncüsü ise arabanın üstünde uzanmıştı. Tüfeği yanibaşındaydı.

Neyse ki, aralarındaki fark azalmıyordu. Donald Mac Millan terden ıslanmış olanavuç içlerini sildi. Şimdi tırmanmaya başlamışlardı, nedense peşindekiler daha yaklaşmış gibi geldi. Midesinin yeniden düğümlendiğini hissetti. Öne doğru eğilip şoförü sarstı.

— Go, go!

Cebinden çıkardığı bir sürü kırıksık parayı adama gösterdi. Şoför bir gözü parada bir gözü yolda bir dönemeci almaya çalışıyordu. Araba sanki atomlarına ayrılacak gibi çatırdı-

yordu.

Sınır bölgesi artık görünmüyordu. Yol bundan sonra Landikotal'e kadar kendi halinde uzanıp gidiyordu. Şoför sonunda biraz hızlanmıştı ve yeşil Dodge bir süredir görünmez olmuştu. Yol kenarında arabaların ve develerin kullanacakları yollar işaretlenmişti. Asfaltlanmamış eski yolu şimdi deve kervanları kullanıyordu. Güneşin batımıyla birlikte normal trafik sona eriyor ve kaçakçıların yasaları hüküm sürmeye başlıyordu.

Yeniden bir dizi virajla karşılaştıklarında hafif bir yokuşu tırmanıyorlardı. Pakistanlı şoför uçurumlardan kılpayı kurtularak büyük bir hızla yokuşu inmeye başlamıştı. Donald Mac Millan arkasına dönüp baktığında kayaların arkasında kaybolan yeşil Dodge'u görmedi. Arap saçına benzeyen virajlarda bir yerlere takılmış kalmıştı herhalde. Belki de bozulmuştu, ya da kaza yapmıştı. Sevinçten ağlayabilirdi. Şu lanet yolculukta ilk kez şansı yaver gidiyordu. Bir kilometre ilerde solda, muazzam büyüklükteki "Şasar" karakolunu gördü. Köye varmalarına birkaç dakika kalmıştı. Bu düşünce biraz yatışmasına neden oldu.

Şoförün ani freni Donald Mac Millan'ın yüreğinin ağzına gelmesine yetti. Bir küfür salladı. Bozulmuş bir kamyonun yolcuları yol kenarında bekliyorlardı. Atlı bir Paktu, sırtında tüfeği, gururlu bir havayla bozuk aracı ve çaresizlik içindeki insanları seyrediyordu. Şoför can çekişmeye benzer sesler çıkaran arabayı çalıştırdı. Birkaç metre gitmişti ki,

Donald Mac Millan garip bir önseziyle başını sola doğru çevirdi. Yeşil Dodge'un neden ortalıkta görünmediği şimdi anlaşılıyordu. Kes-tirme kervan yolunu izlemiş, önlerini kesmek için asfaltta çıkıyordu. Mac Millan neye uğra-dığını şaşırmişti. Hızla kapıya doğru atıldı. Kapı kolu aylardır bozuktu ve Avustralyalının kapıyı açmak için harcadığı çabalar sonuçsuz kalmıştı. Yeşil Dodge'un bir mermi gibi üzer-lerine geldiğini gören Pakistanlı şoför ancak fren yapabildi.www.cizgiliforum.com

Çarpışma korkunçtu. Yeşil Dodge olanca hızıyla yandan bindirmiş ve taksiyi yoldan dı-şarı fırlatmıştı. Araba yol kenarındaki kayala-ra çarptı, sonra da üstlerinden aşarak sarp uçuruma yuvarlandı. Dodge'un üstündeki Paktu çarpışmanın etkisiyle havaya fırlamış, güzel bir uçuşun sonunda yol kenarındaki taş-lara kafasının üstüne düşmüştü. Başındaki sarığa rağmen kafatası kuru bir gürültüyle ezilmişti. Hareketsiz bir kukla gibi olduğu ye-re yığılmıştı. İğrenç bir görünüşü vardı. Yeşil Dodge ise olduğu yerde dönmüş, ama yoldan dışarı çıkmamıştı.

Taksinin hemen arkasından gelen kamyon, fren yapan arabadan kurtulmak için sağa kaç-mış, bir anda tepeleme insan dolu bir otobüsle burun buruna gelmişti. Çığlıklar, haykırışlar birbirine karışmış, bu toz duman arasında kimse yeşil Dodge'a dikkat etmemişti.

*

**

Donald Mac Millan bir omuz darbesiyle ka-pıyı açıp toz toprak içinde yere yığıldı. Kafası

zonkluyordu. Nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Araba kuru dere yatağına kadar yuvarlanmış, ters dönmüştü. İlerde, iki Pakistanlı cansız yatıyordu.

Avustralyalı sonunda ayağa kalkmayı başardı. Arabanın karoserine tutunarak zar zor doğruldu. Elini sol kulağına götürdüğünde acı bir çığlık attı. Derisi yarılmış, kanıyordu. Kafasını boşalmış gibi hissetti bir an. Ne olup bittiğini anlamaksızın çevresine bakındı. Daha sonra bakışları kanlar içindeki Pakistanlı şoföre takıldı. Adamın burnu dümdüz olmuştu. Yukardan yoldan klakson sesleri geliyordu.

Kafasını kaldırdı ve birden her şeyi hatırladı. İlk düşüncesi bu kayalık yokuşu tırmanmanın oldukça zor olacağı ve yardıma gereksinimi olduğuydu. Alnındaki derin yarıktan yüzüne kan boşanıyor, ayakları tutmuyordu. Neden sonra ona doğru koşan iki gölgeyi farketti.

*

**

Daha önceki olaylar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiverdi. Afganlar onu yok etmeye geliyorlardı. Etrafına bakındı. Araba hurdahaş olmuştu. İlerde, iki yüz metre ötede, yıkık evler vardı. Koşmaya başladı. Ne yazık ki, güzel kaldırımlar için yapılmış olan şehirli ayakkabıları bu zeminde kayıyor, her adımda düşüp beynini patlatmak tehlikesi geçiriyordu. Arkasında sesler duyunca başını çevirdi. Afganlar hepsi yirmi metre arkasındaydılar. Taşların üstünde büyük bir ustalıklarla koşuyorlardı. Avustralyalı köye hiçbir zaman

varamayacağını anlamıştı.

Aniden yön değiştirip yokuşu tırmanmaya başladı. Birkaç metre tırmanmıştı ki, sırtına gelen büyük bir taş onu yere düşürdü. Duyduğu acı birkaç saniye için korkusunu bastırmıştı. Kalkmak için çabalarken Afganlardan birinin havaya kalkan elini gördü. Tam arkasındaydılar. Tüfekli Afgan silahı namlusundan tutarak omzuna koymuştu. Yüzlerinde en ufak bir ifade yoktu. Bu yüzler tehlikeye alışı-
nın yüzlerdi.

Donald Mac Millan tırnaklarıyla toprağı kazarak bütün gücüyle bağırdı.

— Help!

Sesi dik yamaçta yankılandı, ama yola kadar ulaşamadı. Ulaşım tamamen durmuş ve iki uzun sıra oluşmuştu. Çenesine gelen keskin bir taş Avustralyalının çenesini kemiğe kadar yırttı. Ağzına kan doldu, bağırmaya çalıştı, ama ancak cılız bir ses çıkarabildi. Ayağı kayd ve iki Afgana doğru yuvarlandı. Havaya kalkan silahın kabzasını görünce ister istemez yüzünü korumaya çalıştı. Ama silah bütün hızıyla vücuduna indi ve dalağını parçaladı.

Avustralyalı acıdan büzülmüş bir halde zayıf bir çığlık daha attı. Afganlardan biri kocaman bir taş kaldırıp Mac Millan'ın kafasını bir böcek gibi ezerek komediye son verdi.

Avustralyalı bir an kasıldı, sonra yavaşça gevşeyerek hareketsiz kaldı. Beyni parçalanmış ve komaya girmişti. Kafasından oluk gibi kan boşanıyordu. Tüfekli Afgan bir taş daha fırlattı. Ama öylesine. Bir adamın ölmek üzere olduğunu anlayacak kadar çok kan gör-

müştü. Daha fazla yorulmaya ne gerek vardı!

Adamın yanına diz çöküp silahını bıraktı. Özenle üstünü aramaya başladı. Altın bir dolmakalem, deri bir cüzdan ve siyah bir kart buldu. Kemerini çözdü, iç çamaşırlarını soydu. Sonra ayakkabılarını çıkardı. Saklı bir şey olup olmadığını kontrol etti. Vücudunu döndürüp arka cebinden bir tomar parayı çekip aldı. Mac Millan son bir kez kasıldı ve öldü.

İkinci Afgan hafifçe ıslık çalarak yol kenarında biriken polisleri işaret etti. Polisler birbirlerine aşağıdaki arabayı gösteriyorlardı. Yakında varlıkları fark edilirdi. Sakin bir tavırla yürümeye koyuldular. Irmak boyunca Afgan sınırına doğru yürüyorlardı. Hiç kimseye aldındıkları yoktu. Paktular kardeşirler. Ve kardeşler birbirlerinin kan davalarını anlayışla karşılarlardı.

Bir mil kadar sessizce yürüdüler. Sonra kayalık bir çıkıntı, arabayı ve cesedi arkalarında bıraktı. İki Afgan bir süre sonra durup birer sigara yaktılar. Yarım saat içinde hava kararmıştı. Tüfekli Paktu beş yüz metre uzaklıktaki Pakistanlı bir askere ait silueti gösterdi.

— Bu, dedi. Senin için çok uzakta...

Yassı yüzlü diğeri cevap verdi. Silahını omuzlayıp oturdu ve atış pozisyonu aldı. Sol dirseğinin baldırına iyice oturduğundan emin olunca uzun tüfeğin namlusunu yavaşça kaldırdı.

Silah sesi uzun uzun yankılandı. Nöbetçi kulesinin üstündeki gölge ikiye katlandı ve kayboldu. Tüfekli Paktu bir sevinç çığlığı atarak diğerrinin omzuna dostça vurdu. Yassı

yüzlü yavaşça doğruldu ve arkadaşının sevincine aptal aptal sırtarak katıldı. Tüfeğiyle üç yüz metreden bir tilkiyi tek kurşunda haklayabilirdi. Koskoca adamı vurmak iş miydi?

İki adam yeniden yola koyuldular. Yassı yüzlü olan berbat bir sesle eski bir Paktu türküsü söylemeye başladı. Çamaşır yıkarken, sevgilisi tarafından gözetlenen bir genç kızı anlatıyordu. Bu Pakistanlı askeri temizledikleri iyi olmuştu. Arkadaşlarının öcünü almışlardı. Kan yerde bırakılmaya gelmezdi.

II. BÖLÜM

Pakistanlı garson çaresizlik içinde kollarını açarak aptalca güldü.

— Üzgünüm, sir. Bugün et yok. Yarın da olmayacak. Savaştayız.

Malko sıkıntıyla iç çekti.

— O zaman kızarmış bir tavuk. Yanında da Cola.

— Cola da yok. Sadece limonata.

Garsonun nazikliği, Peşaver'de sürüp giden kılığa karşı söyleyecek bir söz bırakmıyordu.

Kabil'deki Amerikan Elçiliğinin yedinci sekreterinin güzel yüzü balmumundan yapılmış gibiydi.

Ne düşündüğünü anlamanın hiç olanağı yoktu. Gözlerinde çok hafif bir şaşılık vardı. Yavaş yavaş ve az konuşurdu. Onu dinliyen biri, o an başka bir yerde olduğuna yemin edebilirdi. Yüzünün sol tarafında, sanki traş olurken kesilmiş gibi, küçük bir diz iyara izi vardı. Yanında oturan gözlüklü delikanlı hayran hayran Malko'ya bakıyordu. Kibarlığından, rahat tavırlarından ve altın rengi gözlerinden büyülenmiş gibiydi. Malko gözlerini Hotel Dean's'in hüzünlü yemek salonunda amaçsızca gezdiriyordu. Eskimiş vantilatörler ılık havayı üflelemekteydi. Hangi şeytan onu Tahran'dan, İntercontinental'in konforundan koparıp Pakistan'ın doğusundaki bu uykulu kente postalamıştı?

— Ne yer ama! Votkanın ne olduğunu bile

bilmiyorlar.

Pakistan günde yirmi dört saat savaşı yaşıyordu. Her yerde "Hindistan'ı ezelim" yazıları vardı. Bir de herkesi casus sanan bir gizli servis. Şehri sanki Hint orduları her an saldırıya geçecekmiş gibi koruyorlardı.

Thomas Sands'ın gözleri belli belirsiz bir alayla Malko'ya takıldı.

— Sevgili Prens Malko. Güzel kızlardan ayrıldığınız için üzölmeyin. Birazdan boşuna çağrılmadığınızı anlayacak ve bana minnet duyacaksınız.

Üzerindeki akar gibi duran mavi alpaga takımı, kibar davranışları ve özellikle alaylı kayıtsızlığı, herhalde Thomas Sands'ı rahatsız etmişti. Malko'nun bütün hareketleri "ben basit bir ajan değilim" der gibiydi. Onların karşısında gerçek bir prens oturuyordu. Avusturya'nın en eski ailelerinden birine aitti. İşbirliğine girişiyordu, ama her zaman kişisel bağımsızlığını korumak kaydıyla. Ne yazık ki, modern dünyanın birtakım gerekleri vardı. CIA'dan gelen para olmasa Liezen'deki şato-yu nasıl çekip çevirecekti? Bu sonsuz soğuk savaşın profesyonellerinden daha farklı biri olduğuna inanmak için yeterince nedeni vardı.

— Beklediğiniz adam nerede? diye sordu.

Thomas Sands başı dertte olduğu zamanlarda yaptığı gibi eliyle saçlarını karıştırdı. Sonra, gözleri sofrı örtüsünün küçük karelerine takıldı.

— Hiçbir fikrim yok, dedi. Bir gündür ortalarda yok. Yarın da gelmezse ben Kabil'e, siz Tahran'a döneceksiniz.

Malko elbisesinin üstündeki ekmek kırıntısını dikkatle aldı. Doğrusu şu dümdüz çirkin kente hiç ilgi duymuyordu.

— Bana biraz bilgi verin, diye teklifte bulundu. Zaman geçer.

Yedinci sekreter, CIA'nın Afganistan'daki birinci adamıydı. Bu yetkiye dayanarak Malko'yu Peşaver'e çağırmıştı. Malko Tahran'da CIA hesabına büyük çapta petrol üreticisi olan emirliklerle ilişki içindeydi.

Amerikalı alçak sesle konuşmaya başladı.

— Gelen haber doğruysa, Çin'le olan ilişkilerimiz değişebilir.

Yakışıklı genç olduğu yerde büzüldü ve merakla gözlerini açtı. Staj yapan basit bir Sinoloğu* ve böyle bir konuşmaya tanık olduğu için gururlanmıştı. Pakistanlı garsonları sanki Kızılıların uşağıymış gibi süzmeye başlamıştı bile.

— Eee sonra? dedi Malko.

— Söylentiler var. Sınırla Vakhan kenti arasında, tamamen ıssız bir bölgede, Çin'den gelen bir uçak düşmüş. Daha fazla bilgi almayla çalıştık, ama ağızlar bu kez çok sıkı. Söylediğim yer Pamir dağlarıdır. Beş altı bin metre yükseklikteki tepeleriyle ulaşılması olanaksız bir yerdir. Kış daha ağustosta başlar, Washington'a haberi yolladım. Daha sonra da Donald Mac Millan'ın telefonu geldi.

— O kim?

Amerikalı omuzlarını silkti.

— Dünyanın bu köşesinde sürünen garip

(*) Çin bilimci

tiplerden biri. Eskiden orduda telsiz teknisyeniymiş. Tiençin'de doğmuş. Çince biliyor. Nuristan'daki esrar ve silah kaçakçılarıyla çalıştığını biliyoruz. Her zaman hiç umulmadık yerlere sokulabilen biri. Bana daha önce ufak tefek haberler satmıştı. Çinli göçebeler hakkında falan. Üç gün önce Celalabad'dan telefon etti. Elçiliğe gelmeye korktuğunu söyledi. Daha tarafsız bir yerde buluşursak bana binlerce dolar değerinde bir haberi olduğunu söyledi. Aslında Peşaver'e gelmeye pek hevesli değildim. Ama bana inanılamayacak bir öykü anlattı. İki gün önce tesadüfen Çince bir şeyler yakalamış. Söylediğine göre konuşan zor durumdaki bir pilotmuş. Tam emin değil, ama Pamir üstlerinde bir yer olduğunu tahmin ediyor. Sonra da uçak Afganistan sahasına girmiş. Feyzabad'daki kontrol kulesiyle ilişkiye geçmeye çalışıyormuş. Pilot aracın arızalı olduğunu söylemiş, sonra ses kesilmiş. Vakhan'ın doğusunda ıssız bir vadiye düşmüş olmalı. Bu öykünün birinci kısmı. İkinci kısmını Mac Millan kanıtlarıyla birlikte anlatacaktı.

Malko kızarmış tavuğunu yemeyi unutmuştu.

— Uçakta kim varmış?

Thomas Sands bir an cevap vermedi.

— Lin Piao olabilir.

Sinoloğun çatalı havada kaldı. Malko yanlışı duyduğunu sanmıştı.

— Eski Çin savunma bakanı mı? Mao'nun halefi?

Amerikalı onaylar bir tavırda başını salladı.

— Evet. Mao onu "En yakın silah arkada-

şım ve tek takipçim" diyerek kendine halef seçmişti. Ama şimdi halk tarafından revizyonist ve tehlikeli biri olarak kabul ediliyor. Önsözünü Lin Piao yazdığı için Kızıl Kitap'ın bütün Çin'de satışı durduruldu. Ondan son söz edildiğinde küçük bir kasabada göz hapsinde olduğu söyleniyordu. Kaçmayı denemiş olabilir.

Malko bir türlü inanamıyordu.

— İlginç bir öykü. Gerçekten ilginç bir öykü.

Thomas Sands'ın siyah gözleri gölgelendi. Aklından bir şeyler geçtiği belliydi.

— Kandahar'da, Afganistan'ın güneyinde bir üssümüz var, dedi. Mac Millan'ın haberini alınca kazanın olduğu yere bir keşif uçağı yolladım. Birkaç fotoğraf çekmişler. Bir tanesi, bir uçağın fotoğrafı. Alçaktan uçmak için özel radarlarla donatılan türlerden. Vakhan'ın doğusunda bir vadiye düşmüş. Üst düzeyde Çinli devlet adamlarının kullandığı uçaklardan biri. Üstelik hepsi bu da değil, Mac Millan'ın telsiz konuşmasını yakaladığı gün, Çin'deki bütün normal uçuşlar iptal edilmiş. Hem de önceden bildirilmeden, sebepsiz yere.

— Peki, sizin üs neden telsiz çağrısını yakalayamadı?

— Çok alçaktan uçuyormuş. Pamir'de telsizle haberleşmek bir felakettir. Üstelik o yakınlarda bir tane bile dinleme istasyonumuz yok. Mac Millan yayını yakaladığında üç yüz mil kadar civardaymış.

— Peki, madem bu kadar çok şey biliyorsunuz. Burada ne işiniz var?

— Hiçbir şey bilmiyorum. Bunlar sadece varsayımdan ibaret. O uçakta kim olduğu ve başına ne geldiği konusunda emin olmak istiyorum.

— Mac Millan biliyor muymuş?

— Öyle.

Bir süre sessizlik oldu. Garson Malko'nun hemen hiç dokunmadığı tavuk tabağını kaldırdı. Eğer bu öykü gerçekse kıyamet kopacak demektir. Bugüne kadar hiçbir üst düzeydeki Çin yöneticisi kaçmayı denememişti. Ve şimdi karşılarında Mao'nun sağ kolu vardı.

Malko olanca soğukkanlılığına rağmen, kendini tutamıyordu.

— Peki, şu telsiz teknisyenini neden konuşturmadınız? diye sordu.

Thomas Sands sinirli bir sesle cevap verdi.

— Bana konuşacak zaman bırakmadı ki. Korkudan ödü patlamıştı.

Malko gözlerini boşluğa dikerek:

— Belki korkmak için haklı nedenleri vardı.

Thomas Sands saatine bir göz attıktan sonra ayağa kalktı.

— Haydi, gidip yatalım. Anlaşılan bu gece de gelmiyecek.

Restaurantda son kalan müşteriler onlardı. Garsonlar birazdan sandalyeleri masaların üstüne koymaya başlayacaklardı. Peşaver'de yaşam akşamın onunda sona eriyordu. Malko;

— Biraz temiz hava almak istiyorum, dedi. Siz rte dersiniz?

Amerikalı hesabı ödedi ve çıktılar. Genç sinolog sessizce onları izliyordu. Köhne ama güzel faytonlar boş sokaktan gürültüyle geçiyor-

lardı. Hotel Dean's'in gri ahşap binası karanlıkta korku verici bir görünüme bürünüyor, bahçesindeki yeşil çim bile bu duyguyu silip atamıyordu. Parmaklıkları geçip boş ve karanlık meydanda bir süre yürüdüler. Havada keskin bir at pisliği kokusu vardı.

Thomas Sands ürperdiğini hissedince:

— Geri dönelim, dedi.

Peşaver'de akşamlar soğuk olurdu. Otele sessizlik hüküm sürüyordu. Lobide yüksek sesle tartışan birileri vardı. İngilizce ve Pakistanca çığlıklar atan iki sakallı kavga ediyorlardı. Üç adam merakla oraya doğru yöneldiler. Onları gören sakallı hippie kavgayı bıraktı. Pantolonu yama içindeydi ve gözlükleri yere düşmüştü.

— Şu gerizekâli maymuna onun boktan otelinde kalmaya hiç niyetim olmadığını söyler misiniz? Beni rahat bıraksın.

Thomas Sands genç hippie acımişti.

— Ne istiyorsunuz?

Hippie hırsını alamamış olacaktı ki, Pakistanlıya bir tekme attı.

— Bana yirmi dolar borcu olan birini arıyorum. Onu çağırabilir misiniz?

*

**

Thomas Sands bandı yirminci kez teybe koyuyordu. Sinoloğun güzel yüzü gerginlikten ve dikkat kesilmekten kıpkırmızı olmuştu. Kulağını teybin hoparlörüne dayamış, bandda söylenenleri tuttuğu notlarla karşılaştırıyordu. Yandaki odada, Peşaver'deki Amerikan konsolosu uyuyakalmıştı. Adamcağız onlara ge-

cenin bu vaktinde bir teyp bularak görevini yerine getirmiş ve uyumayı çoktan haketmişti.

Sabah olmak üzereydi. Malko bir an bile gözünü kırpmamıştı. Thomas Sands kaydedilmiş olan anlaşılmaz sesleri çözmek olasıymış gibi bütün kulağıyla bandı dinliyordu. Her otuz saniyede bir ellerini saçlarının arasından geçiriyor, kafasını kaşıyordu.

— Tekrar edin, dedi.

Sinolog heyecandan kekeleyerek konuştu.

— Bütün konuşmaları anlayamıyorum, sir. Ama iki ses pilotu geri dönmeye zorluyor. Dönmezse ateş açmakla tehdit ediyorlar. Sonra bir de...

Sands:

— Biliyorum, biliyorum, diye sözünü kesti. İkinci bölümü yeniden anlat.

Sinolog sesini yeniden alçaltarak duyduğu şeyin dehşetiyle:

— Pilotun sesi, diye inledi. Yere düşürüldükten sonra. Yerini bildiriyor ve Vakhan'dan yardım istiyor. Diyor ki, uçakta, uçakta General Lin Piao varmış. Yaralıymış ama yaşıyormuş.

Genç adam soluğunu bırakarak sustu. Öğrendiği sırrın altında ezilmiş gibiydi. Sonrası anlaşılmıyor gibisinden bir hareket yaptı. Herhalde soğuk yüzünden aküler büyük bir hızla boşalmıştı.

— Çinlilerin enkazı bulmaya zamanları var mı? diye sordu Malko.

Thomas Sands'ın balmumundan yüzü kırışmıştı.

— Hayır, bu mevsimde o tepeleri aşmak

olanak dışıdır.

Öyleyse General Lin Piao hâlâ Afganistan' daydı, tabii hâlâ yaşıyorsa. Thomas Sands teybi durdurdu ve bandı geriye sarmaya başladı. Gözleri tuhaf bir ışıltıyla parlıyordu.

— Eee, şimdi inanıyor musunuz?

Malko:

— Bu korkunç bir şey! diye cevapladı.

Amerikalı ayağa kalktı.

— Donald Mac Millan'ı bulmak gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun. Kesinlikle bir şeyler daha biliyordur. Belki de Afganistan'a geçmiştir. Landicotal'de saklanmıştır. Yakub'u yanıma almakla iyi ettim. Çok işimize yarayacak.

— Yakup kim?

— Elçilikteki muhasebe müdürümüz. Bize küçük hizmetlerde bulundu. Bir Paktu ve Paktu dili buralardaki en geçerli dildir. Yakub'un Landicotal'de bir amcası var.

*

**

Gri Plymouth Hayber Geçidi'nin gölcükleri boyunca yukarı tırmanıyordu. Önlerinde masalsı bir görünüm vardı. Malko yüzyıl önce buraları kana bulamış olan Hint ordularını düşündü. Pakistanlılar da bunu gelip geçenlere hatırlatmak için her dönemde kayaların üzerine kahramanlıklarının anısına plakalar koymuşlardı.

Sabaha kadar Washington'a diplomatik vazile gönderilecek uzun şifreli bir mesajla uğraşan Thomas Sands şimdi arkada uyukluyordu. Sabah yedide Malko'yu uyandırmış ve el-

çılığın önünde hazır bekleyen arabaya binmişlerdi. Şoför Yakup zeytin tenli, sevimli bir adamdı. Zeki gözlerinde muzip bir ifade vardı. Ve bir balık kadar sessizdi.

Gölcükler yerlerini kurak ve kayalık bir platoya bırakmışlardı, ilerde birkaç ev göze çarpıyordu. Yakup geri dönerek;

— İşte Landicotal, sir! dedi.

Bir dakika sonra insan kaynayan pis bir meydanda durdular. İki, üç katlı ve üstünde "Hayber Otel" yazan bir binanın önündeydiler. Landicotal, Hayber Geçidi'nin iki parçası arasında kurulu, yerden 3518 ayak yükseklikte bir yerd. Balçık ve samandan yapılmış bir yığın ev, pis kokulu, dar ve çamurlu, labirent şeklinde sokaklar. İşte Afgan ve Pakistanlı kaçakçıların Mekke'si burasıydı.

Yakup'un önderliğinde Malko ve Thomas Sands pazarın kurulduğu küçücük sokaklara daldılar. İplere asılı sinekli yiyeceklerin arasından geçmeye çalışırken sürekli Paktularla karşılaşıyorlardı. Kimisi sırtında tüfek taşıyordu, kiminin de belinde tabanca vardı. Geçen sene bu köyden tam on yedi ölü çıkmıştı. Paktular eski atasözlerine oldukça bağlıydılar: "Ölü ama yiğit olmak, sağ ama şerefsiz olmaktan iyidir."

Thomas Sands:

— Yakup'un yeğenlerinden birini görmeye gidiyoruz, diye açıkladı. Adam Landicotal'de olup biten her şeyi biliyor.

Kumaş ve baharat dükkânları yerlerini her çap ve kalibrede silah satan dükkânlara bırakmışlardı. Tabancalar ve otomatik silahlar.

Özellikle tüfekler su gibi satılıyordu. Yaşlı bir adam üstünkörü tamir edilmiş bir Parabel-lum'u satmak için Malko'nun arkasından ko-suyordu.

Yakup tahta bir barakanın önünde durdu. Kapıda on, on iki yaşlarında bir çocuk,ağzında bir izmarit, büyük bir zevkle elindeki Beretta tabancayı temizliyordu. Yabancıları görünce ayağa kalktı ve girmeleri için işaret etti. Du-varlar her boy dinamit sandıklarından görün-mez olmuştu. Malko tezgâhın altında bir yığın İngiliz yapısı el bombası görünce bayağı şaşır-dı. Yakup çocuğa bir şeyler söyledi ve çocuk ok gibi fırlayarak kayboldu.

— Bütün bu silahlar nereden geliyor? diye sordu Malko.

Thomas Sands:

— Pakistan'daki serbest bölgede imal edi-len silahlar, diye açıkladı. Her şeyin taklidini yapabilirler. Bir tüfeği otuz dolara satıyorlar.

Çocuk peşinde bir adamla döndü. Genç adam Yakup'u görünce sevinçle kollarına atıl-dı.

— Bu benim kuzenim, diye Yakup tanıştırdı.

İki adam uzunca bir süre hal hatır sordular. Sonra, alçak sesle sürdürülen bir konuşmaya daldılar. Yakup'un soruları başladığında, ku-zeninin yüzü endişeyle gerilmişti. Genç Afgan iki adama içeri girmeleri için işaret etti. Yere çömeldiler. Malko kimsenin sigara yakmamaya kalkışması için dua etmeye başla-mıştı.

Yakup, Sands'a dönüp üzgün bir tavırla öğ-rendiklerini anlatmaya başladı.

— Evvelki gün burada bir beyazı öldürmüşler. Kabil'den gelen adamlar yapmışlar. Öldürülen adam Celalabad'dan geliyormuş ve sınırı yaya olarak geçmiş. Arabasını öbür tarafta bırakmış olmalı.

— Nasıl biriymiş?

— Şişman, elli yaşlarında.

Thomas Sands çaresizlik içinde fısıldadı.

— Bu o!

Küçük beyaz yara izleri sinirden titremeye başlamıştı. Yakup özür dilemek ister gibi Thomas Sands'a bakıyordu.

— Şimdi nerede?

Yakup soruyu tercüme etti. Cevabını alınca dönüp açıkladı.

— Cesedi polis kaldırmış. Camrad karakoluna götürmüşler. Pakistan tarafında.

Malko midelerini saran sinsi, acı veren bir krampla boğuşuyordu. Korku birden tüm vücudunu sarmıştı. Eğer Donald Mac Millan öldürülmüşse, bu fazladan bir kanıt daha demektir. Demek Lin Piao Afganistan'daydı ve yaşıyordu.

Yakup yeğeni bir süre daha alçak sesle konuşurlar.

— Kabil'den gelmişler, ama adamlar Paktuymuş dedi Yakup. Kurt Pilz'in adamları olduklarını söylüyor. Dönerken sırf zevk için bir askeri vurmuşlar.

Amerikalı doğruldu. Landicotal'de öğrenebilecekleri başka bir şey kalmamıştı.

— Hadi gidelim!

Küçük çocuk ısrarla Malko'ya bir paket dinamit satmaya çalışıyordu. Malko gülererek çı-

karken, Yakup'un yeğenine kalın bir deste para verdiğini gördü. Doğrusu haber satmak kârlı bir işti.

Thomas Sands sakın bir sesle:

— Buradan bir taksiye binin ve Peşaver'e gidin, dedi. Ben doğrudan Kabil'e dönüyorum. Benimle gelemesiniz. Afganlar işe giriştiğimizi bilmeseler iyi olur. Tek şansımız bu. Siz önce Karaçi'ye uğrar, oradan Kabil'e gelirsiniz.

— Peki, kimliğim ne olacak?

— Tahran'dakigibi. Gazeteci.

Malko Hayber Geçidi'ne pis bir taksinin içinde inme fikrini beğenmemişti, ama CIA şefinin hakkı vardı.

— Afganlar ne yapmak niyetindeler? diye sordu.

— Ya ülkelerini Ruslara, ya da çok korktukları Çinlilere verirler. Bize de ağlamak düşer. Adamımızı öldüren katiller Afgan Gizli Servisi hesabına çalışıyorlardı.

— Ne yapılabilir?

Thomas Sands bir dilenciye para verdi. Sonra bir an durdu.

— Onu buluruz, dedi. Sonra da ne pahasına olursa olsun kaçıırız.

— Belki de çok geç kaldık.

Amerikalı başını salladı.

— Sanmıyorum. Kral şu anda ülke dışında ve yokluğunda bu kadar önemli bir karar vermeye cesaret edemezler. Burada işe siz karışacaksınız. Kabil'de kimse sizi tanımıyor. Bu işte güçten çok zekâyâ gereksinim var. Bu konuda yeterince şanslı olduğunuzu tahmin edi-

yorum.

Meydana, "Hayber Otel" in önüne geldiklerinde, çevrelerini bir sürü pis taksi şoförü almıştı. Yakup bir şoförle pazarlığa girişti. Malko her tarafı dökülen ve artık markası bile belli olmayan arabaya binerken 80 afganiye anlaştılar. Araba hareket etmek üzereyken Thomas Sands eğilerek:

— Bu Çinli ağırlığınca altın eder, dedi. Onu istiyorum. Anlıyor musunuz? Ne pahasına olursa olsun. Yalan söyleyin, öldürün, kendinizi tehlikeye atın, ama bulun onu!

— Peki sonra?

Amerikalı soğuk soğuk güldü.

— Onu buradan götürmek için gerekirse kanal kazar, Yirminci Filoyu Kabil'e kadar getiririm. Ama önce, bulun onu!

*

**

Süper DC-8'in olağanüstü rahat koltuklarına gömülen Malko, İskandinav Havayolları'nın ikramı olan buzlu votkayı yudumluyordu. Gerçekten mükemmel bir yemek yemişti. Şarapta kızartılmış dana eti. Hele yemekten sonra, Japonların yaptığı gibi, el ve yüz yıkamak için sunulan taslar çok hoşuna gitmişti. İskandinavların uçakta sunduğu konfor ve temizlik otuz bin metre aşağıdaki Pakistan'ın sefaletiyile komik bir biçimde çelişiyordu.

Malko Süper DC-8'e Karaçi'de binmişti. Tahran'da da inecekti. Bindığı uçak Hong Kong Bangkok ve Rangoon yoluyla Tokyo'dan geliyordu. Asya'dan Avrupa'ya gitmek için kullanılacak en uzun uçak güzergâhı, ama

bazıları çok yere uğradığı için bunu tercih ediyordu. Malko çevresindeki yolcularla ilgilenmeye başlamıştı. Hepsi de mutlu, güneşten yanmış, tasasız turistlerdi.

Uzun boylu, ince sarışın hostes eğilerek:

— Sanıyorum Tahran'da uçaktan iniyorsunuz, işte iniş kartınız, dedi... İskandinav Havayollarıyla uçtuğunuz için teşekkürler.

Kartı istemeyerek aldı. İçinde cılgın bir ses inmemesini, Zürich'e kadar devam etmesini, oradan da Viyana'ya geçmesini öğütlüyordu. Alexandra'yi, dolgun ve romantik nişanlısını düşündü. Yokluğunda şatoyu, Elko Krizantem'in yardımıyla demirden bir pençeyle yönetiyor olmalıydı. Orada olamadığı için hayıflandı. "Allah vere de ben yokken ısıtma sisteminde bir bozukluk çıkmasa." diye düşündü. Gerçi Sadık Krizantem gereken her şeyi yapıyordu, ama yine de endişeleniyordu.

DC-8 alçalmaya başlamıştı. Malko bir dikeye içkisini bitirdi. Birkaç saat içinde soğuk ve tehlikeyle burun buruna gelecekti.

Afganistan diye bir ülkenin, Kabil diye bir kentinde.

III. BÖLÜM

Büyük Britanya konsolosluğunun ikinci müsteşarı gömlekle kalmıştı. Fakat elektronik cihaz sürekli o sinir bozucu sesi çıkarıyordu. Müsteşar küfrederek, öfkeden kudurmuş bir halde elindeki diplomatik pasaportu çevresini saran Afgan polislere doğru sallıyordu. Polisler hiç aldırmadan gömleğini çıkarmasını işaret ettiler.

Talimat talimattı. İran Havayollarının bütün yolcuları metalik cisimleri bulan bu elektronik cihazdan geçmek zorundaydı. Ne yazık ki, Iraklılar son zamanlarda fazlaca uçak kaçtırmaya başlamışlardı. Eğer bu alet düdüğü çalıyorsa, şüphelinin üstünde bir silah var demektir. Güçlü kuvvetli iki polis müsteşarın kollarına yapışırken bir üçüncüsü de gömleğin düğmelerini çözmeye hazırlanıyordu.

Malko merakla camın öbür tarafında olup bitenleri izliyordu. 737 ile yaptığı iki saat süren bir uçuştan sonra aptallaşmış gibiydi. Neden Kabil'e yapılan tüm uçuşlar sabahın beşinde ya da altısında idi? Ona göre bir prensin o saatte yatağından başka bir yerde olması akıllıca şey değildi!

Malko gözünü açabilseydi, uçağın Kabil üstünde yaptığı manevra gerçekten görülmeye değerdi. Kentin kurulu olduğu düzlüğe inmeden önce tepeleri yalar gibi geçmişti. Havaalanını binaları, uykulu memurlarıyla dünyanın bir ucunda gibiydi. Malko Tahran'da vize alırken

hiçbir sorun çıkmamıştı. Ne de olsa İllinois'te yayımlanan "Dünya piyasası ve pazarları" adında bir dergi hesabına çalışan sıradan bir gazeteciydi. CIA'nın o dergiyle ilişkisi olduğunu kim nereden bilecekti? Üstelik, Afganların da öyle kılı kırk yarar bir halleri yoktu.

General Lin Piao'nun başına neler gelmiş olabileceğini düşündü. Tahran'dayken bir şey duymamıştı. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu tabii.

Afgan memur pasaportunu damgaladı ve gülümseyerek uzattı. Cam bölmenin öbür tarafında müsteşarın üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Ve Lanet olası gerizekâlı cihaz hâlâ alarm veriyordu. Polis şefi şaşkın şaşkın bir alete bir cihaza bakıyordu. En sonunda alete bir tekme attı ve ses kesildi. Sonra bu işi çözmüş olmanın verdiği gururla müsteşara giyinmesini işaret etti. İkinci müsteşar sinirden mosmor olmuş, bağırıyor çağırıyor, bir yandan giyiniyor, bir yandan da polislere korkunç tehditler savuruyordu.

Malko İntercontinetal'in servis minibüsünü görünce kendini yarı uykulu arabanın içine bıraktı. Allah'tan kimse içinde tabanca olan çantasını, o cihaza sokmamıştı. Bu işin bir tek kişi için çok zor olacağını düşünmeye başlamıştı. Eğer General Lin Piao hâlâ Afganistan'daysa, tek başına Ruslara, Çinlilere ve Afganlara karşı koyacak demektii...

*

**

"Yirmibeşinci Saat" in Filipinli orkestrası gürültülü bir şeyler çalıyordu. Malko barın

öbür ucunda oturmasına rağmen kulak zarlari patlayacak gibiydi. "Yirmibeşinci Saat" aynı anda hem lokanta, hem bar, hem diskotek, hem gece kulübü yerine geçiyordu. Kabil'de güneşin batımından sonra vakit geçirilebilecek tek yer burasıydı. Bir mağara gibi aydınlatılan salonda Çinli garsonlar gelip gidiyorlardı.

Malko burayı kolayca bulmuştu. "Yirmibeşinci Saat" Kabil'deki tek benzin istasyonunun tam karşısındaydı. Gece kulübünün bulunduğu semt tozlu geniş kaldırımları, aylak inekleri ve topraktan evleriyle başkentin kalbiydi.

Saatine bir baktı: On bir olmuştu. "Vakit geldi" dedi kendi kendine. Dans pistinde bir tek çift salınıp duruyordu. Yırtmaçlı etek giyen bir genç kadın, durumunun oldukça iyi olduğu belli olan bir Afganla dans ediyordu. Malko'ya kalsa herif beş para etmezdi. Bardan inerken üçüncü kez bağırarak hesabını istedi.

Kapıda olağanüstü çizgilere sahip, harika bir kadınla çarpıştı. Genç kadın uzun güzel bacaklarını açıkta bırakan kısa bir etek giymişti. Kabil'de kadınlar hâlâ kapalı giyiniyorlardı ve böylesine az rastlanırdı. Özür dileyip çıkarken "bu siyah gözleri yine görmeli" diye söylendi.

Dışarda kuru bir ayaz vardı. Malko kiralık Toyota'sını benzin istasyonunun birkaç metre ötesine bırakmıştı. Garajda, arabaya normal bir motoru kısa zamanda işlemez hale getirecek bir benzin karışımı koymuşlardı. Otopark bu benzin karışımına alışmış görünen Rus

Volga'larıyla doluydu. Malko Toyota'nın yanına geldiğinde ilerde bir araba farlarını yakıp söndürdü. Thomas Sands bir saniye bile gecikmemiştir.

Arkasına bakarak siyah Ford'a yaklaştı. Yol, gece kulübünün bekçisi dışında bomboştu.

— Binin!

Malko arabaya girdiği anda motor çalıştı. Thomas Sands "Yirmibeşinci Saat"ın önünden geçip Bebe Margh Bulvarı'na geldi. Tamamen ışısız bir sokağı arkasında bırakarak kuru bir ırmağın üzerine kurulu karanlık bir köprünün üstünde durdu.

— Evet?., diye sordu Malko.

Thomas Sands parmaklarını saçlarının arasından geçirerek derin bir soluk aldı.

— Hiç. Üst düzeyde birkaç Afganla ilişkiye geçtik, ama hiçbir şey sızdırmadılar. Biz de kurcalayamadık tabii. Tek şansımız Afganların bizim Lin Piao'nun varlığından haberdar olduğumuzu bilmemeleri.

— Belki çoktan Rusya'ya gitmiştir.

Thomas Sands sinirli birsesle:

— Size Afganların kral gelmeden parmaklarını bile kıpırdatamayacaklarını söyledim, dedi. Ruslara yaranmak için bile yapmazlar bunu.

Malko soğuktan uyuşmaya başlayan ayaklarını ovuşturuyordu.

— Neden açık oynamıyoruz? dedi. Böyle uğraşmaktan iyidir.

Thomas Sands dişlerinin arasından ısıklık çarlar gibi bir sesle cevap verdi.

— Burada diplomatik hiçbir ağırlığımız yok. Afganların Ruslarla 1600 kilometre sınırları var, bizle değil. Bu yüzden bize hoş görünmek gibi bir sorunları yok. Tek şansımız, eğer başarabilerseniz, gizli bir harekât yapmak.

Malko rüya görüp görmediğini anlamak için karanlıkta pantolonunun üstünden bacağını çımdıkledi.

— Siz beni Superman falan mı sanıyorsunuz? dedi. Tek başıma üç devletin casuslarına kafa tutacağım ha?

Thomas Sands:

— Telaşlanmayın, diye cevap verdi. Yalnız olmayacaksınız.

Malko karanlıkta gülümseyerek:

— Washington'a bu iş için Amerikan usulü bir bölüşme önermeliydiniz.

Thomas Sands hiç duymamış gibi başka bir konuya geçti.

— Generalin Kurt Pilz'in gözetiminde olduğunu tahmin ediyoruz, dedi. Bir Alman. Savaştan kalanlardan. 45'ten beri burada. Genç yabancılara karşı zaafı var. Her defasında güzel bir hippie kızın Afgan Gizli Servisi'yle başı derde girer ve imdada Kurt Pilz yetişir. Şimdilerde deli gibi aşık olduğu bir metresi varmış. O kızdan yararlanabiliriz. Yöntemi size kalmış. Esrar, para, korku...

— Kim bu kız?

— Bunu siz öğreneceksiniz. Hippilerin arasında bir süre dolaşın. Sizin gibi bir gazeteci için çok zor olmamalı.

— Saçlarımı uzatmam lazım. Biraz zaman

alacak.

Bu masum şaka Thomas Sands'ı koyu bir öfkeyle boğmuştu.

— Fakat bunun ne olduğunu anlamıyor musunuz? General Lin Piao. Her şeyi bilen adam. Her şeyi yapabilecek olan adam. Burada. Kabil'de. Burnumuzun dibinde. Böyle bir işte çalışabilmek için canını vermeyecek bir tek ajanım yok.

— Ben canımı kimselere veremem, dedi Malko. Çünkü eminim geri vermezler.

Aslında CIA ajanına tüm kalbiyle katılıyordu. Lin Piao'yu Kabil'den çekip almak olağüstü bir şeydi. Eğer CIA bu işten sonra, şatosunun çatısı için gerekli masrafı karşılamazsa kûlahları değışirlerdi. Tek endişesi bu işi becerebileceğine pek ihtimal vermemesiydi.

— Elimden geleni yapacağım, dedi.

Thomas Sands biraz sakinleşmişti. Yavaşça devam etti.

— Hemen yarın sabah başlayın, dedi. Kabil sokaklarında gezinin. Otellere girin çıkın. Bırakın size alışsınlar. Siz bir gazetecisiniz. Hem elçiliğe de gelebilirsiniz. Basın ataşesiyle ilişki kurun. Bu konuda onunla konuştum. Ha, yarın akşam yarı resmi bir toplantı olacak. Davet edilmenizi sağlarım. İlginç bağlantılar kurabilirsiniz.

— Elimden geleni yapacağım.

— Her şey yolunda giderse birkaç yardımcınız olacak. Ama şu an için kimse bir işler çevirdiğimizi bilmemeli.

Arabayı çalıştırıp birkaç metre ışksız gitti. Sonra farları yakıp ırmak boyunca Kabil'in

doğusuna doğru yola koyuldu. Sonra da güne-ye yöneldi.

— Size bir şey göstermek istiyorum, dedi.

İki mil kadar yol aldıktan sonra biraz yavaşladılar.

— İşte SSCB büyükelçiliği, diye işaret etti.

Demir parmaklıkları, yüksek kalın duvarlarıyla ve kocaman binalarıyla büyükelçilik on iki hektarlık bir alana yayılmıştı.

Thomas Sands:

— İşte, hepsi burada yaşar, dedi. Sanırım bu size güçleri hakkında yeterince bir fikir verir. Onlardan sakının. Bu ülkede istediklerini yapıyorlar. Kabil'de KGB'nin temsilcisi, Albay Puşkin diye biri. Karşılaşacağınızı tahmin ediyorum.

Şehir merkezine dönerken, karanlıkta neredeyse bir koyun sürüsünün içine dalacaklardı...

IV. BÖLÜM

Malko penceresinden şehri seyrediyordu. Kabil, dağların arasındaki bir platoda kurulmuştu, intercontinental en yükseği iki üç katlı olan binaların arasından heybetle yükseliyordu. Şehrin çevresinde kıraç bir arazi vardı. Düzlüğün sonunda ise çıplak kayalıklı tepeler başlıyordu. Görüntü günışığında hiç ilgi çekici değildi. İntercontinental'in hemen yanındaki "Bagh-I-Bala Restaurant" eski bir saraydan bozma, kocaman beyaz bir taş yığınıydı. Daha ilerde beyaz evler, orada burada birkaç cami, bir de İngilizlerden kalma karakollar vardı. Sadece kentin merkezindeki Mavi Cami'nin kubbesi bu soluk kentte bir renk farklılığı yaratıyordu.

Kabil tam anlamıyla taş yığınınına benzeyen tozlu bir kenttti. Ortaçağdan bu yana biraz olsun gelişmemişti. Sokaklarda inekler rahatça geziniyorlar, göçebeler kentin ortasına develeriyle çadır kuruyorlardı. Bütün gün pislik içinde kaldırımlarda sürten hippilerden başka hiçbir yeni şey yoktu.

Afganlar henüz uygarlığın kötü etkilerinden şikâyet edecek durumda değildiler. Ne televizyon vardı ne de trafik sıkışıklığı. Hayat güneşin batımıyla sona eriyordu. Eğer büyük bir cesaret örneği göstererek, Afgan lokantalarından birine girerseniz, anında elleriniz karnınızda çıkıyordunuz. Afganlar pirinçle birlikte haşlanmış etten başka bir yemek bilmiyorlardı

Çünkü.

Malko canı sıkkın gözlerini tavana dikti.   gün olmuştu ve sinekler gibi ölen hippilerden başka hiçbir şey yoktu. Bu gazetecilik hikâye-sinden de sıkılmaya başlamıştı. Kentin merke-zindeki bütün sokakları, dükkânları ezberle-mişti. Ve bir de şu hippiler. Kaldıkları oteller hep yanyanaydı. Sabah ya da akşam st leri, kimileri yalnız, çoğu zaman da grup halinde amaçsızca sokaklarda gezinip duruyorlardı. Çoğunlukla postane civarında dileniyorlar, kalan zamanlarını da Kabil'de sudan ucuz olan esrarla kafa bularak değerlendiriyorlar-dı.

Malko   gündür hippilerin kaldığı otelleri hallaç pamuğu atar gibi didik didik etmişti. Yeşil Otel'den çıkıp Hotel Sigis'e giriyor.Ora-dan çıkıp Necip'e ya da Hilal'e dalıyordu. Kimse ona dikkat etmemişti. Birkaç hippiyile ilişki kurmuş, ama bir sonuç alamamıştı. Al-bay Kurt Pilz'in metresinin kim olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Böyle biri var mı, ondan bile haberleri yoktu.

 nceki akşam, yeni villaların bulunduğu bir semtteki Amerikan Büyükelçiliğine uğramıştı. Gri büyük binaya girip doğruca basın ataşesi-nin bürosuna yönelmişti. Thomas Sands koku alan bir tazı gibi tek saniye geçirmeden onu buluvermişti.

— Yeni bir şey yok mu?

— Ya sizde?

Amerikalı bir an duraksadı.

— Afgan Dışışleri Bakanlığında olağandışı bir hareket var. Çinlilerde de keza!

Daha fazla söze gerek yoktu. Eğer Amerika bu bölgede görünürde tarafsız bir dış politika sürdürmeseydi, belki daha geniş çapta bir harekât yapılabilirdi. Ama şu an için tüm umutlar Malko'ya ve hippilerin gevezeliğine bağlıydı.

Malko elçilikten çıkıp oteline döndü. Üstündeki siyah deri spor ceketi, eski ve pis gömleği ve blucinini büyük bir zevkle çıkardı. Şu hippilerden hiç hoşlanmıyordu. Asansörü çağırırken elektriğe karşı duyduğu korku yeniden ayaklandı. Bütün bina ona kocaman bir elektrikli kafes gibi geliyordu. Otelin her zaman boş olan holünü geçip dışarı çıktı. Toyota'sına binip Shar-I-Nau'ya doğru yola koyuldu.

Sokağın başında Aziz Supermarket'in önünde arabasını park etti. Kapıyı kapatıp Yeşil Otel'e yöneldiğinde doğrusu pek bir şey beklemiyordu.

*

**

Esrarın ekşi ve kötü kokusu tek katlı binanın duvarlarına sinmişti. Bahçedeki çimleri birkaç hippie şekerleme yapmak için işgal etmişti. Akşamları uyumak için hamak kullanırlardı. Bir kısmı da bahçeye park edilmiş otobüslerde kalırdı. Otelin on bir odası nispeten zengin olanlar tarafından tutulmuştu. Bu şanslılar her oda için tam bir dolar öderlerdi.

Malko hippilerin mesajlarını bıraktıkları panoyu bıkkın gözlerle inceledi. Araba satanlar, haber, esrar ya da arkadaş arayanlar. Küçük salonda bir şeyler okuyan üç hippie içeri

giren Malko'yu hiç umursamamıştı. Malko onlardan bir şey öğrenmeye çalışmanın boşuna olacağını anlamıştı*.

Dışarı çıkarken, sarışın çıplak bir hippî dikatini çekti. Hippî iki küçük mumla aydınlatılan alçak bir masanın önüne oturmuş, büyük bir huzur içinde esrar içiyordu. Koridorda iki hippî sınırdan esrarı kaptırmadan nasıl geçilebileceği üzerinde tartışıyorlardı.

Yandaki otele yöneldi. Oradan da zaman öldürmek için mücevher satan dükkânların bulunduğu sokağa girdi. Kuraklık yüzünden büyük sıkıntı çeken Türkmen kabileleri, gümüşle işlenmiş olan en güzel mücevherlerini satışa çıkarmışlardı. Malko gözalcı parlak renklerin arasında dolaşırken ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Avustralyalı bir aile bir minibüsün içinde yemek pişiriyordu. Birkaç hippî süpermarketin çevresinde dolaşıyorlar, bir günlük gazete, bir konserve çalmak için fırsat kolluyorlardı. Malko temiz havayı zevkle ciğerlerine çekti. Kabil'de gökyüzü berraktı. Ama nedense kendini bunalmış hissediyordu. Yine tehlikeli bir yola girmişti ve bir gün bu yollardan biri mezarlıkta sona erecekti. Donald Mac Millan belki kendi kendine bu işten kolayca sıyrılabilirim demişti, ama ateşle de sonsuza dek oynamazdı ki!

*

**

Muhammed Parvan, Mavi Cami'nin biraz ilerisindeki bir çıkmazın sonunda oturuyordu. Evin önünde şimdiden bir sürü araba vardı.

Malko Toyota'sını boş bulduğu bir yere park etti ve bir süre arabanın içinden çıkmadı, dalıp gitmişti. Kurt Pilz'in metresinin kim olduğunu bile öğrenememişti. Bir de General Lin Piao'yu kaçırmak için gerekenleri düşününce acıyla gülümsedi. CIA şimdiye kadar hiçbir zaman tek kozla oyuna girmemişti. Ama başka seçenek yoktu. Daha geniş bir hareket içinden çıkılmaz sorunlar yaratabilirdi.

*

**

Arabadan inmeden önce papyonunun bağına son bir göz attı. Büyük bir züppelikle smokinini sırtına geçirmişti. Eee, bir centilmen her yerde centilmendir! İsterse bu yer Kabil olsun.

*

**

Bütün davetin en güzel kadınıydı. Malko ince yüzü, hafif kemerli burnu, sürmeli gözleri ve tükenmek bilmeyen uzun bacakları hemen tanımıştı. "Yirmibeşinci Saat"te çarpıştığı kadındı bu! Dirseğine dokunulduğunu hissetti. Muhammed Parvan bir kadeh viskiyi uzatırken göz kırpyordu.

— Güzel, değil mi? dedi. Adı Efsane Hatun. General Arfan'ın yeğeni. New York'ta bir süre mankenlik yapmış. O günleri özlediğini sanıyorum.

*

**

Sırtını duvara dayamış, yastıkların üzerinde sessiz sedasız oturuyordu. Malko'nun bakışlarını farkedenden yanındaki iri gözlü Afgan düş-

manca bir tavır takınmıştı. Malko genç kadınla göz göze gelince gülümsedi. Afganın da ona gülümsemesi tatlı bir sürpriz olmuştu. İri gözlü Afgan Malko'yu nefretle süzüyordu. Malko canı sıkkın bara yöneldi. Çevresinde insanlar konuşuyor, gülüyorlardı. Doğrusu pek güzel kadın yoktu. Davetliler genelde Afgan, Fransız ve Amerikalılardı. Malko, Thomas Sands'ın gözlerini arayarak salonu gözden geçirdi. Pek fazla zorlanmadan da buldu.

Biri bir plak koymuştu. Müziği beğenen bir çift hemen dansa başladı. Malko yeniden sürmeli gözlerle karşılaştınca "acaba" diye geçirdi içinden. "Neden olmasın" dedi kendi kendine ve bardağını bırakarak genç kadına doğru seğirtti.

— Dans etmek ister misiniz?

İri gözlü Afgan, sanki kadına yatalım denmiş gibi olduğu yerde sıçradı. Genç kadın bir an tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. Pistte bir elini omzuna koymuş, ama vücudunu Malko'dan uzak tutmuştu. İri gözlü Afgan Malko'nun kadına oracıkta tecavüz etmesi ihtimalini akılda tutarak gözlerini bir an olsun çiftten ayırmıyordu. Malko adamı göstererek gülümsedi.

— Arkadaşınız sizinle çok ilgili.

Genç kadın güldü.

— Benim kuzenim. Adı Walli Gohar. Burada yabancılarla dans edilmez. Ben iki yıl New York'ta kaldım. Orada mankendim. Bu yüzden üzerime çok titiriyorlar. Yani beni bir daha dansa kaldırmamanız gerekiyor.

Malko çok şaşırmıştı.

— Ama niye istediğiniz gibi yaşamıyorsunuz?

Genç kadın sakın bir sesle:

— Çünkü babam beni öldürür, dedi. Burada bazı şeyler pek gelişmemiştir.

"Ne komik" diye düşündü Malko. Müzik bitmişti. Bu kızı yeniden görmek için yeterince neden vardı. General Arfan, Kurt Pilz'in patronuydu. Yani Afgan Gizli Servisinin başkanı.

— Güzelliğinizi geçen akşam "Yirmibeşinci Saaf" tefarkettim.

— Ah!

Hatırlamış görünüyordu.

— Ben de sizi gördüm.

— Sizi yeniden görmek isterim. Kuzeniniz olmadan tabii.

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

— Yalnız mı?

— Evet.

— Bu imkânsız. Kabil'de herkes tanır beni.

Kuzenin gözleri yuvalarından uğrayacak gibiydi. Neyse ki, diğer çiftlerde ikinci plağı beklerken gevezelik ediyorlardı. Malko ısrar etti.

— Sizi yine görmek istiyorum. Söyleyin, nerede?

Genç kadın gözlerini Malko'nunkilere dikti. Malko o gülüşü hayatı boyunca unutamayacaktı.

— Korkmuyor musunuz? dedi. Sonra da hemen ekledi: Bagrani Boğazı'nı bilir misiniz? Celalabad yolu üzerinde, Kabil'e otuz kilometre uzaklıkta küçük bir elektrik santrali

var. Belki yarın akşam dokuzda orada/olurum.

Genç kadın sözlerini bitirdikten sonra veda bile etmeden hızla yerine döndü. Malko bara gidip viskisine su koydu. Bin türlü içki vardı, ama votka yoktu. Bir yandan viskisini yudumluyor bir yandan da şövalye yüzüğüyle oynuyordu. Thomas Sands el sıkıp veda etmeye başladığında çarçabuk evsahibiyle vedalaşıp, en önden çıktı. Koyu bir karanlık vardı ve Amerikalının Ford'unu bulmak için bir kibrit çakmak zorunda kalmıştı. Thomas Sands kapıda görüldü, evsahibine iyi akşamlar dedikten sonra doğruca arabasına yöneldi. Girer girmez:

— Bir şey var mı? diye sordu.

Sesi sabırsızlıkla titriyordu. Malko'nun cevabı üzerine sıkıntıyla iç çekti.

— Bu kızı çabucak bulmalısınız, dedi. Kral gelecek hafta dönüyor.

Malko Toyota'sına binip oteline yollanırken yolda güzel Afganı düşünüyordu. Odasına girdiğinde telefon on dakikadır çalışıyordu. Bir erkek sesi İngilizce olarak:

— Prens Malko Linge mi? diye sordu.

— Evet.

— Kızı aramayın. Yoksa kötü olur.

Sert bir aksanla konuşan adam başka bir şey söylemeden telefonu kapadı. Malko bu adamın kim olabileceğini düşünerek telefon alıcısını yerine koydu. Elbette bir Afgandı. Acaba basit bir kıskançlık gösterisi mi, yoksa bir numara mı vardı?

Malko gülümsedi. "Bunu yarın Afgan gü-

zelini görünce öğreneceğiz" dedi kendi kendi-

*

**

Bagrani Boğazı'nın uğursuz görünüşü vardı. Kabil'in ağaçlıklı yollarını geride bırakan araba bir süre çıplak arazide yol almış, şimdi de dik bir yokuşu tırmanıyordu. Elektrik sant-ralında bir tek ışık yoktu. Arasına yoldan ge-çen kamyonların gürültüsü geliyordu.

Tuzak için çok uygun bir yerdi. Hippi otel-lerini en ince ayrıntısına kadar incelemiş, ama bir şey bulamamıştı. Şimdi gidip araştırma ya-pacağı yerde, hayatını tehlikeye atıyordu. Bir-denbire kendini suçlu gibi hissetmeye başladı. Eğer ortada kötü bir niyet yoksa, neden böyle ıssız bir yerde randevu vermişti.

Arabanın sağ kapısı açılınca aniden irkildi. Aynı anda elini tabancasına atmıştı. Burun deliklerinin algıladığı hafif parfüm kokusu teti-ği çekmesine engel oldu. Gülümseyerek araba-ya binen genç kadın, yün bir kazağın üstüne spor bir ceket giymişti. Malko sinirli bir sesle:

— Geldiğinizi duymadım, dedi. Arabanızı nerede bıraktınız?

— Ben bir saattir buradayım. Arabam sant-ralın arkasında.

Malko'nun gerginliği yok olmuştu. Her kibar erkek gibi genç kadının parmak uçlarını öptü.

— Sizin gibi New York'ta yaşamış biri, dedi, nasıl olur da buraya katlanabilir?

Genç kadın başını eğdi.

— Babam diplomattı. Ben okulumu bitir-

mek için orada kaldım. Geri dönmeyince para göndermediler. Ben de mankenliğe başladım. Eğlenceli bir işti.

— Niçin kalmadınız?

— Babam beni almak için geldi. Tehdit ettiler. Onlara karşı koyacak cesaretim yoktu. Ailemin şerefini lekeliyormuşum ve altı aydır Kabil'deyim. Ohh!..www.cizgiliforum.com

Kadının İngilizcesi çok iyiydi ve duygularını çok iyi anlatmıştı. Malko'nun inanmaması için hiçbir sebep yoktu. Bir an sessizlik oldu.

— Beni niçin görmek istediniz?

Genç kadın o harika gözlerini Malko'ya dikmişti. Malko hazırlıksız yakalanmıştı.

— Ya siz? diye sordu.

Afgan arkasına yaslanıp iç çekti.

— Konuşmak istiyorum. Özlediğim bir dünyadan söz etmek. Siz bir gazetecisiniz. Bütün dünyayı görmüş olmalısınız. Kabil'de pek bir şey yoktur. Niçin Afganistan'dasınız?

— Şey, hippiler üzerine bir öykü hazırlıyorum. Esrar falan. Hep aynı şey yani.

Genç kadın muzip muzip güldü.

— O kadar kötü değil, dedi. Kabil yaşamaktan hoşlanan bir sürü hippile dolu. Bir çoğu da çokgüzel. Biraz paranız varsa...

Malko bu güzel fırsatı kaçırmadı!

— Afganlar da bu işten paylarını alıyorlarmış.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Albay Pilz diye biri genç bir Alman ba-
yağı tutkunmuş.

Efsane bir kahkaha attı.

— Demek Kabil'deki son dedikodulardan

haberiniz var. Albay amcamın arkadaşıdır. O kıza deli gibi aşıkmiş, hatta evlenmeyi düşünüyormuş. O bir erkek ve daha çok özgürlüğü var. Ama yine de bu davranışı hoş görülüyor. Kralın kızdığını söylüyorlar.

Malko zevkten çıldıracaktı.

— Pilz pek Afgan ismine benzemiyor, dedi.

Efsane bir sigara yakıp uzun bacaklarını gerdi.

— Bir Alman. Savaşın sonunda gelmiş. Biz Almanları severiz, bilirsiniz.

— Peki bu kızla olan aşkı neden sorun çıkarıyor?

Genç kadın tiksintiyle dudak büktü.

— Çünkü bu kız esrar içiyor, her türlü pisliğe bulaşıyor. Hem bunlara albayı da alet ediyor. Ve albay ülke güvenliğinde çok önemli bir yere sahip.

Malko ilgisiz görünmeye çalışarak:

— Güzel mi bari bu kız? diye sordu.

Efsane omuzlarını silkti.

— O kadar merak ettiyseniz "Yirmibeşinci Saat"te görebilirsiniz. Her akşam başka biriyle dans eder. Bu da albayı sinir krizlerine sokuyor. Ha, kolayca tanırırsınız, çünkü başı traşlıdır.

Genç kadın bir süre bir şey söylemedi. Sonra kuru bir sesle:

— Dönmem gerek, dedi.

Malko aniden dün akşamki telefonu hatırladı.

— Sizi yine görürsem öleceğimi söyleyen bir telefon aldım.

Koyu siyah gözler hayranlıkla Malko'yu

süzdü.

— Ve yine de geldiniz.

Malko gülümsedi.

— Evet, ama yine de korktum.

Genç kadın:

— Kuzenim olmalı, dedi. Dikkat etmelisiniz. Bana aşık olduğunu sanıyorum.

Bir an bakiştılar. Küçük bir sessizlik oldu. Sonra genç kadının dudakları Malko'nunkileri buldu. Malko bu nazik davete büyük bir zevkle karşılık verdi. Ama sonra Efsane kendini aniden çekip kesik kesik konuşmaya başladı:

— Size bir şey itiraf etmem gerekiyor. Sonra beni görmek isteyeceğinizi sanmıyorum. Öncelikle şunu söylemeliyim ki...

Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kızın ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Pilz hesabına çalışıyordu ve parti daha başlamadan kaybedilmişti.

— Ben bakireyim. Evlenene kadar da öyle kalmak niyetindeyim.

Malko bir an yanlış duyduğunu sandı. Casusların dünyasında bakirelere pek rastlanmazdı. Hele böyle güzellerine hiç.

Genç kadın:

— Kabil'de istediğini yapabilen güzel yabancılar var, diye ekledi.

Malko içinden aptallığıyla alay ederek:

— Ne zaman görüşüyoruz? dedi. .

Bir gün bu söylediğine pişman olmazsa iyiydi.

Genç kadın elini tutarak yumuşak bir sesle konuştu.

— Henüz bilmiyorum, dedi. Ben sizi otel-

den ararım. Peşimden gelmeyin ve bu görüşmeden kimseye söz etmeyin.

Eğildi, Malko'yu öptü ve kapıyı açıp karanlıkta kayboldu.

*

**

Walli Gohar pervasız bir tavırla kıllarla kaplı kocaman elini yanındaki kadının bacağına koydu. Fazla ileri gitmiyordu. Ne de olsa, Amerika'da Eton'da eğitim görmüştü. Genç Amerikalı kadın boş bardağıyla amaçsızca oynamaya devam ederek hiçbir harekette bulunmadı. Kısacık kahverengi şortu güzel bacaklarını olabildiği kadar açıkta bırakmıştı. Üstünde nerdeyse ikinci bir deri gibi duruyordu.

Şu an için erotik düşüncelerden oldukça uzaktı. Bu gizli kapaklı ilişkinin verdiği rahatsızlığa rağmen Walli'Gohar, Gillian'ı ilk gördüğü andan beri yatağa atmak için yaşıyordu. Midesinden boğazına doğru bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Gri gözleri, çıkık elmacık kemikleri, dar kalçası ve uzun bacaklarıyla bu kadın her sıradan Afganın ulaşamayacağı bir düştü. Ama Walli Gohar sıradan bir Afgan değildi. Ülkenin en büyük ailelerinden birinin üyesi olarak Kabil'de lüks arabası ve tercihen yabancı kadınlarla sürdürdüğü hayattan pek memnundu.

Walli Gohar'ın bütün hayatı cinsel duygularının tatmininden ibaretti. Şortun biçimi onu sürekli uyanık tutuyordu ve bu tahriğe artık dayanamaz olmuştu. Hem Kabil'de ellerinden başka yerini gösteren kadınlara hiç de iyi gözle bakılmazdı.

İri gözleri, kıllarla kaplı koyu renkli teni, biçimsiz vücudu ve köşeli yüz hatlarıyla pek de yakışıklı sayılmazdı. Ama bol parası, çok boş vakti ve Kabil'de ailesinin yardımıyla her yere giren uzun bir eli vardı. Bütün bunlara rağmen Gillian bu güne kadar hep "hayır" demişti. Oysa şimdi, bu gece kendini vermeye hazır bir hali vardı. Orkestranın gürültüsünü bastırıp garsona duyurabilmek için bütün gücüyle bağırdı.

— Şampanya, çabuk!

Şampanya ufak bir servet demekti, ama Afgan şarabı da ancak fare zehiri olarak kullanılabilirdi.

Eli Gillian'ın bacağına gidiyor, geliyor ama genç kadın hiç sesini çıkarmıyordu. Garson şişeyi getirip kibarca açtı. Gillian bardağı dolunca bir dikişte içti ve yeniden uzatarak:

— Bir daha! dedi.

Büyük bir zevkle doldurdu. Parmakları, genç kadının bacağına çılgın bir dansa başlamıştı. Bardağı uzatırken elinin tersiyle kadının göğsüne dokundu. Heyecandan nerdeyse şampanyayı dökecekti.

Hiç konuşmadan bütün şişeyi bitirdiler. Walli Gohar'ın eli en ufak bir itirazla karşılaşmadan nerdeyse kadının bütün vücudunu do-laşmıştı. Artık kendine hakim olamıyordu. Hayatı boyunca hiçbir kadını bu kadar arzula-mamıştı.

— Başka bir yere gitsek, diye bir öneride bulundu. Burası çok gürültülü.

Gillian omuzlarını silkti.

— Nasıl isterseniz.

Onu daha önce defalarca yemeğe götürmüştü, ama gece hep "Yirmibeşinci Saat"ın kapısında sona ermişti. Ama şimdi farklıydı işte. Başka bir yer, ancak kendi evi olabilirdi. Kabul'de bu saatte açık bir yer bulunamazdı. Hemen ayağa kalktı.

— Hadi gidelim.

Kadını bütün güzelliğiyle ayakta görünce arzuları daha da kamçılandı.

*

**

Bardaki iki Fransız dışında "Yirmibeşinci Saat" tamamen boş sayılırdı. Malko girerken uzun boylu bir kadınla bir Afgan dışarı çıkıyordu. Orkestra şimdi boş duvarlara müzik icra ediyor, Çinli garson hesap yapıyordu. Malko adama yaklaşıp sordu.

— Birgitta adında bir kız tanıyor musunuz?

Garson hatırlamaya çalışır gibi gözlerini tavana dikti. Gözlerini kırptırarak:

— Ah, tabii, dedi. Başı traşlı olan Almanı diyorsunuz. Bu gece gelmedi.

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

Çinli garson gözlerini kırptırmaya hiç ara vermeden:

— Yanılmıyorsam Sigis Hotel'de, dedi.

Malko hesabı ödedi ve yeniden soğuk geceye çıktı. Oteli biliyordu. Pek uzak sayılmazdı, ama kalın kapısının kilitli olduğu muhakkaktı. Otel sahibi hippiler gece yarısı mobilyaları yürütmesin diye böyle yapıyordu. Toyota'sına bineceği sırada bir kadının bağırıldığını duydu.

Gece kulübünün hemen önünde, gece bekçisinin burnunun dibinde, adamın biri bir

kadını kapısı açık olan bir arabaya girmeye zorluyordu. Malko yaklaşınca onu gören kadın İngilizce bağırdı.

— Help me!

Adam onu bileğinden yakalamış, bırakmıyordu. Kadın eğildi ve adam bir çığlık atarak kadını bıraktı. Elini ısırmıştı. Genç kadın hızla Malko'ya koştu.

— Koruyun beni! diye yalvardı. Lütfen, beni zorla götürmek istiyor.

Terden bozulmuş makyajına rağmen kadın hâlâ çok güzeldi. Afgan tehdit edercesine ilerledi. Geçen akşam Efsane'nin yanındaki adamdı bu. Şu kıskanç kuzen. Afgan:

— Go away! diye homurdandı Afgan. Bu işe karışma.

Kızı yanına çekmeye çalışınca, Malko kızmaya başladığını hissetti. Bu tipleri sevmezdi. Sakin bir tavırla elini kaldırıp Afganın burnunu yakaladı. Bütün gücüyle burarak sıkmaya başladı. Bu korkunç deneye maruz kalan Afgan, gözleri yaş içinde acıyla çırpınıyordu. Malko eli hep adamın burnunda, arabasına sürükledi. Bırakmadan önce tehditkar bir sesle:

— Bu genç kadınla uğraşma. Yoksa daha çok kızarım, dedi.

Kadını kolundan tutup Toyota'sına bindirdi. Genç kadın koltuğa oturduğu anda hıçkırarak ağlamaya başladı. Malko arabayı çalıştırdığı anda, kıskanç ve sinirli kuzen lastiklerin yarısını asfaltın üzerinde bırakarak hareket etti. Zavallı gücenmişti galiba. Kadın biraz sakinleşince Malko sordu.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Hilal, diye cevapladı genç kadın. Ama yürüyerek de gidebilirim.

— Şakanın sırası değil. Bu gece başınıza yeterince bela geldi. Ne oldu?

Genç kadın burnunu çekip anlatmaya başladı.

— Benim yüzümden. Bana uzun süredir kur yapıyor. Bu akşam canım biraz sıkıydı. Biraz ileri gitti. Tepki göstermedim. Bir şeyler içtik ve sandı ki... Neyse teşekkür ederim. Her zamanki gibi erkekler çok iğrenç. Özellikle o. Zengin ve güçlü. Bu yüzden kapıcı parmağını bile kıpırdatmadı.

Paktukistan Meydanıma gelmişlerdi. Hippilerin devam ettiği Hayber adlı lokanta kapalıydı.

Malko:

— Kabil'de ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Sizi sıkacak kadar uzun bir hikâye. Bakın geldik.

Gerçekten Hilal'in önünde idiler. Malko böyle bir kadının bu hippiler arasında ne aradığını düşündü. Bu kadına göre bir yer değildi burası. Durdu. Aynı anda kadın kapıyı açıp dışarı çıktı.

— İyi geceler! dedi. Bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok iyisiniz.

— Adınızı bile söylemediniz.

Bir an duraksadı. Sonra gülümsemeye çalışarak:

— Evet doğru, dedi. Gillian, Gillian Denver. İyi geceler.

Kadın Hilal'in merdivenlerini çıkıp karan-

lıkta kaybolana kadar arkasından baktı. Ne yazık ki, özel bir takım dertleri vardı. Thomas Sands'ı ziyaret etmeye karar verdi. Bu saatte takip edilip edilmediğini anlamak son derece kolaydı. Bu yüzden hiç çekinmeden Amerikalının "Sin" mahallesindeki evine doğru yöneldi. Ev Rus Büyükelçiliğinin yanibaşındaydı. Kabil'de sokakların adı ve numarası olmadığı için elçilik görevlileri kapılarına adlarını ve kod numaralarını yazarlardı. Sands'ın kapısında 609 numara vardı. Malko boş caddelerden geçip hapishanenin önünden sola döndü. Darülanı Meydanı'nı geçip toprak bir yola girdi. Amerikalının sokağına girince hiç çekinmeden arabasını evin önüne park etti.

V. BOLUM

Tamamen kazınmış başı genç kadının yumuşak yüz çizgilerini ve olağanüstü uzun kirpiklerini daha çarpıcı kılıyordu. Sigis Hotel'in ortak kullanılan salonunda, halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sobanın yanına başında, elindeki amber renkli tespikle oynamaktaydı. Malko büyülenmiş gibi genç kızın ellerine bakıyordu. Son derece bakımlı kırmızı tırnaklarla süslü ince uzun parmaklar inanılmaz bir yumuşaklıkla hareket ediyorlardı. Tespihin taşları üzerinde gezinen parmaklar eğilip bükülen çılgin bir dansçıyı andırıyordu.

Dans bir an kesildi, sonra yeniden başladı. Gözlerini önünde ayakta duran Malko'ya dikmişti. Şaşırtıcı derecede saf, derin bir bakıştı bu. Üstelik o endişeli ve anlatılamayacak ısıltı da cabasıydı. Malko, "Bir melek ve panterin birleşmesinden doğmuş olmalı", diye düşündü. İşte, Birgitta'yı sonunda bulmuştu. Barmenden aldığı bilgiyi değerlendirmek için Sigis Hotel'e gelirken hiç umudu yoktu. Ama genç Alman'ın traşlı başı girer girmez dikkatini çekmişti.

Şimdi planın ikinci ve en zor kısmına geçmek gerekiyordu. Fındık gözlerin masumiyeti yerini hemen tahrik edici bir ifadeye bırakmıştı. Sobaya sokulurken yanını işaret etmişti.

— Oturmak ister misin?

Alçak bir sesle, yavaş, hemen her heceye basarak konuşuyordu. Hippilerden biri teybe

Lizst'in Macar rapsodilerinden birini koydu. Büyük bir dinginlik içinde dinlemeye koyuldular. Malko genç kadının vücudunu şöyle bir süzdü. İnce yün kazağı bütün vücut hatlarını belli ediyor ve giydiği kısa etek spor yaparak biçimlenmiş kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Parmaklarıyla dansa devam ediyor, ama gözlerini bir an olsun Malko'dan ayırmıyordu. Malko'yu bu kıza çeken manyetik bir güç vardı sanki. Birgitta gözlerinde büyüleyici bir bakış, düzgün etobur dişlerini ortaya koyarak gülümsedi. Sonra gözler yine o eski masum ifadesine büründü.

Genç bir Afgan Malko'nun önüne bir fincan çay koydu. Sigis Hotel'de çay hippiler için bedavaydı. Eski kervansaraylardan kalma bir konukseverlik gösterisi. Malko yakıcı sıvıyı yavaşça yudumladı. Üstündeki giysiler yüzünden kendini bir an rahatsız hissetti. Ama bunu Birgitta'nın hissetmesini istemiyordu. Bir an gözlerini kapadı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Her akşam, Sigis Hotel'in bodrum katında ki bir salonda uyumsuz bir kalabalık toplanırdı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra esrar içerler, şarkı söylerler, müzik dinlerler ve porşiyonuna otuz Aft ödedikleri bir yemek yerlerdi.

Malko uzun kalın ceketinin cebinden bir mendil, bir paket sigara ve küçük bir plaka esrar çıkardı. Bir sigara alıp tütününü mendilin içine boşalttı. Sonra esrar plakasını kibrit alevinde hafifçe ısıttı. Esrarı eliyle toz haline getirdikten sonra tütünle karıştırmaya başladı.

Esrarın kokusu bir düzineye yakın hippiyi harekete geçirmişti. Hippiler herhalde ayaklarını olabildiği kadar az yıkıyorlardı. Birgitta'nın burun delikleri hafifçe açılıp kapanmaya başlamıştı bile. Artık o tespihle oynamıyordu.

Malko bakışlarını kıza çevirip:

— İster misin? dedi.

Birgitta cevap vermeden sadece başını sallayınca ikinci sigarayı hazırlamaya başladı. Birini genç Alman'a uzatıp iki sigarayı da yaktı. Genç kız derin bir nefes çekip zevk içinde gözleri kapalı başını duvara dayadı.

Malko dumanı ciğerlerine çekmeden dışarı salmayı tercih ediyordu. Yeterince derdi vardı ve esrar bütün bu sorunları daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirdi. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan esrar içtiler. Müzik bitmişti ve hippiler kendi aralarında gevezelik ediyorlardı. Birgitta sigarasını bitirince hiç teklifsiz başını Malko'nun dizlerine koyup gözlerini kapadı. Boğuk sesiyle yavaşça:

— Oh! dedi. İşte başladı.

Genç kız Almanca konuşmuştu. Malko aynı dilde cevap verdi.

— Bu kadar çabuk demek.

Birgitta başını çevirip şaşkınlık içinde sordu.

— Alman mısın?

— Avusturyalı. Ya sen?

— Almanım. Adım Birgitta.

Sustu. Hemen sonra ürpertiyle titredi.

— Ooh, üşüdüm!

Nerdeyse sobanın içine girecekti. Esrar etkisini göstermeye başlamıştı. Birkaç dakika ko-

nuşmadan kıpırtısız durdu. Bir an, ani bir titreyişle doğruldu ve başını Malko'nun bacaklarının arasına soktu. Vücudu kemiksiz gibiydi ve Malko bacaklarının üstünde kızın sıcaklığını ve yumuşaklığını hissediyordu. Genç kız başını kaldırıp:

— Acıktım, dedi. Kendime geldim ve açım.

— Haydi yemeğe gidelim.

— Paran var mı?

Hippiler genelde kızların sırtından geçinirdi. Malko gülümsedi. Birgitta Malko'nun diğer hippilerden epeyce yaşlı olduğunu farketmemiş gibiydi. Malko:

— Var tabii, dedi.

Genç kız bu sefer daha dikkatli baktı. Esrarın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

— Nerede kalıyorsun? Daha önce seni hiç görmedim. Necip'te misin?

— İntercontinental'deyim.

Genç kız tepki göstermemişti, ama bakışları değişmişti.

— Benimle alay mı ediyorsun?

Başını salladı.

— Hayır.

Genç kız aniden değişmişti. Belli belirsiz bir öfkeyle Malko'yu süzdü.

— Sigis'te ne işin var?

Malko bir süre genç kızın dudaklarına baktı. Ne kalın dudaklardı bunlar! Göz göze gelince soğuk bir tavırla konuştu.

— Birini arıyorum.

— Buldun mu?

— Hayır.

Gözlerini kısıp yeniden tespikle oynamaya

koyuldu.

— Kimi arıyorsun?

Malko sesini alçaltarak:

— Avrupa'ya paket götüreceğim birini arıyorum, dedi. Beş bin dolar. Pasaportu ben bulacağım. Yarıyı gitmeden, diğer yarıyı iş bitince.

Birgitta dalmıştı. Malko:

— Sen yapar mısın,? diye sordu.

Genç kız başını salladı.

— Hayır. Ama birini bulursam, ben de bir şeyler isterim.

— Bin dolar.

Birgitta sanki kendisine Karaçi'de bir hafta sonu önerilmiş gibi güldü.

— Heyy! Sen iyi bir tipe benziyorsun. İyi martaval ama.

Malko hiçbir şey söylemeden cebinden bir tomar para çıkardı. Almanın gözleri parılda-yıvermişti.

— Güzel, haydi yemeğe!

Kabil hippileri kullanan değerli taş ve esrar kaçakçılarıyla doluydu. Hippiler esrar alabilmek için uluorta pasaportlarını satıyorlardı. Fransız frangı yirmi dolar, İngilizlerinki yüz dolar ediyordu. Tabii pasaportları alanlar da gidip Kızılhaça bağışta bulunmuyorlardı.

Malko kızın arkasından yürürken sözü nasıl olup da istediği yere getireceğini düşünüyordu.

*

**

"Marco Polo" Restaurant'ın balçık ve samandan örülü duvarları korkunç renklere boyalıydı. Yemekler pek iştah açıcı değildi ve

Birgitta önlem olarak haşlanmış et ve pirinçle yetinmişti.

Kabil'de doğru dürüst bir şeyler yiyebilmek için doğrudan İntercontinental'e kadar gitmek gerekiyordu. Yoksa eliniz karnınızda lokantadan dışarı fırlamanız doğal bir sonuçtur. Birgitta bir devekuşunu bile kusturacak kadar kötü bir Afgan şarabı içmişti. Hem de bir sürahiye bitirmişti. Gözleri parlıyor, ıslak dudakları daha da kalın görünüyordu. Her nareketi bağımsız bir yaşamın izlerini taşıyordu.' Bu haliyle traşlı başı hiç de garip gelmiyordu.

Genç kız hafifçe eğilip alçak sesle konuştu.

— Seninle esrar içip sevişmek isterdim, dedi. Ama zamanım yok. Baş belası Romeo' ma gitmem gerekiyor.

Genç kız ona önerilen işi tamamen unutmuş gibiydi. Malko sesine hiçbir duygu katmadan:

— Kim bu Romeo? diye sordu.

Birgitta sıkıntıyla dudaklarını büzüştürdü.

— Bir Albay. Afgan yurttaşı. Hoş bir tip değil, ama işime yarıyor. Gerekli kâğıtlar falan için. Bana küçük bir ev açtı, ama canımı sıkıyor.

Malko'nun elini avucunun içine alarak sıktı.

— Onu görmek istemiyorum, dedi. Senle mutluyum.

Bu kadarı fazlaydı. Malko:

— Yo git ona, dedi. Adamı boşuna üzme. Seni terkederse belki sorun çıkarır.

Birgitta eğleniyormuş gibi;

— Hayır, dedi. Benim için deli oluyor. Ona esrar bile içiriyorum.

Bir kahkaha attı.

— Dinle. Sen de benle gel. Yoksa bu gece çok canım sıkılacak. İster misin?

Malko bir an düşündü. Belki işe yarayacak bjr şeyler bulabilirdi.

— Ama, dedi, benim yaptığım işten söz etmeyok!scanned by darkmalt l

Genç kız omuzlarını silkti.

— Ben deli değilim. On beş dakika sonra beni "Yirmibeşinci Saat"te bul.

Lokantadan birlikte çıktılar. Kaldırımında Birgitta vücudunu Malko'ya dayamıştı. Bir anda genç kız arzulu dudaklarını Malko'nunkilere yapıştırdı. Sonra, koşarak uzaklaştı. Malko kızın arkasından bakakalmıştı. Şehrin nadir parklarından birinin tam karşısındaydı. Gitti ağaçların altına oturdu. Sonunda bir şeyler bulmuştu. Başını kaldırıp yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı. Bu kız biraz deli gibiydi. Ne yapacağı önceden kestirilemezdi ve bu yüzden onu kullanmak zor olacaktı.

★★

Birgitta, gözlerinde tuhaf bir parıltı, kollarını müziğe uydurmuş, pistin ortasında tek başına dans ediyordu. Filipinli orkestra almış başını gidiyordu. İnsanlar bağıra bağıra ancak konuşabiliyorlardı. Genç Alman sanki elektrik verilmiş gibi çırpınıyordu. Zaman zaman kalçaları orgazm olur gibi bir titremeyle sarsılıyordu. Halinden memnundu ve çevresindeki herkesle alay eder gibi bir hali vardı.

İki Afgan sanki Venüs'ün yeniden doğuşuna tanık oluyormuşçasına büyük bir hay-

ranlıkla genç kızı izliyorlardı. Güzel makyajı traşlı başını unutturuyordu.

Orkestra büyük bir iyilikte bulunarak sustu. Birgitta dansa bir süre de müziksiz devam etti. Sonra dans figürleriyle dolu bir yürüyüşle bara, Malko'nun yanına geldi. Bir tabureye tünedi. Soluk soluğa kalmıştı. Bir bardak sek viskiyi bir dikişte içti. Sonra Malko'ya:

— Gel dans edelim, dedi. Daha gelmedi.

Orkestra bir slowa geçmişti. Alman dışı bir maymunun pervasız rahatlığıyla dans ediyordu. Güzelim vücudunu Malko'ya dayamış, neredeyse ayakta sevişiyordu. Traşlı başının çenesine değmesi Malko'nun içinde garip bir takım duygular uyandırıyordu.

— Senle mutluyum, dedi genç kız.

Kollarını boynuna dolamış, kendini tamamen müziğe bırakmıştı. Malko aniden karanlıkta ateş gibi yanan bir çift gözle karşılaştı. Efsane'ydi bu. Genç kadın yanındaki Afganları umursamadan anlaşılmaz bir bakışla Malko'yu süzüyordu. Sonra aniden başını yanındakilere çevirdi.

Birgitta

— Bu kızı tanıyor musun? dedi.

— Hayır.

— Öyleyse tanımalısın. Biraz önce neredeyse gözleriyle parçalıyordu seni.

Dansı bırakıp vücudunu iyice Malko'ya yapıştırdı. Sonra başını kaldırıp Malko'nun ağzını aradı. Bir profesyonel gibi uzun uzun öptü. Malko içinden "seni gidi küçük fahişe" diye geçirdi. Birgitta:

— Seni biriyle tanıştıracayım, dedi. Bir

Fransız. İşini görebilir. Ben paketi sınıra kadar götürüp geri döneceğim. Bana gerçekten bin dolar verecek misin?

Malko birden biraz dalga geçmek istedi.

— Sana bin dolar vermezsem benimle yalmaz mısın?

Genç kız öyle bir irkildi ki, Malko kendini ani bir tokatın darbesine hazırladı.

— Ben orospu değilim, tamam mı? Seninle sevişeceğim, çünkü sana bayılıyorum. Gel benle.

Genç kız onu kapıya doğru sürüklüyordu.

— Ya hemen gelirsin, ya da alır başını gidersin. Bir daha da yüzünü hiç görmem.

Viski kızın ses tonunu değiştirmişti. Malko Birgitta'nın gözlerine bakınca tartışmanın anlamsız olacağını anladı. Dışarda hava soğuktu. Birgitta ona dönerek:

— Araban var mı? diye sordu.

— Evet.

Genç kız Toyota'ya bindi. Malko'da direksiyona geçip:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Birgitta vahşi bir kahkaha attı.

— İstersen hemen burada.

Malko "Yirmibeşinci Saat'in kapıcısını bu ziyafetten mahrum bırakmak için arabayı çalıştırdı.

— Neden bu acele?

— Benim bir orospu olduğumu düşünmeni istemiyorum.

Malko şehirden çıkmak için sola döndü.

— Nereye gidiyorsun?

— İntercontinental'e.

Genç kız şehrin çıkışına gelene kadar başka bir şey söylemedi. Bir sigara yakmış ve elini Malko'nun bacağına koymuştu. Öylesine sessiz ve hareketsizdi ki, Malko onun uyuyakalmış olduğunu düşündü. Genç kız aniden:

— İntercontinental'e gitmek istemiyorum, dedi. Beni görürler ve Kurt'a haber verirler. Dön hadi, evime gidelim.

Yüz metre bile gitmemişlerdi ki, Birgitta Malko'nun hayatı boyunca duymadığı kadar galiz bir küfür salladı.

— Evime gidemeyiz, dedi. Hizmetçi her şeyi Kurt'a anlatır.

— "Yirmibeşinci Saat"e dönelim.

— Hayır, Yeşil Otel'e gidiyoruz.

Yeniden yön değiştirdiler. Alman dudaklarının arasından alçak bir sesle şarkı mırıldanmaya başladı. Otele gelince öne geçip bir odanın kapısını vurdu. Cevap alamayınca kapıyı açıp, Malko'yu içeri itti. Saçlarını İsa gibi kestirmiş olan genç bir adam alçak bir masanın önüne oturmuştu. Dudaklarını nargilenin marpucuna dayamış, aşağı yukarı tamamen çıplak odayı saran Hint müziğini dinliyordu. Geçen gün dikkatini çeken hippiydi bu. Başını gelenlere doğru çevirip ilgisizce baktı. Birgitta yanağından öperek:

— Yatağını kullanabilir miyiz? diye sordu.

Hippi ağzını marpuçtan ayırmadan gülümsemi. İstedığınızı yapın der gibi bir işaret yaptı. Birgitta müziğin sesini biraz açtıktan sonra kazağını çıkardı. Yirmi saniye içinde çırılçırıl kalmıştı. Yatağın üstüne atladı ve Malko'ya bağırdı.

— Haydi, ne duruyorsun?

Hippi hiçbir şey yokmuş gibi nargilesini içmeye devam ediyordu. Malko ceketini çıkardı. Bu tür ilişkilere pek alışık değildi. Ama Birgitta şu anda her zamankinden daha tahrik ediciydi. Soyunan Malko'yu muzip gözlerle izliyordu. Onu yanına çekip:

— Kımıldama, diye ihtar etti.

Traşlı başın karnına değmesi Malko'yu çıldırtmıştı.

Genç kız yavaşça dudaklarını Malko'nun vücudunda gezdirmeye başladı. Dizlerini bükmüş, elleri yerde arzulu bir hayvanı andırıyordu. Sonunda Malko'nun yanına uzandı. Beli o kadar inceydi ki, Malko neredeyse iki eliyle kavrayabilecekti. Birgitta onu kendine çekerek:

— Haydi, dedi.

Birleştiklerinde, Birgitta kol ve bacaklarını bütün gücüyle Malko'ya sardı. Ağzını bir an bile Malko'nunkinden ayırmıyor, araya boğuk bir sesle kesik kesik konuşuyor, yeminler ediyordu. Yatağın ta öbür ucuna kadar yuvarlanmışlardı. Malko bir an garip bir duyguya kapıldı. Genç kız tüm varlığıyla kendini erkeğe vermişti. Sanki esas zevki bundan alıyormuş gibiydi.

*

**

Birgitta Malko'nun yumuşak aşk dolu öpüşlerine karşılık verdi. Malko vücudunu kızıdan ayırıp gözlerini kızınkilere dikti. Uzun kirpiklerin arkasındaki soğuk bakışları farketmişti. Numara yapmıştı.,Tatmin falan olma-

mıştı. Birgitta Malko'ya sarılıp:

— Bana kızma, dedi. Ben hep böyleyim. Ama seni gerçekten istemiştım.

Hippi sonunda nargilesini bırakmıştı. Gülümseyerek yatağa doğru baktı ve mırıldandı:

— Haydi, defolun!

*

**

Birgitta sinirli sinirli makyaj yaptı. Dudakların kırmızısı ona karşısındakini tahrik eden bir hava veriyordu. Malko:

— Başını niye kazıttın? diye sordu.

Genç kız gülümsedi.

— Bitlenmiştım. Sonra da uzatmamı Kurt istemedi. Böyle kaldı işte.

Eğilip Malko'nun kulağına bir şeyler fısıldadı ve bir kahkaha attı. Orkestra yine gürültüye başlamıştı. Gece kulübünü hepsi hepsi bir saat için terketmişlerdi. Malko biraz sinirli ve gergindi. Son derece geniş olanaklara sahip bir bağ kurmuştu. İş bunu kullanmaktaydı. Birgitta dünyadaki son erkek oymuş gibi hayran hayran Malko'ya bakıyordu.

— Ne düşünüyorsun?

Malko neredeyse ağzından bir şeyler kaçıracaktı. Ama CIA'nın tek şansıydı ve Thomas Sands yerine başka birisini koyacak durumda değildi.

Gece kulübünün kapısı açıldı ve Malko genç kızın vücudunun kasıldığını hissetti. Bir adam loş salonu gözden geçiriyordu. Gri saçlarını geriye doğru taramıştı. Sivri ve düz bir burnu vardı. Bir de üst dudağında korkunç bir yara izi. Alman onları görünce gülümsedi ve masa-

ya yöneldi. Genç kız:

— İşte Kurt bu! dedi.

Malko yaklaşan albayı izlemeye başladı. Adam yaklaşınca bir gözünün camdan ve diğerinden daha büyük olduğunu farkettil. Demek Lin Piao'nun kaderini elinde tutan adam buydu. Birgitta'nın belalı aşığı. Malko ayağa kalkıp elini uzattı.

VI. BÖLÜM

— Esrar içmek istiyorum...

Albay Kurt Pilz gözlerini tuvalet merdivenlerine dikmişti. Söyleneni hiç umursamadı. Birgitta sıkıntıyla iç çekti ve sigarasını söndürdü. Bütün gece neredeyse bir paket sigara içmişti. İki adamı tanıştırmış, ama arkadaş olmalarını sağlayamamıştı. Her ikisi de bir yana oturmuş, saçma sapan müzik yetmezmiş gibi canını sıkmış durmuşlardı. Görünüşe göre albay. Malko'nun varlığını hiç önemsemiyordu. Malko vargücüyle ayık kalmak için çabalıyordu. Thomas Sands'ın hayal bile edemeyeceği kadar iyi bir bağlantı kurmuştu. Ama kendisini de namlunun ucunda hissediyordu.

— Esrar içmek istiyorum, diye yineledi. Albayın sağlam gözü acımasızca kızın üzerine dikildi.

— Bu boktan şeyi içmeni istemiyorum, dedi Almanca. Hadi dönüyoruz.

Kızın traşlı başı pembeleşti. Almanın tuttuğu elinin parmakları nerdeyse kırılacaktı. Her zamankinden daha yavaş bir sesle konuştu.

— Gitmek istemiyorum. Esrar içeceğim.

— Nerede?

Alman öyle bir bağırıyordu ki, orkestrayı bile bastırıyordu. Birgitta muzip muzip güldü.

— Bilmek istiyorsan tek yapacağın benle gelmek tatlım...

Albay tekrar yerine oturdu. Kafasını öne doğru uzatıp alçak sesle homurdandı.

— Biliyorsun ki gelemem.

Aniden Malko'nun varlığını anımsayıp Birgitta'nın üstünden eğildi. Yaralı dudağında donuk ve biçimsiz bir gülümsemeyle:

— Bu küçük anlaşmazlığı hoşgörün, dedi. Birgitta işte bazen böyle kaprislidir.

Genç kız çok sakın, hiç sesini çıkarmadan bekledi.

— Ben kaprisli falan değilim, dedi. Ama sen yaşlı bir salaksın...

İyi ki orkestra vardı. Malko hiçbir şey duymamış gibi bir tavır takındı. Albayın yüzü korkunç bir hal almıştı. Bir baykuşunkine benzeyen sabit yaralı gözü uğursuzluk saçıyordu. Sessizlik birkaç saniye daha sürdü. Daha sonra Birgitta yapmacık bir duygusallıkla kolunu Almanın boynuna doladı ve öptü.

— Benle esrar içmeye gel sevgilim, diye fısıldadı. Sonra da sevişiriz.

Albayın canlı gözü bir an için parıldadı, elini genç kızın bacağına koydu, daha yukarı çıkardı, okşadı. Malko gayet kibar bir şekilde gözlerini kaçırdı. Tam anlamıyla bir yanardağın üzerine oturmuştu. Oysa şu küçük yosma bu berbat durumdan nasıl da büyük bir zevk alıyordu. Genç kız yüzünü Malko'ya çevirdi ve uzun kipriklerinin arasından "Seni arzuluyorum" dercesine baktı. Bir yandan da albayın kuru ve bakımlı ellerini tenine bastırıyordu.

Alman isteksizce:

— Evime gidelim, dedi.

Birgitta Malko'ya döndü ve gülümsedi.

— Sen de geliyorsun, değil mi?

Bir sessizlik oldu. Malko bir an, albayın kızı oracıkta paramparça edeceğini sandı. Ama genç kız ısrar etti.

— Gel.

Nerdeyse bir emirdi bu. Albay hafif eğilerek buz gibi bir sesle:

— Davetlisiniz, dedi.

Malko, "bu adama yalan söyleme konusunda altın madalya vermeli" diye düşündü ve gülümsedi.

— Çok kalamam, dedi. Oldukça yorgunum.

Birgitta yeniden neşelenmişti. Bardağını ağzına kadar viskiyle doldurup bir dikişte içti. Bu davranışıyla kadından çok imbiğe benziyordu. Malko'ysa ayık kalmaya özen göstererek bir bardak suyla yetindi.

Kalktılar, tam Malko hesabı isteyeceği sıra albay kuru bir hareketle onu durdu.

— Bırakın, burada para ödemem.

Bir yandan da, Birgitta'nın kaprisinin başına sardığı bu arkadaşın kim olduğunu tahmine çalışarak delice bakışlarıyla Malko'yu süzüyordu.

— Bu esrar, diye iç çekti. Çok boktan bir şey. İranlıların kaçakçıları kurşuna dizmelerini anlıyorum.

Malko onayladı ve "masum" sordu.

— Hiç kullanmadınız mı?

— Elbette, ama onun yüzünden. Yoksa bayılmıyorum. Ertesi gün başımı kazan gibi yapıyor.

Malko paltosunu giydi. Kafasında birbirinden çılgın planlar kuruyordu. Bu tozlu kentte

bir yerlerde Çin'in iki numaralı adamı gizleniyordu.

Dışarıda şoförüyle birlikte bekleyen siyah bir Mercedes 200'un arkasına yerleştiler.

Malko ve Kurt Pilz olağanüstü bir ustalıkla sigaraları hazırlayan Birgitta'yı izliyorlardı. Kağıtları yuvarlamış, uç uca önüne dizmişti. Şimdi de küçücük parçalara ayrılmış esrarla tütünü karıştırıyordu. Genç kız kendinden geçmiş bir halde bağdaş kurmuştu. Öylesine şehvetli bir görünüşü vardı ki, Kurt gözlerini bir türlü kızıdan alamıyor, eli kızın kasıklarında gidiyor geliyordu. Ama şu an için Birgitta'nın bütün düşündüğü esrardı.

Malko nerede olduğundan habersizdi. Araba Hayber Otel'i geçtikten sonra Amerikan Büyükelçiliğine gelmeden Bebe Margh yolunu terketmişti. Yeni bir semtti burası. Albayın oturma odası hoş görünüşlüydü. Alçak sehpa, yastıklar ve kilimlerle döşenmişti. Üstelik, bir gorilin dışında ev boş sayılırdı.

Almanın niyeti besbelliydi. Eli yavaşça yukarı doğru çıktı. Birgitta ürperdi ve bir an için gözlerini kapadı. Huzursuz ve yakınan bir sesle:

— Bekle, dedi. Sigaraları bitireyim, sonra.

Almanın bir örümceğe benzeyen eli kızın bacakları arasında iyice büzüldü. Malko'nun beklediği an buydu işte. Eğildi ve Birgitta'nın doldurmak üzere olduğu sigaraları aldı.

— Bırakın, ben yaparım.

Sonra çok doğal bir tavırla sırtını çifte döndü. Aynı anda duvardaki küçük aynadan Almanın eliyle ne işler çevirdiğini gördü. Herif

yüzünü iyice Birgitta'nın ağzına yaklaştırdı. Genç kız isteksizce öptü onu. Hareketsiz parmakları bu sevgiliden ne kadar az hoşlandığını gösteriyordu. Şimdilik tek ama tek istediği esrar içmektir.

Malko dövülmüş esrarı dörtte üç oranında altı sigaranın içine doldurdu. Bu adamı üç kat fazla çarpardı. Kalan boşluğu da esrar-tütün karışımıyla harmanladı. En son iki sigarayı da neredeyse tamamen saftütünle hazırladı.

Birgitta tam o anda kendini albayın elinden kurtararak omzunun üstünden baktı.

— Aferin iyi çalışmışsın, diye kutladı onu. Birdenbire, bir sigara yaktı ve gözlerini kapatarak bir nefes çekti. Malko, itirazını bekleyerek izledi onu. Oysa genç kız birkaç saniye sonra dumanı salarak haz dolu bir sesle:

— Harika, dedi.

Oysa, bir fil sürüsünü bayıltacak kadar bir şey vardı içinde. Genç kız Malko'nun uzattığı diğer sigarayı aldı ve yakarak Kurt'a uzattı.

— İç sevgilim!

Malko en son kendininkini yaktı ve bir nefes çekti. Gözleri yarı açık Almanı izliyordu. İzlemesinin nedeni yalnızca boktan bir durumun doğabilecek olmasından kaynaklanmıyordu. Bu herifle biraz eğlenmek istiyordu.

Alman derin bir nefes çekti ve dumanı hemen salıvermedi. Aynı anda suratı mosmor oldu ve kendini tutmaya çalışarak:

— Rezalet! diye homurdandı.

Birgitta kahkahadan kırılıyordu.

— İşte bu yüzden alışamıyorsun ya... Devam et, devam et...

Albay sigarayı yeniden eline aldı. Kapalı gözkapaklarının arasından Malko sürekli Almanı inceliyordu. Herifcioğlu iyi esrar içiyordu doğrusu.

Genç kız sigarasını yarılamıştı bile. Malko dumanı hafifçe burnundan verdi ve sanki uyuşturucu etkisini göstermeye başlıyormuş gibi başını arkaya dayadı.

Albayın öksürükleri sayılmazsa evde çıt çıkmıyordu. Esrarın yakıcı kokusu odayı doldurmuştu ve zehirleyici etkisi sinsice Malko'ya da bulaşıyordu. Malko uyanık kalabilmek için arzularına gem vurdu.

Birgitta yerde büzülmüş sarınacak bir şeyler arıyordu. Soluk soluğa:

— Üşüyorum, üşüyorum, diye inledi.

İkinci sigaradan sonra esrar birdenbire çarpmıştı. Genç Alman gözlerini kapamış sayıklıyordu. Öte yandan albay yastıkların üzerinde öylece oturmuş öksürmeyi de kesmişti. Yavaş ve mekanik hareketleri, esrarın etkisini göstermeye başladığına işarettti.

Birgitta aniden doğrularak bir elini kulağına attı ve bağırmaya başladı.

— Oh kulağım, kulağım kopuyor. Ah çok ağrıyor!

Yüzündeki ifadeyi gören biri gerçekten acı çektiğini sanabilirdi. Ama gözbebeklerinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sanki kirpikleri daha da uzamış gibiydi. Birgitta gözlerini açıp görmeden Malko'ya baktı. Elini duvara uzatarak :

— Hey şu renklere bakın, dedi. Ne kadar güzel!

Malko ister istemez başını çevirip baktı. Arkasında bembeyaz duvardan başka bir şey yoktu. Tekrar döndüğünde Birgitta yerde ağlıyor, inliyor, anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. Malko "zamanı geldi" dedi kendi kendine. Genç kadının üstüne eğilip hafifçe kulağını okşayarak:

— Bir şeyin yok, dedi. Biliyorsun değil mi?

Birgitta'nın yüzündeki acılı ifade birkaç saniye daha sürdü. Sonra genç kız yavaşça sakinleşti.

— Evet, bir şeyim yok, dedi. Kendimi iyi hissediyorum.

Doğruldu ve kolunu Malko'nun boynuna doladı. Öyle bir öptü ki, Malko kızı kendinden zar-zor ayırabildi. Kurt Pilz korkunç bir kahkaha attı. Bir eliyle duvardaki aynayı gösteriyor bir yandan da bağırıyordu.

— Şu maymuna bakın, şu maymuna bakın.

Alman hâlâ gülüyordu. Aldığı yüklü doz adamı çok fena çarpmıştı. Ayağa kalkıp birkaç dans figürü yaptı. Hayali bir müziğe uyarak bir süre sallandı durdu. Sonra da yastıkların üstüne yığıldı kaldı.

— Dans etmeyi seviyorum. Yeterince dans edemiyorum galiba.

Yüzündeki boy boy yara izlerinin arasından seçilen tek ifade küçük bir gülümsemeydi. Malko Birgitta'yı hafifçe itti. Genç kız uyuyormuş gibi şöyle bir sallandı, sonra elleri bacaklarında kıpırdamadan durdu. Malko bu arada kalkıp albayın yanına oturmuştu bile. Esrarın her tür uyarıcı gibi bilinçaltı gizlerini ortaya çıkardığını biliyordu. Öyle ki, kullana-

mn bütün mantıksal engellerini yokeden etkinin farkındaydı. İlk defa böyle bir şey deniyordu. Bütün iş kullanacağı taktiğe bağlıydı.

Albay aniden ayağa kalktı ve yumruğunu havada sallayarak;

— Raus! diye bağırdı. Şoför!

Malko derin soluk alıp işe girişti.

— Çinlilerden mi söz ediyorsunuz albay? diye sordu.

Albay kaldırdığı elini indirdi. Sağlam gözü kıpkırmızı olmuştu.

— Hayır, Çinlileri severim.

Malko boğazının düğümlendiğini hissetti. Alman kuru ve tekdüze bir sesle konuşuyordu. Malko kendini ateşlenmiş bir dinamit lokumuyla oynar gibi hissediyordu. Alman kendine gelirse dinamit patlayacaktı. Hemen saf esrardan hazırladığı son sigarayı uzattı. Alman robot gibi elini uzattı, sigarayı aldı, yaktı ve derin bir nefes çekti. Birgitta kendini bırakmış boylu boyunca yere uzanmıştı. Gözlerini sonuna kadar açmış, kalçalarını çalkalıyordu. Görüntü o kadar şehvet vericiydi ki, Malko albayın kızın üstüne atlayacağını sandı. Kurt Pilz gözlerini Birgitta'nın vücudundan ayırmadan Malko'nun inanamayacağı kadar yumuşak bir sesle konuştu.

— Birgitta sevişiyor. Kiminle sevişiyorsun Birgitta?

Meleksi bir gülüş genç kızın yüzünü aydınlattı.

— Onunla, dedi. İsa'yla!

Azizlerle girilen bu ilişki Kurt Pilz'in hoşuna gitmemiş olacak ki, daha fazla üstelemedi.

Aniden sanki boğazı sıkılıyormuş gibi elim boğazına götürdü. Nefes alabilmek için ağzını açtı.

— Çok kötü. Boğazım şişti.

Malko Almanın etrafındaki duman bulutunu solumamaya çalışarak adamın boğazını yokladı.

— İyileşecek dedi. Bugünlerde çok yoruldunuz.

Alman biraz kendine gelmişti.

— Evet doğru, diye onayladı. Çok çalışıyorum.

Birgitta'nın hareketleri iyice hızlanmıştı. Başını arkaya atmış hayaletle sevişmeye devam ediyordu.

— Bağıracağım. Oh bağıriyorum, bağıriyorum. Tanrım, Tanrım!

Aniden bağırmayı kesip hıçkırmaya başladı. Sandalyenin üstünde dimdik oturan albaya bakan Malko kötü bir kâbus gördüğünü sandı. Üstelik esrarın dumanı ciğerlerine dolmuş onu da etkilemeye başlamıştı. Birden hiçbirşey yapmak istemediğini farkedip dehşete kapıldı. Ne bir soru sormak ne de uğraşmak istiyordu. Sadece ve sadece uyumak. Tüm isteği buydu. Ama her şeye rağmen, bir yerden başlamak gerekiyordu.

— Sizi bu kadar uğraştıran Çinliler olmalı.

Alman bakışları sabit bir noktada başını salladı.

— Evet, ama bitti artık.

— Gidiyor mu?

Alman an bir kahaşayla sarsıldı.

— Evet, gidiyor!

— Çine mi gidiyor?

Albay Pilz'in tek ve gri gözü sevinçle parladı.

— Elbette Çin'e gidiyor. Ama hemen değil.

Malko kendine gelebilmek için derin bir soluk aldı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Niagara şelalesinin üstünde ip cambazlığı yapar gibi bir hali vardı. Alman yalan söyleyecek durumda değildi. Ama Lin Piao'nun ülkesine nasıl bir yolla döneceğini öğrenmek için birkaç dakikası vardı. Ondan sonra esrar etkisini kaybetmeye başlayacaktı.

— Güzel fikir, dedi Almanı desteklercesine. Alman tabii der gibi başını salladı.

— Wunderbar! Benim fikrimdi. Afganlı aptallar onu uçakla yollamaya çalışıyorlardı.

— Aptallar! dedi Malko.

— Ya aptallar! Uçağın Çin'e hiçbir zaman varamayacağından haberleri yok.

Malko'ya doğru eğilip sır verir gibi,

— Rus dostlarımızın Mig 23'leri var Onların izni olmadan bu ülkeden kimse çıkamaz. Ve tabii böyle bir izni asla vermezler.

Birden susarak:

— Ama nereye gitti? diye sordu.

Malko bir an kasıldı. Her şeye hazır, dikkat kesilmişti.

— Kim? diye sordu.

Albay ona acımayla bakarak:

— Birgitta, dedi.

Genç kız iki metre ötelerinde oturuyordu. Onlar konuşurken bluzunu çıkarmış kendinden geçmiş bir halde göğüslerini okşuyordu.

Malko ihtiyatla:

— Burada olduğunu sanıyorum, dedi.

Albay genç kıza doğru bakarak:

— Çıkmiş olmalı, diye konuştu. Onu sen arayabilir misin? Ben biraz yorgunum.

Malko bir an adamın uyanabileceğini düşündü. Sonra da:

— Tamam gidiyorum, dedi.

Ayağa kalkıp odadan çıktı. Kapıda iki Afgan bekliyordu. Malko'yu görür görmez ayağa kalktılar. Buradan çıkabilmesi için albayın kendine gelmesi gerekiyordu. Gorillere gülümseyip geri döndü.

Birgitta'yı kaldırıp albayın yanına getirdi.

— İşte Birgitta, dedi. Buldum onu.

Alman bu kez kızı görmüştü. Gülümsedi. Babacan bir tavırla:

— Neredeydin küçük çılgın? diye sordu. Biliyorsun ki, buradan uzaklaşmak tehlikelidir.

Birgitta:

— Banyo yapıyordum, diye cevap verdi. Su ılıktı ve binlerce küçük balık vardı. Renkli renkli balıklar.

Kız iyice kendinden geçmişti.

— Sen de benimle banyo yapmalıydın.

Sonra da Malko'ya döndü:

— Sen de, sen de gelmelisin. Üçümüz küvette sevişirdik. Küvette sevişmeye bayılıyorum.

Albay Pilz kahkahadan kırılıyordu.

— Evet. Küvette sevişeceksiniz. Küçük renkli balıklarla.

Malko albayın onunla dalga geçtiğini sandı. Bu fikrin albayın gözlerinden niye yaş getirdiğini bir türlü anlamıyordu.

Albay birden ciddileşerek;

— Benim suda sevişmeye zamanım yok. Üstelik ben çok hafifim.

Ayağa kalkıp birkaç komik adım attı.

—Bakın ne kadar hafifim.

Malko ciddi ciddi:

— Gerçekten çok hafifsin, dedi. Eğer şu Çinliler olmasaydı, üçümüz birlikte küvette sevişirdik.

— Ah şu Çinliler!

Albayın alnı canını sıkan bir şey yüzünden kıışmıştı.

Malko:

— Neyse ki, yarın her şey bitecek, dedi.

Albay ona azarlarçasına baktı:

— Yarın değil. Öbürgün. Peşaver'de olacak.

Yeniden anlamsız bir kakhaha attı. Birgitta gözlerini kırıştıtırarak Almanı izliyordu.

— Kurt, bir şeyler giy. Çok soğuk.

Alman başını sallayarak kendi kendine:

— Evet oraları soğuk oluyor. Hele Hayber Geçidi'nden önce.

— Ama arabanın içi pek soğuk olmaz, diye atıldı Malko.

Kurt Pilz sanki Malko çok acayip bir şey söylemiş gibi yüzüne baktı.

— Arabayla gidilmiyor ki!

Bir süre daha öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibi Malko'ya baktı. Sonra alnını ovuşturarak.

— Başım ağrıyor, dedi.

Bir saniye içinde sesi normale dönmüştü. Malko şimdi Lin Piao'nun Peşever'e öbürgün

arabayla gitmeyeceğini biliyordu. Gerisini öğrenmek Thomas Sands'ın işiydi. Yere uzanıp gözlerini kapadı. Yanıbaşında Birgitta yine bir şeyler sayıyordu.

— Güneşe bak, güneşe bak.

Malko bitkin bir halde uykuya daldı. Uyumadan önce son düşündüğü uykusunda her şeyi unutabileceğiydi.

*

**

Deve, yaklaştıkça uzaklaşan dağlara doğru dörtlüye koşuyordu. Dağların önünde alabildiğine uzanan kıraç, mor renkli çöl vardı. Malko hayvanın üstüne tünemiş gibi oturmuştu ve bu durum onu oldukça rahatsız ediyordu.

Aniden, onu sarsan bir el sayesinde uyandı. Kurt Pilz üzerine eğilmiş:

— Uyanın artık, diyordu.

Malko'nun kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Çevresine şöyle bir baktı. Biraz ilerde Birgitta oturuyordu. Giyinmiş, somurtkan bir ifade takınmıştı. Malko:

— Saat kaç? diye sordu.

Alman:

— Beş oldu, diye yanıtladı.

Aşağı yukarı iki saat uyumuştı. Doğruldu, gerindi. Saçlarını düzeltirken Kurt Pilz'in sırttığını gördü.

— Önemli değil, dedi Alman. Ben de çok az uyudum. Şu esrar pisliği yok mu!

Birgitta başını kaldırdı. Uzun kirpiklerinin arasından Almanı öldürmek ister gibi baktı. Sinirli bir sesle:

— Pislik falan değil, dedi. Eğer gerçekten arkadaş olsaydık harika olurdu. Düşlerimizden söz ederdik.

Kurt Pilz boğazını temizledi. Gözlerini Malko'ya dikerek dudağını büzdü.

— Biz yine de konuştuk değil mi? dedi. Dostumuzla gevezelik ettiğimizi çok iyi hatırlıyorum. Yalnız ne konuştuk hiç bilmiyorum. Siz hatırlıyor musunuz?

Sağlam gözü neredeyse kapanmıştı. Malko ellerinin üstüne küçük küçük binlerce iğne batırılıyordu. Korkuyordu. Alman ona bir tuzak hazırlamıştı. Herifin ne kadar hatırladığını bilmek için hemen burada ölmeye hazır-
dı. "Ne olursa olsun" dedi kendi kendine.

— Size nasıl söylesem bilmiyorum. Sanırım yalnız sizin için anlamı olan şeylerdi. Şimdi-
den çoğunu unuttum.

Albay taş kesilmişti. Buz gibi bir sesle,

— Rica ederim, dedi. Aklınızda ne kaldıysa.

Malko çok sıkılıyormuş gibi bir tavır takındı.

— Şey, çok özel şeylerdi sanıyorum. Değil mi?

Alman: www.cizgiliforum.com

— Evet, dedi sabırsızlıkla.

Malko büyük bir utangaçlıkla:

— Şey dediniz. Bayan ve benle suda sevişmekten söz ettiniz.

Alman bir anda gevşedi. Gülmeye başladı.

— Ama bu çok sağlıklıdır. Öyle değil mi Birgitta?

Genç kız garip bir bakışla Malko'yu süzü-

yordu. Malko "bu kızın canı beni istiyor" diye düşündü. Kurt Pilz ellerini ovuşturuyordu. Yeniden konuksever evsahibi olmuştu.

— Sizi otele götürmesi için bir şoför ve araba vereyim, dedi. Birgitta'nın yorgun olduğunu sanıyorum. Herhalde burada kalmak ister.

Malko soluğunu koyverdi.

— Evet bu saatte Kabil'de taksi bulmak olanaksızdır, dedi.

Alman Malko'yu kapıya kadar geçirdi. Gorillerden birine bir şeyler söyledikten sonra elini sıkarak uğurladı.

— Umarım gelecek defa daha hareketli bir gece yaşarız dedi. Birgitta şu esrar belasından bir vazgeçse.

Malko:

— Yo, çok güzel bir geceydi, diyerek kibarlık etti.

Çıkarken villayı kafasına kazıyordu. Siyah demir parmaklıkları, inşaatı süren hastaneyi bir bir kafasının bir köşesine yerleştirdi.

Mercedes'e bindiğinde derin bir soluk aldı. Generalin sınırı nerde geçeceğini biliyordu ve iş onu kaçırmaya kalmıştı. Şu esrar korkunç bir silahtı. Kurt Pilz gibi kendine hakim birini nasıl da bilinçsiz bir kuklaya çevirmişti.

VII. BOLUM

Malko gözlerini kamaştıran farları görür görmez frene bastı. Aynı anda şakaklarına korkunç bir acı saplandı. Gözlerini acıyla kapadı. Şu lanet olası migren gene musallat olmuştu. Gözlerini açtığıında farlar hâlâ karşı-sındaydı. Neden sonra bu farların "Hayber Geçidi Restaurant" in camekânından yansıyan kendi farları olduğunu anladı. Küfrederek arabayı yeniden çalıştırdı.

Toyota'sına binmek için Albay Pilz'in Mercedesi'nin uzaklaşmasını beklemişti. Bir an önce öğrendiklerini Thomas Sands'a iletmesi gerekiyordu. Başına ne geleceği hiç belli olmazdı. Albayın böyle bir tongaya basmış olmasına hâlâ inanamıyordu. Herif belki de bilerek yanlış bilgi vermişti.

Kabil'in تنها sokaklarında ilerlerken biraz temiz hava almak için camı indirdir

Amerikalının evine yaklaşıncı uzun farları açıp sokağı kontrol etti. Tozlu yol bomboştu. "Önlem önlemdir" dedi kendi kendine. Arabayı yüz metre önce durdurup yola yaya olarak devam etti.

Kapının önündeyken bile, içerde çalması gereken zilin sesi duyulmuyordu. Malko evin bodrum katında bir ışık yanana kadar başparmağını zilin üstünden çekmedi. Bir kapı açıldı ve içerden Thomas Sands'ın sesi duyuldu.

— Kim o?

— Malko.

Kapı açıldı. Thomas Sands dizlerine kadar inen kıpkırmızı bir robdöşambr giymişti. Her zamanından daha şaşı görünüyordu. Sinirle elini karışık saçlarının arasından geçirdi.

— Ne var? Saat sabahın beşi!

Malko:

— Fazla mesai yapıyorum, dedi.

*

**

Thomas Sands:

— Mikrop herif! diye patladı. Kral dönmeden hiçbir şey yapamaz. Bundan eminim.

Malko üstüne basa basa:

— Bugün pazartesi. Engeç cumartesi günü General Lin Piao Pakistan üzerinden Çin'e geçecek, diye tekrarladı.

Amerikalı serseme dönmüş gibi oturuyordu. Ne yapacağını bilmez bir hali vardı. Bilinçsiz bir hareketle robdöşambrının cebinden 38'lik bir Colt çıkardı. Odası oldukça özensiz döşenmişti. Sağda solda birkaç koltuk, üzerlerinde Afgan işi örtüler. Bir köşede, üst üste Playboy'lar, birkaç Amerikan dergisi. Kabil'de yaşam bekâr bir erkek için pek hoş olmasa gerekti. Dörtte üçü boş bir viski şişesi masanın üstünde duruyordu. Amerikalı yetişkin bir deveyi devirecek kadar viskiyi bir dikişte mi-desine boşalttı. Bir an titredi, soluk yüzü biraz renklenmişti. Başını kaldırıp sordu.

— Bütün bildiğiniz bu mu?

Malko viski şişesini adamın başından aşağı döküp ateşe vermemek için kendini zor tuttu. Buz gibi bir sesle:

— Eğer isterseniz Albay Pilz'le bir esrar partisi daha yaparım, dedi. Eminim hareket saatini ve izleyecekleri yolu söylemekten büyük mutluluk duyacaktır.

Amerikalı  z r dilemek ister gibi elini salladı:

— Biraz düşünelim bakalım.  b rg n dedi, değil mi? Öyle sanıyorum ki, gece yolculuk yapacaklar.- Demek ki,  arşambayı perşembe-ye bağlayan gece kuş yuvadan uçacak. Buradan yalnızca Peşaver'e gidebilirler. Ama söylediğine göre Hayber Ge idimi kullanmayacaklar.

— Aynen, dedi Malko. Böylece birkaç yüz .kilometreyi göz altında tutmak yeter.

Malko ne dediğinin pek farkında değildi. Afganistan'la Pakistan arasındaki dağlık yol binlerce patikadan  r l  muazzam bir labirentti. O müthiş haberler pek bir işe yaramıyordu. Thomas Sands başı ellerinin arasında bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra aniden doğrularak:

— Giyineceğim, dedi. Beş dakika bekler misiniz?

Malko bir şey sormaya fırsat bulamadan merdivenlerde kayboldu. Masanın üstünde bir şişe votka duruyordu. Malko şişenin içindeki- ni büyük bir bardağa doldurdu.  st ne de cin ekledi. "İşte, i kiye benzer bir i ki" dedi kendi kendine. Ve bütün bardağı bir dikişte i ti. İçkinin kanına karıştığını onu canlandırdığını hissediyordu. Doğrusu bu saatte sek viskiyi kaldıramazdı.

Toyota'nın ön lastiği bir çukura girince ister istemez durdular. Yol Kabil'deki bütün diğerleri gibi çöle çıkıyordu. Aslında, kentin kuzeydoğusunda, Şarıkay yolunun yanbaşıdaydılar. Intercontinental üç yüz metre ötede yükseliyordu. İlk önce Thomas Sands indi ve balçık ve topraktan örölü bir evin kapısını çaldı.

Malko:

— Dikkat et! diye fısıldadı.

Yolun öbür ucunda battaniyeye sarılı bir Afgan, bacaklarının arasında bir tüfek, uyukluyordu.

Adamın horlarken çıkardığı ses kapı vuruşlarını bastırıyordu.

Thomas Sands:

— Endişelenme, o bir gece bekçisi! diye açıkladı. Zengin birinin evini bekliyordu.

Kapının arkasında bir erkek sesi Afganca bir şeyler söyledi. Thomas Sands aynı dilde cevap verdi. Kapı açılınca Malko Peşaver'de tanıştığı Yakup'u gördü. Elçiliğin bütün işlerini gören adamın gözlerinden uyku akıyordu ve saçları başı darmadağındı. Ayak bileklerine kadar inen uzun bir gecelik giymişti.

İki konuğu buyur etmek için hafifçe geriye doğru çekildi. Oda oldukça alçakgönüllü döşenmişti. Yakup çok şaşırmış görünüyordu. Thomas Sands İngilizce olarak;

— Onunla Acemce konuşacağım, dedi. İngilizceyi pek anlamıyor.

Thomas Sands Yakup'a dönüp uzun bir sohbete koyuldu. Yakup sessizce dinliyordu. Thomas Sands bitirdiğinde, gözlerinde uykudan eser yoktu. Birkaç soru sordu. Biraz du-

raksar gibi oldu. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Tamam!

Amerikalı Malko'ya dönerek:

— Yakup bize yardım edecek, dedi. Nuristan'daki bütün kaçakçıları tanıyor. Sınırı kaçak olarak geçenlerin her zaman Hayber Geçidi'nin yirmi mil doğusundaki bir yolu kullandıklarını söyledi. Onların da bu yolu kullanacağını tahmin ediyor. Zaten bu mevsim tek uygun yol orasıymış.

Malko şaşkınlıkla,

— Peki, bu kahrolası Afganlar neden askeri bir konvoyla, doğru yolu kullanmıyorlar? diye sordu.

Thomas Sands gülümseyerek başını salladı.

— Saklanıyorlar, çünkü deli değiller. Rusların ordunun her kademesinde adamı var. Her subayın arkasında bir Rus, düşünsenize. Şüphesiz Ruslar oynanan bu oyundan hoşnut kalmazlardı. Unutmayınız ki, onlar da General Lin Piao'yu istiyorlar. Onlardan nefret eden Afganların ağızları kulaklarındadır. Ama kaçakçılar gereken para ödendi mi, politikaya falan karışmazlar. Hem askeri bir konvoy generali sınırda terketmek zorunda kalırdı. Pakistan'ın bu hikâyeye böyle resmi olarak doğrudan karışmaya hiç niyeti yoktur sanıyorum.

Malko başını sallayarak saatine bir göz attı. Yarım saat içinde hava aydınlanacaktı. Bu arada Yakup sessizce giyinmiş, hazır bekliyordu. Genelde Afganların giydiği bir tür kazağın üstüne Avrupa'da dikildiği belli olan bir ceket geçirmişti. Bütün bu zaman zarfında karısı hiç

kıpırdamamıştı. Loş ışıktaki yalnızca endişeyle parlayan siyah gözleri belli oluyordu.

Paktu:

— Ben hazırım, dedi.

Malko Amerikalıya dönerek;

— Konvoyu bulunca ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

Thomas Sands'in mermerden gibi duran Yunanlı profili hiç kıpırdamadı.

— Saldırıp generali kaçırmayı! dedi.

*

**

Albay Kurt Pilz bir türlü uyuyamamıştı. Esrarın karmakarışık ettiği kafasını sonuna kadar zorluyor ve geride bıraktıkları geceyi hatırlamaya çalışıyordu. Birgitta hâlâ yerdeki yastıkların üzerinde sırtüstü uzanmış uyuyordu. Alman aniden bütün kuşkularını açığa kavuşturacak tek kişinin bu kız olduğunu anladı. Üzerine eğilerek hafifçe sarstı.

Birgitta homurdanarak gözlerini açtı ve bir süre hiçbir şey görmeden baktı. Alman yüzünü kızınkine yaklaştırarak;

— Şu yanında getirdiğin adam kimdi? dedi.

Kız hiçbir tepki göstermedi. Sonra dudakları hafifçe oynadı, ama hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine Kurt Pilz yeniden sordu. Bu sefer en ufak bir hareket bile olmadı. Birgitta gözleri açık uyuyordu.

Alman içini çekerek kendini bir koltuğa attı ve düşünmeye başladı. Yavaş yavaş o tiple cinsellikten başka şeylerden de söz ettiklerinden emin oluyordu. Ama ne? Bütün gücüyle uğraşıyor, ama bulamıyordu. Ayağa kalktı.

Dört saat sonra bürosunda olacaktı. Endişe ve sinir, yorgunluğunu artırıyordu. Banyoya gidip aynada yüzünü inceledi. Kan dolu bir göz, kesik bir dudak ve şakağından başlayan o büyük beyaz yara izi.

Yeniden odaya "dönüp büyük bir hayranlıkla yerde uyuyan genç kızı seyretti. Bir anda içinde bir nefret dalgasının yükseldiğini hissetti. Artık şu ufak tefek aşklara, çılgınlıklara alışmıştı. Esrar ya da içkiyle kafayı bulduğu zaman önüne ilk çıkanla yattığını bilmiyor değildi. Onu bir sürü aşağılık heriflerle uğraşmak zorunda bırakıyordu. Birgitta uykusunda döndü. Uzun bacaklarını iki yanına açmıştı. Alman zorlukla yutkundu. Şu çıplak ve her zaman sevişmeye hazır vücut onu deli ediyordu.

Albay Pilz bir an duraladı. Sonra hemen soyundu ve Birgitta'nın yanına uzandı. Genç kız külodu çıkarılırken en ufak bir harekette bulunmadı. Alman kızın içine girdiğinde bir an inledi, kollarını adamın boynuna doladı, ama gözlerini hiç açmadı. Alman öfkeyle işini bitirdi. Onun için herhangi birisinden başka bir şey değildi.

Sonra sinirle kızın yanına oturdu. Yeniden şu sarışın yabancıyı düşünmeye başladı. İzlenip enselenmesi için bir tek telefonu yeterdi. Ama emin değildi. Daha önce de Birgitta aracılığıyla tanıştığı birkaç adamı tutuklatmıştı. Ama hepsi de esrar alemlerinin sonunda yatılan sevgililerden biri çıkmıştı. Her seferinde imalı, yarı açık alaylara maruz kalmıştı. O zamanlar öfkeden kuduracak gibi oluyordu. Bu

kez kendi araştırmasını kendisi yapacaktı. Artık komik duruma düşmek istemiyordu.

*

**

Malko gülerek:

— Şaka yapıyorsunuz! dedi.

Neredeyse gün doğacaktı. Yakup arkada uyuyordu. Thomas Sands gözlerini yoldan ayırmadan:

— Korkuyor musunuz? dedi.

Malko omuzlarını silkti.

— Hayır, ama bana birkaç gerizekâliya saldırmak için para ödenmedi, dedi. Ayrıca bu çapta bir harekâtı üç kişiyle nasıl becereceksiniz bilmiyorum.

Amerikalı alaylı alaylı güldü.

— Kim size üç kişi, dedi. Yakup işe yarar birkaç delikanlı bulacak.

— Beyaz mı?

— Hayır, onun gibi Paktular olacak. On sekiz aydır yağmur yağmıyor ve sürüler açlıktan ölmek üzere. Bir Afganlı için ne istersen yapmaya hazırlar. Dünyanın en iyi silah kullanan insanları bunlardır. İngilizler bunu seksen yıl önce acı bir deneyle öğrendiler. Bir avuç Paktu, Gukhas'taki ikinci orduyu darmadağın etti.

Malko anlamaya cesaret edemiyordu.

— Yani şu Çinliyi kaçırmak için bu konvoyu kurşuna dizeceğiz, öyle mi? diye sordu.

Thomas Sands alışkın bir tavırla:

— Böyle gerekiyor, dedi. Kolay bir iş değil ama, General Lin Piao'yu böyle kaçırmalarına göz yumamayız.

Malko fren yaptı ve تنها bulvarın sonunda arabasını park etti.

— Ben kabul etmiyorum, dedi. Basit bir kâtil değilim.

Thomas Sands yavaşça dönerek ses tonunu değıştirmeden:

— Kabul edip etmemeniz önemli değil, dedi. Burada patron benim. Gidelim acelemiz var.

Malko'nun altın renkli gözleri yeşile çalıyordu. Kötüye işaretti bu.

— Bütün planlarınızı bir anda bozabilirim, diye tehdit etti.

Thomas Sands güzel profilini biraz döndürerek:

— Böyle bir şey yapacağınızı düşünürsem sizi engellerim. Öldürmek gerekse bile.

Öldürmek sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. Malko bir an düşündü. Tam anlamıyla bir çıkmazdaydı. En iyisi kabul edip zararı en aza indirmektir. Cevap vermeden arabayı çalıştırdı.

Amerikalının villasına kadar tek bir söz bile etmediler. Amerikalı Yakup'la birlikte inerek:

— Yarın elçilikte olun, dedi. Dikkat edin de izlenmeyin.

Malko'nun elini sıkmadan hareket etti. Adamın bu utanmazlığı onun yetiştiriliş tarzına ters düşüyordu.

*

**

Kurt Pilz düşün altında sabunlanan Birgitta'yı seyrediyordu. Her zamanki gibi esrar içtikten sonra somurtkan bir tavır takınmıştı.

Anasının karnından bu sefil ve düşman dünyaya çıktığı güne lanet ediyordu. Aşğının ondan yararlanmasından nefret ediyordu. Hele o en ufak bir zevk duymazken. Sabunlu süngeri öç almak ister gibi bütün gücüyle vücuduna sürüyor, öldürücü bakışlarla Kurt Pilz'i süzüyordu. Ama Almanın şu an için başka dertleri vardı. Sahte bir neşeyle:

— Dün gece ne dedim? diye sordu.

Birgitta sabunlanmayı bırakarak:

— Nasıl, ne dedin?

Alman sigarasının külünü düşün altına doğru silkere:

— Yolculuktayken neden söz ettim yani?

Bunu söylerken yüzü korkunç bir ifade almıştı. Birgitta şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

— Hiçbir fikrim yok, dedi. Ben de yolculuktaydım. Ne olabilir ki?

Pilz kıza bakmadan rahat görünmeye çalışarak:

— Arkadaşını tanımıyorum, dedi. Sorumluluklarım var. Herhangi bir boşboğazlığın kötü sonuçları olabilir.

Genç kız olan biteni hatırlamaya çalışarak makine gibi vücudunu sabunluyordu.

Pilz hâlâ vazgeçmemişti.

— Kimdi o sarışın?

Birgitta istemeye istemeye:

— Bir gazeteci galiba, dedi.

Şimdi onunla yatıp yatmadığını soracak, o hayır diyecekti. Onu yalancılıkla suçlayacak ve bu böyle sürüp gidecekti.

— Bir gazeteci ha!

Gazetecileri sevmezdi. Binbir zorlukla sak-

lamaya çalıştığı şeyleri, herkese yaymayı huy edinmişlerdi.

— Ona bir gazetecinin hoşuna gidecek şeylerden söz ettiğimi sanıyorum, dedi.

Bir anda Birgitta'nın beyninde bir şimşek çaktı. Çoğu zaman esrar kafasını bilirdi. İki adamın konuştuklarını kesik kesik, ama şaşırıcı bir netlikle hatırlıyordu. Sanki kafasında bir teyp bandı çalışmaktaydı.

Malko'nun soğuk ve ısrar eden sesi, Albay Pilz'in karşı koymaya çalışması. Ters bir şeyler olduğunu anlamıştı. Malko'nun şu Çinli'den ne istediğini bilmiyordu, ama öğrenecekti. Alman'a dönerek masum bir sesle:

— Hiçbir şey hatırlamıyorum, dedi. Her zamanki gibi sevişmekten söz etmiş olmalısın. Koca bir sapıksın sen.

Almanın yüzü yine o korkutucu hali almıştı. Bunun üzerine Birgitta alaycı bir tavır takındı. Aynı anda Albay Pilz kızın yalan söylediğinden emin olmuştu.

İşi buydu. Kimin yalan söylediğini bilirdi. Kızın hangi konuda yalan söylediğinden emin olmadan ısrar etmek istemedi. Kibarca:

— Bu akşam seni Yirmibeşinci Saat'te yemeğe davet ediyorum, dedi Unutma dokuzda.

*

**

Malko Mavi Cami'nin karşısında rahatça otlayan kendi halindeki ineği seyrediyordu. Dört saat boyunca Kabil'de arabayla ve yayan olarak taban tepmişti. Artık izlenmediğinden emindi. Demek Albay Pilz bir şeyden kuşku-

lanmamıştı. Ön çamurluğu çatlak eski bir taksiyi durdurdu. Arabanın içi çok pisti. Uyuşuk soför dönüp ağzını yayararak gülümsedi.

Malko hareketlerle Amerikan elçiliğine gitmek istediğini anlattı. Sonunda Kabil'i öğrenmeye başlamıştı.

Hiç endişelenmeden arabayı binanın önünde durdurup indi. Thomas Sands bürosundaydı. Yedinci sekreter kapısını kapatıp zafer kazanmış bir komutan edasıyla:

— Tamam, dedi.

— Ne tamam?

— Yakup konvoyu buldu. Kuzenlerinden biri rehberlik ediyor.

— Kuzenlerinden biri mi? Ama o zaman...

— O zaman daha kolay bilgi alınır. Afganlar dört yüz bin Afgani ödemişler. Normal kormanın dışında gizli polisten on iki adam varmış. Bütün birlik otomatik G-3 lerle donatılmış. İki de mitralyöz varmış. Özellikle Ruslardan çekiniyorlarmış.

Malko dehşetle:

— Ve Yakup kuzeninin üzerine ateş edecek, öyle mi? dedi.

Thomas Sands bütün aile bağlarını cehennem dibine yollayan bir küfür savurdu. Anlaşılan Yakup'un kuzenine karşı öyle bir fazla bir yakınlığı yoktu.

Malko:

— Peki, generalin kaçmasından korkmuyorlar mı?

Thomas Sands başını salladı.

— Adam yaralı. Bir sürü Çinliyle sarılı bir sedyeyle taşınacak. Kervanın Pakistan'da baş-

ka bir Çinli grupla randevusu var.

Malko gözlerini yukarıya kaldırarak:

— Öyleyse bütün iş küçük bir ordu kurma-
da, dedi.

— Yakup beş adam buldu.

Ne yazık ki, Amerikalı ciddi görünüyordu.
Yanlış duyduğunu sanarak:

— Beş adam. Beş adamla otomatik tüfekle-
rin ve mitralyözlerin üstüne saldıracaksınız.

Thomas Sands'ın gözlerinden şeytani bir pı-
rıltı geçti.

— Bir bildiğimiz var, dedi.

— Nedir?

— Yakup size anlatacak. Ne zaman isterse-
niz.

— Umarım yürür. Yoksa ikinci bir kez de-
neme olanağımız yok.

— Benim değil, sizin yok.

Malko bir an taş kesildi.

— Ne yani, siz bu işe karışmıyor musunuz?

— Aynen.

Amerikalı bir melek gibi gülümsüyordu.

— Ben elçiliğin yedinci sekreteriyim. Orada
cesedimin bulunması-hükümetimi zor duruma
düşürür. *Oysa siz. Bir gazetecisiniz. Serbest
biri yani. Sanıyorum, aramızdaki farkı anladı-
nız.

*

**

Malko kendini her zaman Amerikalıların
bu tür katı uygulamalarına karşı savunmasız
hissetmişti. Uyanık geçinirdi, ama siniyordu
işte.

Şu atalarından kalan derebeyi havasın-

dan bir türlü kurtulamamıştı.

— Umarım, şanıma uygun bir mezarlık hazırlarsınız! dedi.

Thomas Sands:

— Saçmalamayın, diye sertçe kesti sözünü. Her şey yolunda gidecek. Herkes bana sizin harika biri olduğunuzdan ve şansınızdan söz etti.scanned by darkmalt1

Malko iç çekerek.

— Evet, şansa ihtiyacım olacak, dedi. Diye-
lim ki, herifler midemizi kurşunla doldurma-
dılar. Ne yapacağım ben o generali.

Duvar da ayrıntılı bir Afganistan haritası asılıydı. Sands bir cetvel aldı ve Pakistan sınırına çok yakın bir yerlerdeki iki raptiyeyi gösterdi.

— İşte, aşağı yukarı karşılaşacağınız yer burası, dedi. Cetvel sırtına daha yakın olan raptiyenin üstündeydi. Yakup sizi ordan helikopterlerle buluşacağınız yere götürecekti. Pakistan üzerinde manevra bahanesiyle uçma iznimiz var. Helikopterler Kandahar'dan kalkacaklar. Daha sonra güneye yönelip bir süre sınıra paralel yol alacaklar. Rus radarları onları bulamayacak, çünkü çok alçaktan uçacaklar. Sizi sabahın altısından öğleye kadar beklemek için emir aldılar. Her şey yolunda giderse, Lin Piao hava kuvvetlerine ait bir Boeing 707 ile Amerika'ya uçacak, siz de Yakup'la Kabil'e döneceksiniz.

Malko haritayı inceliyordu. Çılgın bir plan-
dı bu. Belki de CIA'nın yıllardır giriştiği en
çılgın işti. Eğer bir aksilik çıkarsa gerçekten
çok korkunç sonuçlar doğacaktı.

— Peki, ya Ruslar 707'ye saldırırlarsa?

— Onu korumak için on iki Fantom olacak. Uçaklar bu sabah Tahran'a geldi. Tarafsız bir ülkede Amerikan uçaklarına saldırıp Mig-23'lerini tehlikeye sokmayacaklardır.

Malko bir şeylere dalıp gitmişti. Generali ele geçirmek ve taşımak için kullanılan araçlar arasındaki fark gerçekten çok komikti.

— İşin resmi yönü ne olacak, diye sordu.

Thomas Sands:

— Sizden hiç söz edilmeyecek, dedi. Basına generalin Birleşik Devletler'den sığınma hakkı istediği bildirilecek. Eğer bu Çinliyi ele geçirerseniz Frank Thorpe size ömrü boyunca minnettar kalacaktır.

Frank Thorpe'un minnettarlığı! Malko buna pek inanmıyordu. Merkezi haberalma servisinin başkanı bir makineden biraz daha duygulu bir adamdı. Malko'nun tek istediği şatosunun çatısının onarılmasıydı. Bir de konuklarını gerektiği gibi ağırlayabilmesi için birkaç kasa şampanya. Ama bu Thomas Sands'ın anlayabileceği bir şey değildi. Amerikalı:

— Geriye birkaç ayrıntı kaldı, dedi. Yakup'la birkaç saat içinde mücevher pazarında randevumuz var.

*

**

Birgitta canı sıkkın, ahizeyi yerine koydu. Malko'nun Intercontinental'deki odası cevap vermiyordu. Yağmurluğunu giyip telefon ettiği Yeşil Otel'den çıktı. Pakistan büyükelçiliğinin önünde bir an durdu. Korkuyordu. Hâlâ Kurt'u bulup kuşkularını ve sarışının

sorduğu soruları anlatmak için zamanı vardı. Kaldırımındaki mobilyalar yüzünden sokağa inmek zorunda kaldı. Adamın biri ona zorla bir bluz satmaya çalıştı. Bu saatler Kabil'in en hareketli saatleriydi. Ama kendini öyle yalnız hissediyordu ki! Aylardan beri ilk kez bu pis ve hüzünlü kenti terketmek isteğini duymuştu. Dağların ortasına kurulu, bu tek bir çekici vitrini bile olmayan kentten bıkmıştı. Eski silahlardan, Türkmen mücevherlerinden, Kurt Pilz'in doymak bilmez cinsel açlığından bıkmıştı.

— Bak, dedi kendi kendine yirmi yaşındayım ve güzelim. Burada ne işim var? "

Bir kez daha aşık olmuştu işte. Hem de Malko'ya. İçinde onunla yatmak, o gözleri bir daha görmek isteği vardı. Aniden altıncı hisse benzeyen bir duyguyla arkasına baktı. Bir ağaca işeyen bir Afgandı onu rahatsız eden. Sürekli gerginlik onu sinirli etmişti. Albayı aldatmakla hayatını tehlikeye attığının bilincindeydi.

Duraladı. Aynı anda bir Volga taksi yavaşladı. Kararını verip arabayı durdurdu, bindi.

— İntercontinental'e, dedi.

VIII. BÖLÜM

Ayakta durulamayacak kadar alçak olan dükkânın arka tarafında Malko diz çökmüş, etrafına bakıyordu. Bir yığın Türkmen mücevherinin arkasında kaybolmuştu. Ama dükkân sahibi hâlâ raftan kutu kutu mücevherler indiriyordu. Malko kapının açıldığını farkettti. İçeri dolan ışıktaki Yakup'un silueti belirdi.

Bunun üzerine Malko elindeki bileziği bıraktı ve özür dileyerek çıktı. Pazarın kurulduğu sokakta tıkkış tıkkış bir kalabalık vardı. Bu kadar insan içinde tek yabancı oydu. Paktu ona gülümseyerek:

— You need o rifle, Sir* dedi.

Yakup'un yumuşak sesi gerilerden geliyor gibiydi. Malko, Thomas Sands'ın Paktuya onun hakkında fazla bilgi vermediğini düşündü.

— Benim bir tabancam var, dedi.

Paktu kibar ve saygılı bir gülüşle başını salladı.

— Tüfeğiniz olmazsa sizi adam yerine koymazlar. Tabanca onlara göre bir kadın silahı. Gelin.

Malko tartışmanın yararsızlığını anlayıp ufak tefek Paktuyu izledi. Bıyığı, zeytin teni ve kemerli burnuyla savaş öncesi Amerikan filmlerindeki kötü hain rollerinde kolayca oynayabilirdi.

(*)Bir tüfeğe ihtiyacınız var efendim

Her iki yanı dükkân olan Jadimaiwan Cadesi, insan kaynıyordu. Sefil bir dükkânın önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Uzun kuyruk yola kadar taşmıştı. Malko:

— Kavga mı ediyorlar? diye sordu.

Paktu yanıldığını belirten bir havayla:

— Hayır, dedi. Şeker için kuyruktalar. Kabil'de pek bulunmuyor.

Sözünü bitirir bitirmez aniden sola dönüp çarşının tam merkezine giden bir sokağa saptı. Malko mücevher çarşısının girişini tanıdı, ama Paktu tam ters yöne döndü.

— İşte silah dükkânı, diye açıkladı.

Önlerinde yarım düzine ahşap ve çok kötü durumda olan dükkân vardı. Av tüfekleri, otomatik stenler, tabancalar, dinamit çubukları açıkça sergilenmişti. Birkaç metre ötede Afganlar bağıra çağıra elbise alıyorlardı. Yakup üçüncü dükkâna doğru yöneldi. Dükkân sahibi Yakup'u görür görmez sevinçle Paktu'ya sarıldı. Sonra Malko'yu selamlamak için yağlı şapkasını çıkardı. İki adamı dükkânın içine, buyur etti. Girmeden kapının önündeki çocuğa silahları göstererek bir şeyler tembihledi.

Dükkânın arkası beyaz levazım sandıklarıyla doluydu. Afgan bir takozu çıkarıp bir kolu çevirdi. Aynı anda gizli bir bölmenin kapısı açıldı ve içeri girdiler. Çıplak bir ampul mermi ve silah kasalarını aydınlattı. Koyu renkli bir örtü bölmenin ortasındaki bir şeyi gizliyordu. Afgan ilk eserini gösterime sunan bir heykeltıraş gibi örtüyü büyük bir gururla kaldırdı. Üç ayaklı elli kalibrelik bir mitralyözdü bu.

Yakup eğildi ve yeni karısını okşayan bir koca gibi silahı sevmeye koyuldu. Malko işini hemen bitirmek istiyordu. Yakup'a:

— Bu bizim için biraz büyük! dedi.

Paktu:

— Sadece yedi yüz dolar istiyor. Üstelik altı kasa cephanesi de içinde.

Malko hiçbir şey duymamış gibi etrafına bakındı. Neşesi kaçan dükkân sahibi silahı bırakıp içi tabanca dolu bir kutu çıkardı. Yakup eline koca bir kırkbeşlik Colt alıp Malko'ya gösterdi.

— Hepsi elli dolar!

Gözleri çocuksu bir istekle parıldıyordu.

Malko:

— Al onu, dedi. Sana armağan ediyorum.

*

**

Malko sonunda dükkândan çıkabilmişti. Onu takip eden Yakup hâlâ eğilip kalkıyordu. Paktu Malko'yu en az bir ton çeken yarı otomatik bir Lee-Enfield almaya ikna etmişti. Malko bu kadar ağır bir silahı nasıl olup da aldığını hâlâ anlamıyordu. Kırkbeşlik Colt ve mermilerle bir hayli yüklenmişlerdi. Dükkân sahibi ikram olarak Pakistan'dan yeni gelmiş bir düzine el bombası armağan etmişti. Silahlar Yakup tarafından arabaya yerleştirilmişti bile. Malko:

— Mitralyöz serbestçe satılıyor mu? diye sordu.

Yakup belli belirsiz sırıttı:

— Pek değil, dedi. El bombaları da öyle. Ama Afganistan'da herkes silah taşır. Dük-

kân sahipleri arasına polise güzel bir tabanca armağan ederler ve işlerini yürütürler.

*

**

Paktu yeni tabancasından pek hoşnuttu. Akşam olmuştu ve Malko kendini daha güvenlikte hissediyordu. Birkaç saat içinde Kurt Pilz'in sorun çıkarıp çıkarmayacağı belli olacaktı. Paktu;

— Şimdi bizle gelecek arkadaşları görmeliyiz, dedi.

#

**

Yeniden Toyota'ya binip Yakup'un rehberliğinde bütün Shar-I-Nau'yu geçtiler. Japon konsolosluğunun önünden geçip boş bir alanda sona eren bir sokakta durdular. İlerde, eski Kollola Koshta karakolunun yanında göçebeler yamalı çadırlarını kurmuşlardı. Kadınlar ve çocuklar çadırların çevresinde oyun oynuyorlardı. Arasıra birkaçı oyunu bırakıyor, otlayan koyunları ve birkaç deveyi kontrol ediyorlardı. Yakup peşinde Malko'yu sürükleyerek en büyük çadırlardan birinin içine girdi. İçerdeki koku bir kokarcanın bile kaskatı kesilmesine neden olurdu. Üzerine oturan koyun derileri belki de on kuşağın yağ ve ter kokusunu üzerine sindirmişti. Çok' az açılmış lambalar loş bir ışık veriyorlardı. İçerde, dökmüş dişleri, kalın bıyıkları ve başlıklarıyla birbirinin aynı gibi duran altı adam vardı. Üstünde tabaklar ve taslar bulunan bakır bir sininin etrafına toplanmışlardı. Hepsi fişekliklerin ve kemerlerin altında kaybolan gelenek-

sel Paktu giysileri giymişlerdi. Malko "bunlar kesinlikle tüfekleriyle uyuyorlardır" diye düşündü. Yakup Malko'ya oturacak bir yer gösterip bir tasın içinde ılık bir çay sundu. Yakup beş göçebeyle sohbete koyulunca, Malko'ya da adamları incelemekten başka bir şey kalmamıştı.

En yaşlıları en az altmış yaşında olmalıydı. Diğerleri de daha genç sayılmazlardı. Hepsi gözlerini dikkatle Yakup'a dikmiş, Malko'yla hiç ilgilenmiyorlardı. Kısa cümlelerle ve duygusuz bir sesle görüşmeyi en yaşlı Paktu yönetiyordu.

Sonunda ufak tefek Paktu Malko'ya döndü.

— Adam başı elli dolar istiyorlar. Ölen olursa da iki bin dolar. Cephaneyi de siz karşılayacaksınız.

Yakup böyle bir talep karşısında çok şaşır-mış görünüyordu. Adamlar kendilerini öldürtmek için elli dolar istiyorlardı. Malko:

— Onlardan ne istediğimizi açıkça biliyorlar mı? diye sordu.

Yakup beş adamı da kahkahayla güldüren bir şeyler söyledi. Sonra konuşulanları çevirdi.

— Çoğunlukla hiç uğruna dövüşüyorlar. Hiçbir şeyden korkuları yok. Tanıdığım en iyi silah kullanan insanlar Paktulardır.

— Böyle siyasi bir işe karışmak onları rahatsız etmiyor mu?

Yakup söyleneni çevirdi. En yaşlı Paktu düş kırıklığına uğramış gibiydi. Kısa bir cümleyle cevap verdi.

Yakup:

— Size güzel bir at sunulduğu zaman nereden geldiğini sormazsınız. Sadece parasını ödersiniz.

Malko çadırın içini gözden geçirerek CIA'nın silahlara harcadığı milyonları düşündü. Yanı başında yeni aldığı Lee-Enfield duruyordu. Yakup'a:

— Bir planınız var mı? diye sordu.

Yeniden o uzun konuşmalar başlamıştı. Sonunda Yakup kısaca özetledi.

— Konvoyun gideceği yolu biliyorlar. Irmağın kenarında bütün kervanların yanından geçtiği büyük bir depo var. Oradan üç saat ötede çok az sayıda adamın bütün bir kervanı haklayabileceği dar bir geçit var. Bu konvoy da oradan geçmek zorunda.

— Saat kaçta geçecekler?

— Şafakta, saat beşe doğru. Geçide iki kilometre kalana kadar Jeep'e gideceğiz. Ondan sonra yürümek gerekiyor.

Malko kendini hareketli bir kovboy filminde oynuyor sanmaya başlamıştı.

*

**

— Bay Linge dönmediler.

Birgitta gözlerini resepsiyon memurundan kaçırdı. Herif onu gözleriyle yiyecekti neredeyse. Soğukça gülümsedi ve "Bamyan Bar"a yöneldi. Oturur oturmaz üçüncü viskiyi söyledi. Saat gecenin dokuzu olmuştu ve yedi saatte Malko'yu bekliyordu. Gece iyice yaklaşmış ve esrar içme isteği daha da artmıştı. Herkes orada bir sigara hazırlamamak için ken-

dini zor tutuyor, içini saran, vahşi bir istekle boğuşuyordu. Ama İntercontinental'de böyle şeyler yapılmazdı. Zaten diğer müşterilerin bakışları çoktan traşlı başında toplanmıştı. Üstelik eski püskü bir blucinden yapılan ve bacaklarını açıkta bırakan kısacık şort da cabasıydı.

Yüzünü buruşturup kazağını aşağılara doğru çekti. Hiç mi bacak görmemişti bu adamlar? İçinden bir ses bekle diyordu. Yeni sevgilisinin kim olduğunu, ne istediğini öğrenenecekti. Kafasında bir plan tasarlıyordu. Eğer Malko onu Afganistan'dan dışarı çıkarır ve biraz para verirse Albay Kurt Pilz'e hiçbir şey söylemeyecekti. Midesinin düğümlendiğini hissetti. Bilinçsiz bir şekilde bacaklarını birleştirdi. Sinirlenmişti. Malko'yu düşünmek bile, aklına sevişmek fikrini getiriyordu.

*

**

— Kabil'den ne zaman gidiyoruz?

— Hemen, dedi Yakup. Dört saat arabayla gitmemiz gerekiyor. Sonra bir saat yürüyeceğiz. Şafakta tam yerinde hazır bekliyor olacağız.

Malko sessizce bekleyen beş Paktuya baktı.

— Onlara gerçekten güvenebilir miyiz? dedi.

Yakup çok sarsılmış görünüyordu.

— Bu insanlar şerefleri için yaşarlar. Gerekirse ölürlere. Hem kervandan ele geçirecekleri mal onlara kalacak.

Yağma! Bir bu eksikti! Malko yüzünün kıvardığını hissetti. O koskoca Malta şövalyesi,

adi bir haydut gibi bir kervana saldıracaktı.

Bir motor sesi geldi ve Yakup çadırdan dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra heyecanla döndü. Beş Paktu hiç kımıldamamıştı.

— Jeep hazır, dedi. Silahlar da. Gidebiliriz.

Paktu dilinde bir şeyler söyledi ve ücretli beş Paktu bir anda ayağa kalktı. Birer birer dışarı çıkarlarken en yaşlısı Malko'nun önünde durdu. Belinden eski bir 6.35'lik tabanca çıkardı. Malko'ya gülümsedi ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Yakup hiç zaman kaybetmeden çevirdi:

— Yaralıları öldürmek için kullanacağını söylüyor. Tüfeklerin mermilerini kullanmaktan iyiymiş.

İleriye gören biri. Malko cevap vermemeyi tercih etti. Beş Paktu Jeep'in arkasına yerleşmişlerdi bile. Kamp ateşinin çevresine toplanmış iri gözlü kadınlar sessizce olup bitenleri izliyorlardı. Malko direksiyona geçen Yakup'un yanına oturdu. Şu Paktular ne kötü kokuyorlardı!

— Otele uğramayacak mıyız? diye sordu.

Yakup yolun üzerindeki develerden kurtulmaya çalışırken:

— Hayır, dedi. Yolumuzun üstünde değil.

*

**

Birgitta garsonun ona getirdiği hesap pusulasına şaşkınlıkla bakıyordu. 800 Aft. Beş küçük viski için neredeyse küçük bir servet istiyorlardı. Ne yazık ki, onun bu parayı ödemeye hiç niyeti yoktu. Saat onu bulmuştu ve Malko hiç görünmemişti. Kurt Pilz onu bir sa-

attir bekliyor olmalıydı. Kalktı, "Bamyan Bar"dan ayrılıp resepsiyondan zarf ve kağıt istedi.

" 'Yirmibeşinci Saat'teyim, gel, seninle konuşmalıyım." Kağıdı imzaladı ve zarfın içine koyup resepsiyondaki Afgana uzattı. Sonra dünyanın en normal işini yapıyormuş gibi bara gitmeden çıkış kapısına doğru yöneldi. Merdivenlerden hızla indi, koridoru geçip karanlık balo salonuna daldı. Buraları iyi biliyordu. Zorluk çekmeden yan kapıdan çıktı. Kapıcının onu görmeyeceğinden emin olunca karanlık sokakta koşmaya başladı. Kurt Pilz kızacaktı, ama şu an için bir taksi bulsa yeterdi.

*

**

Hilalabad sokaklarında hiç kimse yoktu. Sadece 185 km. uzaklıktaki Kabil'e gitmek için hazırlanan üç kamyonun etrafında telaşlı birkaç adam vardı. Afganlar gece yolculuk yapmayı seviyorlardı. Yakup arabayı yavaşça, ve ustalıkla kullanıyordu. Malko yarı uykulu arkalarında kalan siyah evlere bakıyordu. Kendini oldukça bitkin hissediyordu. Araba saatte otuzla giderken aniden önüne çıkan bir deveden kurtulmak için sert bir dönüş yapmıştı. Bu Malko'yu tamamen uyandırmak için yeterli olmuştu.

— Hâlâ çok uzakta mıyız?

— Bir saatlik yolumuz kaldı.

Paktunun gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Adam iki gecedir gözünü kırpmamıştı. Malko kendi yorgunluğundan biraz

utandı. Arkada, beş ücretli Paktu, üst üste yığılmış, uyuyorlardı.

*

**

Kurt Pilz gece kulübünün en alçak masasına oturmuştu. Birgitta önce onu göremedi ve gelmediğini sandı. Ama KurtPilz pek alışılmamış bir hareketle ona el salladı. Birgitta nefes nefese masaya oturdu ve adamı öptü.

— Uyuyakalmışım, dedi. Buraya koşarak geldim.

Daha emin olsun diye arabadan Mavi Cami önünde inmiş, buraya kadar yaya olarak gelmişti. Kurt Pilz geç kalmasından hiç hoşlanmazdı. Bir keresinde onu herkesin ortasında tokatlamıştı. Ama bugün bütün iyiliği üstündeydi. Birgitta'nın elini tuttu ve kibarca öptü.

— Önemi yok, dedi. Buradasın ya!

Bunun üzerine Birgitta biraz yatıştı. Yine Malko'yu düşünmeye başlamıştı, o çılgın arzuyu yine duydu. Ama Filipinli orkestra çalmaya başlamıştı ve genç kız bir anda her şeyi unuttu. Gözleri pırıl pırıl, albayın bir kulağını okşadı.

— Dans edebilir miyim?

— Elbette.

Birgitta piste fırlayıp ateşli bir dansa başladı. Kolları müzikle beraber havada geziniyor, bacakları kıvrılıyordu. Ne kadar çok dans ederse o kadar çok sevişmek gereksinimi duyuyordu. Ama albayla değil, onunla. Malko'yla. Şu an sadece Malko'ya aitti.

İyice kendinden geçtiğinde, gitti masaya oturdu. Albay geleneksel "Çin usulü pişmiş

sığır eti"ni söylemişti bile.Tabii yanında Afganların ısrarla şarap adını verdikleri o şeyi de. Birgitta viski istedi.

*

**

— Esrar içmek istiyor musun?

Esrar içmek düşüncesi yarım saattir Birgitta'nın beynini kemiriyor, ama söylemeye cesaret edemiyordu. Parmaklarını büktü ve yüzüğüyle oynamaya başladı. Taktı çıkardı, taktı çıkardı. Albayın sorusunu şaşkınlıkla karşılamıştı. Gece kulübünde onlardan başka hiç kimse kalmamıştı. Filipinli orkestra bir saat önce çalmayı bırakmış, Çin mutfağından arta kalanlara saldırmıştı. Ölmeyi bile göze almışlardı demek ki.

Birgitta çok arzulu bir tavırla:

— Hayır, dedi. Bu gece seninle sevişmek istiyorum.

Elbette Malko'yu düşünerek. Ama bu belirtilmesi gereksiz bir ayrıntıydı. Albay kuru elini genç kızın bacağına koyup hafifçe sıktı. Sağlam gözünde neşeli bir bakış parıldadı.

— Tabii ki evet, diye ısrar etti. Seni yoksun bırakmak istemem. Evime gidelim. Esrarın vardır, değil mi?

Başıyla evet işareti yaptı. Albay aynı anda ayağa kalktı ve Birgitta uysallıkla onu izledi.

*

**

Üçüncü sigaradan sonra Birgitta içinin arzuyla dolduğunu hissetti. Harika bir şeydi bu. Birden karşısındaki yüz buğulandı, sonra daha net olarak ortaya çıktı. Artık gördüğü

Kurt'un değil, aşık olduğu adamın gözleriydi. Sarı saçları, o karşı konulmaz yumuşak ifadeyle karşısında duruyordu. Mutlulukla gülümsedi. Albay:

— Niçin gülüyorsun? diye sordu.

— Çünkü güzelsin. Gözlerini çok seviyorum.www.cizgiliforum.com

Kurt Pilz bir an ölü bir balık gibi kaskatı kesildi. İçtiği sigaranın içinde bir miligram bile esrar yoktu. Giriştiği en zor soruşturma bu olacaktı. İyi ki, Birgitta sürekli içiyordu. Kızın olağanüstü vücuduna baktı. Bir yandan da kendini bu vücuttan yoksun bırakabileceğine inandırmaya çalışıyordu. Şu gözleri neden çok seviyordu acaba?

— Ben de, ben de senin gözlerini çok seviyorum, dedi.

Birgitta sesindeki gerilimi ve soğukluğu farkedebilmemek için çok fazla esrar içmişti. Hiç sebepsiz güldü ve kalkıp albayın yüzünü okşamaya başladı.

— Benim küçük meleğim.

Lanet olsun. Ona hiçbir zaman böyle bir şey söylememiştii.

— Dün neler söylediğimi hatırlıyor musun?

Genç kız güldü ve yumuşak bir sesle: :

— Sen fazla bir şey söylemedin. Konuşan oydu, dedi.

— O kim?

— Kurt.

Alman kalbi duracak sandı. Hemen o an kızın üstüne atılıp onu parçalamak istedi. Güçlkle kendini kontrol edip sordu.

— Kurt neler söyledi?

Kendinden bu şekilde söz etmek oldukça garip geliyordu. Birgitta kalın dudaklarını aralayıp anlamlı anlamlı güldü.

— Onun neler söylediğini çok iyi biliyorsun sevgilim.

Sustu, başını ellerinin arasına alıp arkaya devrildi. Gözleri kocaman kocaman olmuştu.

— Üşüyorum, dedi. Üşüyorum, ısıt beni!

Kurt Pilz genç kıza yaklaştı. Yüz çizgileri iyice gerilmişti. İşte amacına ulaşmak üzereydi, ama en ufak bir hatada her şey sona ererdi. Bu olasılığı hiç düşünmek istemiyordu. Şu sarışını kendi adamlarına izletmek yeni bir tatsızlık doğurabilirdi. Kızın yanına çömelip omuzlarını tuttu. Doğrultmaya çalışırken:

— Neler söylemiş bakalım, dedi.

Birgitta bir şey söylemeden olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Gözleri kaymış, gördüğü bir rüyanın etkisiyle gülümsüyordu. Bu haliyle ona ulaşmak imkansızdı. Kurt Pilz öfkeden, kıpkırmızı olmuştu. Duvardan kısa bir Buskaşi kırbağı alıp, eline vurarak genç kıza yaklaştı. Son anda fikir değiştirip genç kızın yanına oturdu. Hâlâ kırbaçla oynuyordu ve gece henüz bitmemişti.

IX. BÖLÜM

Patikanın arkasından, doğuda, ufuk boyunca hava aydınlanıyordu. Malko içine işleyen soğuktan ürperdi. Eski elbiselerine sarınan beş kiralık Paktu kayalık toprağın üzerine uzanmış uyukluyorlardı. Her biri uzun tüfeklerini sanki vücutlarının birer parçasıymış gibi yanlarına koymuşlardı. Yakup Malko'nun hemen yanına oturmuş, bir termostan sıcak kahve içiyordu.

Malko'nun alacakaranlığa alışan gözleri yavaş yavaş biraz ilerde alabildiğine uzanan kurumuş dere yatağını seçmeye başlamıştı. Sol taraflarında taşlık bir ova vardı. Bütün ovanın tek süsü eski ve terkedilmiş bir karakoldu. Sağ taraflarında ise Afganistan'la Pakistan arasındaki dağ kitleleri Hayber Geçidi'ne paralel uzanıyordu.

Yedi adam çorak kayalıkların arasına görünmeyecek bir şekilde yerleşmişlerdi. Doğuda hava iyice aydınlanmıştı. Şimdi dağların muazzam tepeleri açık seçik görülebiliyordu. Çok uzaklarda bir el ateş edildi, sonra her yer yeniden sessizliğe gömüldü. Ne bir kuş, ne bir hayvan sesi duyuluyordu. Malko kendi kendine, "acaba kalp atışlarım kaç kilometreden duyuluyor?" diye sordu.

Yakup tüfeği alıp kontrol etti.

— Dolu mu?

— Hayır.

— Şimdiden doldurmak gerekir. Keskin kulakları vardır.

Paktu torbadan bir şarjör aldı. Yavaşça tüfeğin kartuşuna yerleştirip Malko'nun hemen yanına koydu. Bütün bunlar olurken Malko sessizce kahve içiyordu "Hiç ısınamayacağım" dedi kendi kendine. Kendini yüzyıl önce buralara gelen İngilizler gibi hissediyordu.

Toyota iki kilometre ötede, eğri büğrü bir patikanın sonunda bekliyordu. Eğer general yürüyemeyecek durumdaysa adamı oraya kadar sedyeyle taşımak oldukça zor olacaktı.

— Kendilerini savunacaklar, dedi.

Yakup başını sallayarak onayladı.

— Elbette. Cesur insanlardır ve dövüşmeyi severler.

Malko acı acı Çinliyi koruyan müfrezeyi ve mitralyözleri düşündü. Bunların üstüne beş paktuyla saldırmak çılgınlıktı.

— Bizi paramparça edecekler, dedi.

Yakup'un yüzüne esrarlı bir gülümseme yayıldı.

— Hayır, dedi. Siz silah kullanmak zorunda bile kalmayacaksınız. Yaralıları taşımaya yardım edin yeter.

Malko sırtıttı. Ne sevimli!

— Niçin silah kullanmamı istemiyorsunuz?

Bu konuşmayı ataları duysa üzüntülerinden mezarlarında ters dönerlerdi. O bir şövalye, koskocaman Saint-Sepulcre Beyi yaralı taşıyacaktı demek! Yakup:

— Nasıl silah kullandığınızı bilmiyorum, diye cevap verdi. Böyle bir riski göze alamayız.

Yine sessizlik. Güneş bir türlü doğmuyor-

du. Şimdi tepeler tüm çizgileriyle karşılarında duruyordu. Malko üç, dört km ötede bir direkte dalgalanan bayrağı gördü.

— Nedir bu? diye sordu.

Yakup ilgisizce omuzlarını silkti.

— Birinci Pakistan karakolu.

— Ama her şeyi görecekler. Ya işe karışırılsa.

Yakup sinir bozucu bir gülüşle karşılık verdi.

— Tabii ki karışmayacaklar. Birincisi Afgan topraklarındayız. İkincisi karakoldan çıkmanın tehlikeli olduğunu bilirler.

Paktulardan biri aniden bir şeyler homurdandı. Hemen Yakup'un yanına gelip bir şeyler söyledi. Yakup adamın gösterdiği yöne baktı. Yüzü biraz önceki ciddiyetine kavuşmuştu.

— İşte oradalar.

Malko kulak verdi, ama hiçbir şey duymadı. Bütün araziye bakışlarıyla taradı ama çok uzaklarda hareket eden koyu bir lekeden başka hiçbir şey göremedi. Bir insanın bunun bir kervan olduğunu anlaması için bir kartalınki kadar keskin gözleri olması lazımdı. Beş Paktu büyük bir hızla, bir balık kadar sessiz hareket ederek on metre aralıkla yerlerini aldılar. Beşi de tüfeklerini ırmağa yöneltmişti. En son Yakup harekete geçti. Malko gözlerini mor gökyüzüne kaldırdı. Kalp atışlarını yatıştıramamak için derin bir soluk aldı.

Kervan uzayan sessizliğin içinde ilerliyordu. Hepsi yüz metre bir şey kalmıştı. Baştaki atlı dikkatliydi. Malko'nun gözleri şafağa ve zayıf ışığa iyice alışmıştı. Şimdi bütün adamlar ve hayvanlar tüm netlikleriyle önündeydi. Arkasını düz bir kayaya dayamıştı. Kendini korkunç bir tehlikeye attığı düşüncesi sırtından aşağı buz gibi terlerin akmasına neden oluyordu. Beş deve, iki atlının on iki metre arkasından geliyordu. Denklerin altında kaybolmuş gibiydiler. Her devenin etrafında yarım düzine adam, ellerinde tüfekleri yürüyorlardı. Malko üçüncü devenin üstündeki uzun siyah namlulu mitralyözünü seçti. Bir adam devenin hemen yanında her an kullanmaya hazır bir tavırla yürüyordu. Beşinci devenin ardında da oldukça yüklü altı tane katır vardı. Etraflarında koşuşan çocuklar hayvanları acımasızca kırbaçlıyorlardı. En son, katırların biraz arkasında ve hissedilir derecede az yüklü bir deve geliyordu. Malko'nun kalp atışları yeniden hızlanmıştı. Devenin etrafında diğerlerinden daha kısa boylu ve otomatik tüfekli beş adam vardı.

Devenin üstündeki görünmeyen bir sedyede bir insan silueti yatıyordu. Malko ayrıntıları görebilmek için gözlerini kıstı. Bu General Lin Piao'dan başkası olamazdı. Daha dün ne kadar güçlüydü ve bugün bir pirinç sepeti gibi taşınyordu.

Duyduğu sevinç korkunç bir gerçeği de beraberinde getirdi. Bu adamı ele geçirmek için hiçbir şansı yoktu. Çok kahraman bile olsa, beş Paktu otomatik silahlı ve mitralyözlü otuz adama karşı ne yapabilirdi? Thomas Sands onu umutsuz bir kumara zorlamıştı.

Başını çevirip Yakup'un gözlerini aradı. Hücum edilmemesini söyleyecekti. Şu an intihar etmek için en ufak bir istek duymuyordu. Ansızın, bir köpeğin havlaması kayalıklarda yankılandı. O kadar beklenmedik bir sesteki ki neredeyse silahın tetiğine asılacaktı. Kervanın önündeki köpeği gördü. Hayvan onlara doğru var gücüyle havlıyordu. Baştaki iki atlı hayvanlarını durdurdular.

Sessizlik çok kısa sürdü.

Yakup'un vahşi çılgılığıyla beraber- kervandan bir el ateş edildi. Hemen arkasından beş silah ateş kustu. Beş Paktu neredeyse aynı anda tetiğe basmışlardı.

Birden beş patlama ortalığı savaş yerine çevirdi. Malko'nun şaşkın gözleri önünde beş deve ve etraflarında yürüyen adamlar parçalanarak yere yığıldılar. Kuru ırmak yatağı üzerinde beş deveden geriye koyu bir leke kalmıştı. Köpek artık havlamıyordu. Atlılardan biri hemen yere atladı ama diğeri Yakup'un yolladığı kurşunu göğsüne yedi ve atın üstüne kapaklandı, hayvan dörtnala uzaklaşırken çoktan ölmüştü.

Beş Paktu beş iblis olmuş patlamanın etkisiyle yerde yatan insanların üzerine kurşun yağdırıyordu. Adamlardan biri kalkmaya yeltendi ve dağılan beyniyle olduğu yerde kala-

kaldı.

Malko bir el ateş etmeye bile fırsat bulamamıştı. Duman dağılınca generali taşıyan deveyi aradı. Çinliler alelacele bir kayanın arkasına gizlenmişlerdi. İki Çinli otomatik tüfeklerle bulundukları yeri tarıyordu. Malko Lee-Enfield'ini doğrulttu. Ağır silah şiddetle sarsıldı ve Çinlilerden biri tüfeğini bırakmadan yere düştü.

Çinliler deveyi kayanın arkasında diz çöktürmüşlerdi. Şimdi sadece korkudan şaşırmış katırlar görünüyordu. Malko hâlâ develerin nasıl olup da havaya uçtuğunu anlamamıştı. Birden katırların arasından onlara doğru koşan bir çocuk belirdi. Bir el silah sesi duyuldu ve çocuk yere yuvarlandı. Bunun üzerine Malko öfkeden ne yapacağını bilemez bir şekilde tüfeğini fırlatıp ateş eden Paktuya doğru koştu.

— O bir çocuk! diye bağırdı. Çinlileri vursanıza.

İki çocuk daha görüldü. Bir şeyler fırlatarak yere atladılar. Ama çocuklardan biri karnına yediği bir merminin acısıyla olduğu yerde kıvrıldı. Ateş eden Paktu hiçbir şey söylemeden Malko'yu kemerinden çekip üzerine atladı. Tam o anda iki kuru patlama oldu. Yer sarsıldı ve bir taş toprak yağmuru başladı.. Malko üstündeki Paktu sayesinde bu yağmurdan kurtulmuştu, ama başını adamın silahının kabzasına çarpmıştı. Yarı baygın bir haldeyken ne olup bittiğini anladı. O veletler dinamit lokumlarıyla onları öldürmek istiyorlardı.

Bu arada iki çocuk daha onlara doğru koş-

maya başladı. Hemen hemen aynı anda çubukları fırlattılar. Malko bu sefer çubukların çizdiği eğriyi açık seçik gördü. Çubuklardan biri Çinlilere ateş eden bir Paktunun hemen yanına düşmüştü. Kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Adam olduğu yerde havalandı, düştüğü zaman kafası yoktu. Bir kolu yirmi metre ötede bir yerdeydi. Malko son çocuğu elinde dinamit lokumu bir metre önünde gördü. Yıldırım hızıyla Landicotal'de dinamit satan çocuğu düşündü. Büyük bir hızla çocuğun üzerine atılıp Paktunun ateş etmesine fırsat vermedi. Yakup elinde tabancayla yaklaşınca Malko çocuğun bileğine vurup patlayıcıları yere düşürdü.

— Bırakın onu, diye Yakup'a emir verdi.

Paktu uysallıkla boyun eğdi. Hava duman kan ve yanık et kokuyordu. Kayanın arkasına çivili Çinliler şeytanı Paktuları kızdırmamak için bir tek el bile ateş etmiyorlardı. Malko çocuğun üstünü aradı. Silahı yoktu. Yakup endişeli bir tavırla,

— Onu öldürmemiz gerek, dedi.

— Bu çocuğa eğer kaçmaya kalkışmazsa kötülük etmeyeceğimizi söyle.

Yakup çocuğa sert sert baktı. Dudaklarının ucuyla Malko'nun söylediklerini çevirdi. Küçük çocuk büyük bir şaşkınlıkla kurtarıcısına baktı. Sonra da evet anlamında başını eğdi.

— Kabul ediyor.

Paktular büyük bir ustalıkla ateş ediyorlar, ama Çinlileri çakıldıkları yerden kıpırdatamıyorlardı. Yakup bir iki dinamit çubuğu alarak

Malko'ya gösterdi.

— Bununla işi bir dakikada hallederiz.

Malko kibarca Paktuyu ikna etti. Paktu bazı küçük ayrıntıları anlamıyordu. O generalli canlı olarak istiyordu, kızarmış ızgara olarak değil.

— Üstlerine saldırmak, dedi.

— Pekâlâ, diye karşılık verdi Paktu.

Dönüp dört Paktuya bağırarak bir emir verdi. Malko ve Yakup o anda Çinlilerin gizlendiği yere doğru ilerlemeye başladılar. İki Çinli ortaya çıkıp ateş etmeye başladı. Aynı anda bir Paktu cehennemden fırlayan kötü bir ruh gibi doğruldu ve bir Çinlinin kafası parçalandı. Ama ikinci Çinli kayalıkları tüfeğiyle taredi ve Paktu elini boğazına atıp olduğu yerde çöktü. Malko yaralının yanına koşarken parçalanan damardan kan fışkırıyordu. Adam ölmek üzereydi.

Paktulardan biri tek hamlede ölünün yanına gelip tüfeğini ve kalan cephanesini aldı. İkinci bir duraklama oldu. Malko ve Yakup bir kayanın arkasına çömelmiş, Çinlilerin arkasına gizlendikleri kayayı inceliyorlardı. Malko,

— Hâlâ üç asker var, dedi.

Kimse ateş etmiyordu. Alnının terini sildi. Halbuki hava hâlâ çok soğuktu. Şiddetten nefret ederdi ve bütün bu cesetlerin karşısında şaşkına dönmüştü. Eğer Lin Piao'yu ele geçiremezse bütün bu adamlar boşuna ölmüş olaktı.

— Saldırmalıyız! dedi.

Yakup işaret vermek için elini kaldırdı.

Malko aniden bir sese kulak kabarttı.

— Bekleyin.

Gürültüyü Paktu da duymuştu. Oavadan bir motor gürültüsü geliyordu. Malko doğruldu. Evet CİA takviye yolluyordu. Helikopter döndü ve yaklaşmaya başladı. Malko aracın üstündeki Afgan işaretlerini gördü.

Paktulardan biri tüfeğini doğrultmuştu bile. Bu uzaklıktan kabinin içindeki pilotu keklik gibi avlıyabilirdi. Ama Malko aracın dışına uzanan mitralyözünü farketmişti. Eğer Paktu ateş ederse bu kayalar hepsine mezar olurdu.

— Bekleyin, diye bağırdı. Ateş etmeyin.

Bunun üzerine herkes toprakla iç içe olmak ister gibi yere yapıştı. Bir soru yeniden Malko'nun kafasını kurcalamaya başlamıştı.

— Develere ne oldu? Neden havaya uçtular?

Paktu gözlerine kurnaz bir ışıltıyla gülümsemi:

— Kuzenimden develerin Pakistan'a götürülmek üzere soğutucu gazla yüklendiğini öğrendim. Bu nesne en ufak bir sarsıntıda havaya uçar. Bir tüfek mermisinin neler yapabileceğini gördünüz.

Çok güzel bir şaka yapmış gibi güldü. Malko "Paktuların kendilerine özgü bir espri anlayışları var" diye düşündü. Yakup helikopteri göstererek bağırdı.

— Bakın.

Helikopter şimdi Çinlilerin üstünde havada asılı, gibi duruyordu. Hızla dönen kanatları yerden büyük bir toz bulutu kaldırıyor ve ka-

yalığı gözlerden saklıyordu. Çinlilerin herhalde bir telsizleri vardı ve yardım istemiş olmalıydılar. Malko'nun karar vermek için bir iki saniyesi kalmıştı."

— Helikopteri düşürün! diye emir verdi. Eğer yapabilirsiniz.

Yakup emri hemen Paktu diline çevirdi. İki Paktu hemen tüfeklerini omuzlayıp toz bulutunun dağılmasını beklemeye koyuldular. Birdenbire otomatik bir silahın sesi duyuldu ve herkes kendini yere attı. Ama mermilerin hedefi Paktular değildi.

Toz bulutunun içinde bir Çinli silüetinin doğrulduğu görüldü. Çinli elinde silahı olanca gücüyle Malko ve adamlarının olduğu tarafa doğru koşuyordu. Silah sesi yine yankılandı. Çinli olduğu yerde bir an hareketsiz kaldı, sonra yere yığıldı. Malko başını kaldırıp çevresine bakındı. Ne kendisi ne de Paktular bir tek el bile ateş etmemişlerdi.

Helikopter kayalığın arkasına inmişe benziyordu. Güçlü kanatları hâlâ çalışıyor ve toz bulutu yoğunluğunu koruyordu. Araç bir dakikadan az bir süre yerde kaldı, sonra dik olarak hızla havalandı. Malko ateş etmeye hazırlanan Paktuları ancak önleyebilmişti.

— Hayır, diye bağırdı.

Her şeyi yeni yeni anlıyordu. Yakup şaşkınlıkla Malko'ya bakıyordu.

— Lin Piao helikopterde, dedi serinkanlılıkla. Ruslar olmalı.

Helikopter bütün hızıyla Kabil'e doğru uzaklaşıyordu. Onlarla hiç ilgilenmemişti. Ya görmemişlerdi, ya da onlara dokunmamak

için oldukça iyi nedenleri vardı.

*

**

Paktular sonunda katırları bir araya getirmeyi başarmışlardı. En yaşlıları sanki yeniden uykudan uyanmışçasına sakın bir tavırla yaklaştı. Yakup Malko'ya;

— İşi başaramadığımız için endişeliler. Aynı parayı ödemeye hazır mısınız?

— Ne istiyorlarsa verin, dedi. Bizimle gelmiyorlar mı?

— Hayır Pakistan'a gidip katırları ve yüklerini satacaklar. Sonra da otobüsle Kabil'e dönecekler.

— Bu çocuğu da yanlarında götürmelerini söyle, dedi.

Yakup'un sözleri çevirmesiyle çocuğun hıçkırıklara boğulması bir oldu. Yakup sıkkın bir tavırla,

— Siz gider gitmez onu öldüreceklerini söylüyor, dedi. Sizinle kalmak istiyor.

— Doğrumu bu?

Yakup başını eğdi.

— Evet onu öldürmek zorundalar.

Malko bir an tereddüt etti. Kan beynine sıçramıştı. Bir çocuğu bu adamların eline bırakamazdı.

— Pekâlâ, çocuğu da alıyoruz, dedi. Hadi çabucak gidelim.

Herhalde Thomas Sands general yerine şu öksüz çocuğu görmekten memnun kalırdı.

XI. BÖLÜM

Telefon Malko'yu uykusunun en tatlı yerinde uyandırdı.

— Alo?

— Sizi salonda bekliyorlar, dedi memur.

★

★★

— Beni kim aradı?

Memur arkasındaki birisini işaret ederek:

— Şu baylar! dedi.

— Beni mi aradınız?

Hiçbir şey söylemeyen üç Çinli etrafını çevirdi. İçlerinden biri genizden gelen çok sert bir aksanla İngilizce sordu.

— Siz Prens Malko Linge misiniz?

— Evet.

— Bizimle gelin.

Bu ricadan çok emire benziyordu.

— Benden ne istiyorsunuz?

— Gelin!

— Sizi tanımıyorum, dedi yavaşça. Bir yanlışlık olmalı.

Çinlilerden biri oldukça sakın bir tavırla cebinden büyük bir siyah kalem ve not defteri çıkardı. Sanki bir şeyler yazacak gibiydi. Ama kalemin bir ucunu yatay olarak Malko'ya yöneltti. Malko kendine doğrultulan metalik çubuğa büyük bir şaşkınlıkla baktı. Çinlinin baş parmağı kalemin düğmesinin üzerindeydi. Çinli aynı genizden gelen sesle konuştu:

— Gelmeyi reddederseniz sizi öldürürüm.

Malko ancak o zaman kalemi daha büyük bir dikkatle gözden geçirdi. Kalemin ucunun olması gereken yerde siyah bir delik vardı. Bu adamların hiç şakası yoktu. Olduğu yerde donakalmış, gözlerini ufacık silahın namlusundan ayıramıyordu.

— Benden ne istiyorsunuz? diye yineledi.

Çinli gözlerini kırptırdı.

— Beş vatandaşımızı öldürdünüz ve bir vatandaşımızı kaçırdınız. Bu kişiye karşı değışt-rileceksiniz.

— Söz ettiğiniz insan bizim elimizde değil, dedi. Size yanlış bilgi vermişler. Adamınızı kaçıran Afganlardı. Askerlerinizi öldürenler de onlar.

Çinli kendinden emin bir tavırla konuştu.

— Blöf yapmıyoruz. Hemen gelmezseniz sizi öldürürüm

— Sizinle geliyorum.

Aynı anda iki Çinli iki yanına geçtiler. Onu tehdit eden Çinli arkasından geliyordu. Dışarda, balo salonunun önünde iki Çinli ve ışı ışı yanan bir Mercedes 300 bekliyordu. Malko'yu arkaya oturtular.

Araba hareket ederken Malko katliamdan kurtardığı çocuğu farketti. Lal bir taksi şöfö-rüyle gevezelik ediyor, bir yandan da olup bitenleri izliyordu. Malko başını çevirip çocukla göz göze gelmeye çalıştı. Belki dikkatini çekebilirim diyordu

Malko'nun tek tesellisi araba çalıştığında Lal'in ayağa kalkması olmuştu. Ama daha sonra, yokuş yüzünden park yeri görünmez oldu. Şoför arabayı oldukça yavaş kullanıyor-

du. Malko iki kapının da sürgülü olduğunu farketti. Bu gorillerin hepsi silahlı olmalıydı. Arabadan çıkmaya bile zaman bulamazdı. Şarıkarak yolunun kavşağında sivil bir polis trafiği yönetiyordu. Kırmızı ışıktaki durdular. Eğer polisin dikkatini çekebilirse belki de kurtulabilirdi. Ama araba polisin en ufak bir ilgisine bile maruz kalmadan yoluna devam etti.

Çin Halk Cumhuriyeti büyükelçiliği biraz ilerde, krallık sarayının yanındaydı. Çok büyük bir alan yüksek duvarlarla çevrilmişti. Giriş olağanüstü büyüklükte, kan kırmızı bir kapıdan yapılıyordu. Eski elçilik küçük bir binaydı, ama hemen ilerde inşaat halinde bulunan yeni ve büyük elçilik binası göze çarpıyordu.

Elçiliğin kapısı açıldı. Araba içeri girdi ve sağa dönüp durdu. Çimlerin ortasında bir masanın çevresindeki üç Çinli çay içiyorlardı. Gelenleri görünce kalkıp arabanın yanına geldiler. Öndeki Çinli:

— İnin! diye emretti Malko'ya.

Şoförün dışında diğerleri çoktan taşıttan inmişti. Malko olabildiği kadar yavaş hareket ediyordu. Nedenini bilmeden başını açık kapıya doğru çevirdi. Kalbi yine deli gibi atmaya başlamıştı. Lal oradaydı, kapının açık kanatlarının ortasında duruyor, endişeli gözlerle olup bitenleri izliyordu. Onları Allah bilir nasıl izlemişti!

Malko sinirlerinin gerildiğini hissetti. Kaçmaya çalışırsa Çinliler daha kapıya varmadan işini bitirirlerdi. Lal ne yapabiliirdi ki? Tek başına bir çocuk. Belki de Amerikalıları du-

rumdan haberdar edebilirdi. Ama bunun için tehlikede olduğunu anlaması gerekiyordu. Onu uyarmalıydı, ama nasıl. Çinliler kapıdaki küçük 'Afgana hiç dikkat etmiyorlardı. Her gün onun yaşında bir sürü çocuk dilenmeye gelirdi.

Birden aklına bir fikir geldi. Her şey çocuğun zekâsına bağlıydı. Çinlilerin karşısına geçti ve sanki silahla tehdit ediliyormuşçasına yavaşça ellerini kaldırdı. Çinliler şaşkın ve endişeli bir tavırla Malko'ya bakıyorlar, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Malko hiç kımıldamadan olduğu yerde duruyordu. Aniden Çinlilerden biri kapıyı göstererek Çince bir şeyler bağırdı,

Lal ağzında bir izmarit yavaşça küçük gruba doğru ilerliyordu. Sağ elinde sarı bir çubuk vardı. Durdu, doğal bir hareketle elindeki çubuğun ucunu izmarite dokundurdu. Küçük bir cızırtı oldu ve ufak fitil parıldayarak tükenmeye başladı.

Doğrusu çocuğun atışı bir harikaydı! Dinamit çubuğu küçük bir yay çizdikten sonra Mercedes'le şaşkınlıktan donakalmış Çinlilerin arasına düştü. Malko kendini çoktan bir ağacın arkasına atmıştı. Üç saniye sonra korkunç bir patlama oldu ve Malko kulak zarlarının patladığını sandı. Sarsıntının etkisiyle başı ağacın gövdesine çarptı ve birkaç saniye baygın kaldı. Bütün gücüyle toparlanmaya çalışıyordu. Pantolonu yırtılmış, taş parçaları yüzünü yaralamıştı.

Ayakta kalan bir tek Çinli bile yoktu. Yaralı, baygın ya da ölüydüler. Çakıltaşı yolun

ve çimlerin üzerine serilmişlerdi. Dinamitin patladığı yerde büyük kara bir çukur oluşmuştu. Mercedes olduğu yerden havalanmış, elçiliğin duvarına gömülmüştü. Binada ne kadar cam varsa aşağı inmişti. İçerden çığlıklar geliyordu.

Malko hafifçe topallayarak çıkışa doğru yöneldi. Lal onu büyük kapının arkasında bekliyordu. Malko tehlikeli bölgeden çıkar çıkmaz ikinci bir çubuğu ateşleyip doğrulmaya çalışan Çinlilerin ortasına fırlattı.

Patlama Malko'yu elçiliğin kapısına ulaştığında yakaladı. Kendini sokağa attığında az daha yandaki binadan çıkan bir Jeepin altında kalıyordu. Lal gülerek yanına geldi ve onu sokağın karşısında bekleyen bir taksinin içine itti. Malko hâlâ yarı yarıya sağır gibiydi. Patlamanın etkisi bütün bu bölgeyi sarsmış olmalıydı. Çocuğa dönüp teşekkür etmek istedi ve hiçbir şey söyleyemeyeceğini anladı. Anlaşmalarına hiçbir olanak yoktu. Fakat çocuk bütün kalbiyle ona gülümsüyordu. Taksi Fransız elçiliğinin bulunduğu meydandan sağa dönerek yoluna devam etti.

*

**

Thomas Sands:

— Bakın, dedi. Sabahtan beri buradalar.

Malko büronun penceresinden, elçiliğin karşısında duran siyah Mercedes'e baktı. Daha sonra Amerikalı perdeyi kapattı. Her zaman dümdüz olan yüzünde şimdi sayısı belirsiz tik vardı. Uykusunu alamamıştı ve Malko onu hiç bu kadar sinirli görmemişti. Oda-

nın bir köşesinde Lal kendi halinde bir kutu kibritle oynuyordu.

Thomas Sands yeniden pencereye gitti, perdeyi araladı, baktı ve yüzünde sinirli bir gülümsemeyle döndü.

— Afganlar bizi piç gibi ortada bıraktılar. Çin çılgına döndü. Lin Piao'nun çoktan Washington'a vardığını sanıyorlar.

Malko:

— Oysa Moskova'da, diye tamamladı.

Çaresizlik ve acı içinde yırtık gömleğini ve pantolonunu gözden geçirdi. Thomas Sands:

— Belki de orada değil, dedi.

Malko şaşkınlıkla Amerikalının yüzüne baktı.

— Onu sonsuza kadar burada tutmaya niyetleri yok herhalde.

Amerikalı başını salladı.

— Politik çıkarları açısından Ruslara vermeleri daha iyi. Ruslardan nefret eden Kurt Pilz onu Çinlilere vermeye kalkışmakla işgüzarlık etti. Kral öbürgün dönüyor. Adamı Ruslara vermek için bu kez kralı bekleyecektir. Tabii bu arada Çinlilere vermenin daha iyi olduğuna inanmazlarsa.

Malko:

— Çinliler Lin Piao'nun Ruslara verildiğini öğrenince onları Afganların aldattığını anlayacaklardır.

Thomas Sands başını salladı ve güzel yüzünde sessiz bir sırıtma başladı.

— Bizim Ruslara verdiğimizizi düşüneceklerdir.

Malko hâlâ uğradıkları başarısızlığı düşü-

(itiyordu.

— Kurt Pilz nasıl haber aldı?

Thomas Sands omuzlarını silkti.

— Tabii ki, kız konuştu!

Malko ayağa kalktı.

— Önce dinleneceğim. Belki ondan sonra bir ya da iki şey bulabilirim.

Sands:

— Çocuğu da yanınıza alın, dedi. Becerikli bir şeye benziyor.

Malko:

— Ona tehlike içinde olduğumu söyleyin, dedi. Beni izlemek zorunda değil.

Thomas Sands söylenenleri küçük çocuğa anlattı. Bunun üzerine Lal hemen ayağa kalktı ve Malko'nun elini öptü. Sonra da Thomas Sands'a hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

— Onun hayatını kurtardığınızı ve artık sizden hiç ayrılmak istemediğini söylüyor, yalnız hiç dinamiti kalmadığı için silah tüccarına gitmek istiyor. Biraz para gerekiyormuş.

— Kaç yaşında?

— On iki.

— Pekâlâ.

*

**

Malko arabayı Yeşil Otel'in önünde durdurdu.

— Günaydın!

Malko hiç zaman kaybetmeden konuya girdi:

— Alman bir kızı arıyorum, Birgitta, hani şu başı traşlı kız.

Japon suratlı hatırlamaya çalışır gibi alnını

kırıştırdı. Sonra alnına vurarak:

— Tamam, dedi. Gitti o kız. Üç Avustralyalıyla Hindistan'a gitti.

Bu herif gazete okumuyordu anlaşılan. Gazeteden çok telefon rehberine benzeyen "Ka-bil Time" bile Hindistan sınırının kapalı olduğunu yazıyordu.scannedbydarkmalt1

Malko acıyla gülümseyerek teşekkür etti. Her şey çok açıktı.Birgitta onu ele vermişti ve şimdi de kötü bir durumla karşı karşıya kalmamak için saklanıyordu. Japona yeniden teşekkür edip çıkışa yöneldi. Çıkarken hippilerin mesaj bıraktıkları pano gözüne ilişti. Nepal'e yapılacak bir yolculuğun koşullarını sıralayan bir ilanin hemen yanında, kırmızı tırnak boyasıyla yazılı bir not vardı.

"İmdat. Birgitta"

Gözlerine inanamayarak yazıya bir daha baktı. Müdür bürosuna girmişti ve koridor bomboştı. Notu alıp baktı. "Ne yapacağım şimdi ben?" diye düşündü. "Nereye gitmeli?" Birden, onlara konukseverlik gösteren sarışın, nargileli hippiyi hatırladı. Belki o bir şeyler biliyordu. Geri döndü ve beş numaralı kapıyı çaldı.

— Birgitta'yı arıyorum.

Adam biraz düşünür gibi yaptı.

— Burada Birgitta yok.

— Birgitta nerede? diye yeniden sordu. Onu tanıyorsunuz. Geçen akşam birlikte buraya geldik.

— Gitti! dedi.

— Nereye?

— Bilmem, bana ne!

— Şaka yapmıyorum, dedi tehditkâr bir sesle. Nerede bu kız?

— Ama ben hiçbir şey bilmiyorum, diye itiraz etti. Beni rahat bırakın.

— Bunu o yazdı. Koridordaydı. Bunu görmediğinden eminsin herhalde?

Hippi korkuyla odanın kapısına baktı. Sonra parmağını dudaklarına götürüp Malko'ya eğilmesini işaret etti.

— Siz Birgitta'nın dostu musunuz? diye fısıldadı.

— Evet, dedi. Ona yardım etmek istiyorum.

— Dün, sabahın altısında Birgitta buraya geldi. Kan içindeydi. Çok esrar içmişim ve ne dediğini pek anlamadım. Bir yerlerden kaçmıştı ve benim odamda saklanmak istiyordu. Sandım ki, bir Afgan onun ırzına geçmeye çalışmış ya da onun gibi bir şey. İki saat sonra kapı çalındı. Gittim açtım. Birgitta yatağın altına saklanmıştı. Gelen müdürdü. Yanında üç Afgan vardı. "Birgitta nerede?" diye sordu. "Bilmiyorum" dedim. O zaman müdür onu benim odama girerken gördüğünü söyledi.

— Sonra?

— İçeri girdiler. Birgitta pencereden kaçmaya çalışırken yakaladılar. Dövdüler onu. Ben korumaya çalıştım, ama o tiplerden biri eğer karışırsam ülkeden ihraç edileceğimi söyledi. Ben de bıraktım. Birgitta gitmeden verdi o notu bana.

Malko:

— Anlıyorum, dedi.

Öfkeden çıldırarak gibiydi. Hippiye teşekkür edip otelden çıktı.

Birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Gözlerini kaldırdığında tepeden tırnağa çarşafli bir kadın silueti gördü. Kadın herkes gibi siyah değil, kırmızı bir peçe takmıştı. Bozuk bir ses İngilizce konuştu.

— Beni izleyin!

Malko duraladı, sonra Toyota'sına bindi.

Çarşafli hayalet nakış işleri satan küçük bir dükkâna girmişti. Malko daracık sokakta durdu. Gerçi Jadimaivan Bulvar'ına yüz metre uzaklıktaydı, ama çoktan esrarengiz ve endişe verici bir dünyaya girmişti. Başka bir dünyaya. İçini rahatlatan tek şey Lal'in varlığıydı. Şeytan çocuk büyük bir dikkatle onu izliyordu.

Duraladığını gören çarşafli kadın, kadın olduğu da su götürür ya, dükkâna girmeden önce "beni izle" anlamında bir işaret yaptı. Dükkân sahibi Afgan içeri giren Malko'yu görmezden gelerek üç kadın müşteriyle ilgileniyordu. Malko dükkânın arkasında kumaşlarla dolu bir odada kırmızı silueti buldu. İki iri siyah göz Malko'yu olduğu yere çivilemişti.

— Efsane!

Böyle bir giysinin içinde görmeyi tahmin edebileceği son insan bu kadındı.

— Bu ne gizlilik, diye sordu.

Genç kadın gergin bir sesle:

— Kabil'den hemen ayrılmanız lazım, dedi. Her an ölebilirsiniz.

Malko:

— Biliyorum, diye cevap verdi. Bugün bir kere denediler zaten. Siz beni nasıl buldunuz?

— Otelden ayrıldığınızdan beri sizi izliyo-

rum. Sizi Çinlilerle görünce çok korktum. Ama sağsalım kurtulmanız her şeyin bittiği anlamına gelmiyor. Kurt Pilz'i tartıyor musunuz?

Malko şaşkınlığını gizlemeye çalışarak konuştum. www.cizgiliforum.com

— Evet.

— Sizi öldürtmek isteyen o. Sizin tehlikeli bir casus olduğunuzu ve birçok adamını öldürdüğünüzü söylüyorlar.

Genç kadın söylediklerinin duyulmaması için yüzünü iyice Malko'nunkine yaklaştırmış fısıltıyla konuşuyordu.

— Siz bütün bunları nereden biliyorsunuz? diye Malko sordu.

— Kabil'de birçok kimseyi tanırım. Hemen bugün Kabil'i terkedin.

— Gidemem.

Efsane endişe ve telaşla iç çekti.

— Ama sizi öldürecekler, dedi. Sonra da gitmeliyim diye ekledi. Sizi görmek için büyük tehlikeleri göze aldım. Artık hiç görüşmeyeceğiz. Size yalvarıyorum, gidin.

Çarşafın altında ellerini birleştirmişti. Malko yavaşça sordu.

— Niçin böyle bir tehlikeye girdiniz. Beni çok az tanıyorsunuz.

Efsane bir an sustu, sonra çabucak konuştu.

— Sizi öldürmelerini istemiyorum, şimdi bırakın gideyim.

Genç kadın kapıya doğru hareket edince vücudu Malko'nunkine yapıştı. Bir anda elektrik santralindeki randevuyu hatırlamıştı. Malko

kırmızı hayaleti kollarının arasına alıp sıktı. O kadar yakındılar ki, genç kadının sıcak soluğunu yüzünde hissediyordu.

Malko:

— Bana yardım etmelisiniz, diye fısıldadı. Size ihtiyacım var.

Sonra da çabucak ne istediğini söyledi. Ef-sane'nin kasıldığını gördü. Genç kadın:

— Ama bu imkânsız! diye inledi.

Malko:

— Deneyin lütfen, diye yalvardı.

— Ne istiyorsunuz bu Çinli generalden? Delisiniz siz.

— Bir şey daha öğrenmek istiyorum. Birgitta ne oldu? "Yirmibeşinci Saaf'te benimle dans ederken gördüğünüz kız. Kurt Pilz'in adanları onukaçırmışlar. Onu nerede bulurum? Birgitta bana çok yardım etti, diye açıkladı. Şimdi benim yüzümden ölümle burun buruna. Eğer hâlâ yaşıyorsa ona yardım etmek istiyorum.

Genç kadın birkaç saniye düşündü.

— Bizi birlikte görmemeliler. Ne pahasına olursa. Yarın akşam Kabil'in girişindeki bira fabrikasına gelin. Saat onda. Farlarınızı üç kez yakıp söndürün ve bekleyin.

*

**

Boş bir taksi geçti, bir süre daha beklediler. Sonunda Kommandanie'den bir Mercedes'in çıktığını gördüler. Thomas Sands saatine baktı.

— Yatmaya gidiyor, diye homurdandı.

Malko cevap vermedi. Bir an önce Yeşil

Otel'in müdürüyle hesaplaşmak istiyordu. Birgitta'ya ne olduğunu o serseri biliyordu. Malko nasıl yapmışsa, CIA ajanını da adamın Lin Piao hakkında bir şeyler bilebileceğine inandırmıştı. Bunun zerine Thomas Sands müdürü kaırırma fikrini benimsemişti. Müdür her akşam yaptığı gibi yeni gelenlerin pasaportlarını vermek için Kommandanie'ye gelmişti.

— İşte!

Karanlığa rağmen Malko herifin siluetini tanımıştı. Elleri ceketinin cebinde, yürüyerek onlara doğru geliyordu. Jeepi görünce başını kaldırdı. Malko'nun ona çevirdiği tabancayı görmeden önce gülümsemiş fırsatı bulmuştu.

Malko:

— Gelin, dedi. Yoksa sizi öldürürüm.

Adamın kolunu yakaladı. Afgan hiç direnme göstermeden Jeep in içine girdi.

Müdür Afganca bir şeyler söyledi. Amerikalı başını bile çevirmeden cevap verdi.

— Ondan ne istediğimizi soruyor. Birazdan öğrenirsin dedim.

Malko Afgana dönerek İngilizce sordu.

— Birgitta'ya ne oldu?

Adam hiçbir şey anlamamış gibi başını salladı.

Yarım saat boyunca arabanın içinde tek söz bile edilmedi.

Sonra Thomas Sands yavaşladı. Malko dışarıya bakıp çevreyi gözden geçirdi. Toprak bir yoldaydılar ve çevrede sadece kayalıklar vardı. Sadece kayalıklar.

Jeep şöyle böyle düz bir yerde durdu. Thomas Sands adamın yanına yaklaşıp Afganca bir şeyler sordu. Afgan başını eğip bir şeyler mırıldandı.

— Hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Birgitta'yı tanımıyormuş.

Sonra da kemerinden kocaman bir otomatik Colt çıkarıp Afganın şakağına vurdu. Adam bir çığlık atarak dizleri üstünde yere yıkıldı. Amerikalı bir de tekme atıp adamı boylu boyunca yere uzattı. Malko'ya:

— Yerinden kalkmasını engelleyin! dedi.

Afgan konuşmasını bekleyen Thomas Sands'a bir küfür salladı ve dil-siz gibi susup beklemeye başladı. Thomas Sands biraz daha bekledi, sonra Jeepe binip aracı birkaç santimetre ilerletti. Müdürün korkunç çığlığı sarp kayalıklarda boşuna çınladı.

Sands motoru durdurmadan Jeepten indi. Yerde yüzükoyun yatan Afganın yanına diz çöktü.

— Eğer hemen konuşmazsan yirmi santim daha gideceğim ve havanda dövülmüş bir bey-ne sahip olacaksın.

Adam olduğu yerde çırpındı. Malko karışmamaya kararlıydı.

Sands umutsuzlukla başını salladı.

— Bu serseriye öldürsek gık demeyecek.

Sonra aniden parmaklarını şıklattı. Malko merakla Amerikalının yaptıklarını izlemeye koyuldu. Sands motor kapağını açıp içine eğildi. Az sonra iki uzun elektrik teliyle doğruldu. Tellerin birer ucunu bataryalara iyice sardı,

diğer uçlarını da öylece Afganın vücudunun üstüne bıraktı.

Thomas Sands dizini adamın sırtına dayayıp tek harekette blucinini ve külotunu dizlerine kadar indirmişti. Sonra büyük bir özenle tellerden birini adamın cinsel organına doladı. Herhalde çok sıkılmıştı ki, Afgan acıyla bağırdı. Amerikalı yeniden Jeepe girip farları söndürdü.

— Bütün akımı bu serseri için kullanmalıyız, dedi sakın bir sesle.

Telin çıplak ucunu Afganın kulağına değdirdiğinde de çok sakindi.

Adamın acıdan buruşan yüzü ve haykırışları Malko'nun midesini bulandırdı. Thomas Sands beşe kadar saydı, sonra teli çekti. Müdür sık sık solumaya başlamıştı. Amerikalı eğilip adamın kulağına bir şeyler söyledi. Sonra omuzlarını silkip alışkın bir tavırla kaba etlerinin arasına dokundurdu.

Afganın acı dolu çığlıkları ve kasılmaları yeniden başlamıştı. Ortalığı terin ekşi kokusu kaplamıştı. Amerikalı doğruldu. Afgan kendinden geçmiş, yatıyordu.

— Yarın hiçbir iz kalmayacağını ama iktidarsız olacağını söyledim.

Eğildi ve tutsaklarının saçlarından tutup teli bu kez ağzının içine soktu. Adamın dilini arıyordu. Afgan öyle bir kasıldı ki, yere düştüğünde yay biçimi alıp öylece kaldı. Bir şeyler söylemeye çalışınca, Amerikalı teli çekti.

— Konuşacak.

Müdür hıçkırıklarla kesik kesik soluyarak, sık sık kesilen bir cümle söyledi. Thomas

Sands'ın yüzü söyleneni çevirirken taşlaşmıştı.

— Bu herif Massouline Milli'nin bir müfettişi. Birgitta'yı ihbar eden de bu. Onu yakalayıp başkanlık binasının yanındaki lojmanlara götürmüşler. Albay Pilz bunu kutlamış.

— Ona ne yapacaklarmış?

Thomas Sands'ın sesi iyice endişeliydi.

— Dün albay Pilz kızı kendi elleriyle Kuç kabilesinin şefine armağan etmiş. Kulangar yakınlarında bir yer.

— Ona ne yapacakmış peki o adam?

— Söylemek istemiyor, bekleyin.

Thomas Sands teli yeniden eline aldığı anda Afgan bağırmaya başlamıştı bile. Amerikalı teli Afganın gözüne dokundurdu. Müdür olduğu yerde sıçrayarak haykırdı. Tırnakları toprağa gömülmüştü.

— Baleh, Baleh.

Yeniden kesik kesik konuşmaya başladı. Konuşurken ağzından köpükler çıkarıyor, gözlerini telden ayıramıyordu. Amerikalı doğrulduğunda ağzını sağa doğru çeken bir tik başlamıştı.

— Buskaşi'ten söz edildiğini duydunuz mu?

— Biraz. Bir tür Afgan polosı değil mi?

— Eh, ama bu kez farklı bir kuralı var.

Malko, Thomas Sands'ın yüzünden bu yeni kuralın iğrenç bir şey olacağını anlamıştı. Buz gibi bir bakışla Afgana baktı.

— Peki ya Çinli?

— Sordum, bir şey bilmiyor. O kadar önemli biri değil.

Amerikalı Jeepe yönelip bindi ve hareket et-

tirdi. Aynı anda müdür yan tarafa yuvarlandı. Adamın ayağa kalkması birkaç saniye sürmüştü. Şimdi farların ışığı altında ayakta duruyordu. Motor homurdandı ve Jeep yeniden harekete geçti. Afgan kovalanan bir av gibi nereye gittiğini bilmez bir Şekilde koşmaya başlamıştı.

Her Şey Malko'nun engelleyemeyeceği kadar çabuk olmuştu. Jeep uçurumdan birkaç santimetre önce durmuştu. Müdürün silueti ise karanlık tarafından yutulmuş gibiydi. Jeep mi onu uçuruma itmişti, yoksa kendisi mi atlamıştı? Bunu kimse bilemezdi. Ama yine de küçük bir çığlık duyulmuştu.

Thomas Sands Jeepten indi.

— Onu bırakamazdık. Ben burada resmi kişiliği olan biriyim.

— Ama cesedini bulacaklar.

— Onu bir kamyonun ezdiğini düşünecekler. Albay Pilz'in ilgileneceği kadar önemli biri değil.

— Albay Pilz'in Birgitta'yı nereye götürmüş olabileceğini biliyor musunuz? diye sordu.

Thomas Sands cevaplamadan önce sigarasını ayağının altında söndürdü.

— Evet, niçin?

— Oraya gitmek istiyorum.

— Siz delisiniz.

— Benim ayrıcalığım da buradan geliyor. Doğrusu karanlık ve soğuk bir geceydi.

XII. BÖLÜM

Kuçili kadın törensi bir havada, sırtındaki tüfeğiyle devesine bindi. Rus jeepinin yanında kıvrılmış yatan Birgitta'yı merakla süzdü. Genç kızın üstünde ince bir kazak ve eski şortu vardı. Titriyordu, ama titremesinin nedeni soğuk muydu yoksa esrar krizi miydi, bir türlü kestiremiyordu. Bütün çabasına karşın dişlerinin birbirine çarpmasını engelleyemiyordu. Kalın hırkasını çekip almışlardı üstünden. El ve ayak bileklerini kalın bir iple bağlamışlardı ve lanet olası ip etini kesiyordu. Bütün vücudu yara bere içinde, sırtı ise tam bir felaketti.

Sol gözünün altındaki morluğu saymazsak, sağlam olan tek yeri yüzüydü. Korkuyordu. Hiç istemiyordu, ama yine de gözleriyle Kurt Pilz'i arıyordu. Bu ıssız kampta tek tanıdığı insan oydu. Kurt onu bu büyük Jeep'e getirdiğinden beri kimse onunla ilgilenmemişti. Bir sürü deve ve otuza yakın çadır arasında terkedilmişti.

Sonunda, Kurt Pilz yanında mavi kumaştan bir ceket giyen, başlıklı, geniş kırmızı bir kemer takan dev gibi bir adamla çadırın birinden çıktı. Dev, Birgitta'nın yanındaki kadına bağırarak bir şeyler söyledi, sonra da herhalde özel bir anlamı olan keskin bir ıslık çaldı. Aynı anda hep aynı şekilde giyinmiş bir sürü adam bağıra çağıra çadırlardan fırladılar.

Hiç acele etmeden birbirlerine şakalar yapa-

rak atların bulunduğu yere doğru yürümeye başlamışlardı. Bu sırada kadın tüfeği bir kenara bırakıp Birgitta'nın üstüne eğilmişti. Güçlü kemikli parmaklarıyla kazağı tutup bir harekette çıkardı. Sonra aynı şekilde şortu çekti aldı.

Birgitta korkuyla haykırdı. Bu duygusuz ve katı soyunma biçimi onu dehşet içinde bırakmıştı. Irzına geçilse bundan daha iyiydi. Ama kadın çok kuvvetliydi ve Birgitta bir anda botları dışında çıırılçıplak kalmıştı. Dev yine bağırarak bir şeyler emretti. Kadın aynı duygusuzlukla Birgitta'yı yere itti. Ona tam bir köpek gibi davranıyordu. Sonra da ayak bileklerindeki bağı gevşetti. Biraz olsun rahatlayan Birgitta doğrulmak isteyince kadın karnına öyle bir diz vurdu ki, genç kız olduğu yerde bükölüp gözyaşları içinde yere yıkıldı. Kadın bağı gevşettiğinden emin olunca tüfeğini aldı.

— Kurt, dıye seslendi Alman. Bana ne yapacaklar?

— Beni aldattın ve gülünç duruma düşürdün. Cezalandırılacaksın. Sonra serbestsin.

Hemen sonra sırtını döndü ve uzaklaştı. Birgitta birtakım nal sesleri duydu. Başını kaldırıp bakınca korkunç bir çığlık attı. Otuz kadar atlı atlarının, üstünde dikilmiş dörtnala üzerine geliyorlardı. Atların altında paramparça olacağını düşünerek olduğu yerde korkuyla büzüldü. Ama büyük kitle bir anda açıldı ve hızla yanından geçtiler. Dev Kuçi, kırbacı dişlerinin arasında, iyice sola yatmış olarak en arkadan geliyordu. Birgitta'ya sanki bir vinç tarafından kaldırılıyormuş gibi geldi.

Bir anda kendini eyerin üstünde yatmış buldu. Traşlı başı adamın botunun sert derisine de-
giyordu.

Yüz metre ötede atlı sertçe duruverdi. Bir-
gitta adamın olağanüstü irilikteki elinin bitişik
bacaklarının arasına girdiğini hissetti. Dev tek
harekette genç kızı kaldırdı ve yere attı.

Birgitta yarı baygın etrafına bakındı.

Atlılar on metre çaplı bir çemberi oluştura-
cak şekilde etrafını çevrelemişlerdi. Adamlar-
ın tahrikle ısıldıyan gözlerini görüyor,kahka-
halarını ve çığlıklarını işitiyordu.

Yaşlılar, çocuklar ve kadınlardan oluşan
küçük bir grup biraz ilerde yer almışlardı. Bir-
gitta bir anda onu neyin beklediğini anlamıştı.
Bir Buskaşi oyununa hizmet edecekti. Afgan-
ların şu ünlü ulusal oyunu. Aslında, kural
olarak iki atlı grup bir tekenin cesedini önce-
den belirlenmiş bir dairesel alanın içine sok-
mak için mücadele ederlerdi...

Dev, üzengilerinin üzerinde doğruldu ve bo-
ğuk bir sesle haykırdı:

— Wardar! (*)

Atlar harekete geçince yer sarsılmıştı. Bir-
gitta ayakta duruyordu. Atlılar üstüne saldırı-
yorlardı: Dev en başta, kırbacını dişleri ara-
sına almış, kolunu Birgitta'ya uzatmış geliyor-
du. Genç kız gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden açtığında, devin sol tara-
fında uzun bıyıklı, ufak tefek bir Afgan belir-
mişti. Hayvanın yönünü korkunç bir kırbaç
darbesiyle değiştirmiş, çoktan Birgitta'nın ba-

(*) Haydi

cağını yakalamış asılıyordu.

Atlılar genç Almanın çevresinde dönüp duruyorlardı.

Birkaç saniye daha öylece paylaşılamadan kaldı. Sonra ufak Afgan atını şaha kaldırdı ve dev ister istemez Birgitta'yı bırakmak zorunda kaldı. Diğeri bu fırsattan yararlanarak Birgitta'yı eyerin üstüne aldı.

Dizginleri dışlerinin arasına alan Afgan genç kızı iki eliyle kaldırıp atın üzerine oturttu. Birgitta, bağırarak, kendi kendine kahkahalar atan adamın yüzünde vahşi bir kaplanın yırtıcılığını görmüştü. Haykırarak kovalayan kalabalık iyice yaklaşmıştı. Afgan atı birdenbire durdurulduğu yerde dönmeye zorladı ve kendisini izleyenlerin üstüne yollandı.

Ama diğerleri yol verecekleri yerde Afganı sıkıştırıyor, kırbaç darbeleriyle vuruyor, duygusuz bir katıllıkla kızı bırakmaya zorluyorlardı. Afgan bir kırbaç darbesiyle en çok yaklaşan Afgandan kurtuldu. Birgitta tüm gücüyle Afgana sarılmıştı. Bu zincirden boşanmış atların altında kalmaktan hâlâ çok korkuyordu.

Parmaklarını genç Almanın kalçalarında birleştirmişti. Kızı kaldırıp kendi üzerine oturttu. Genç kız bir kazığın vücudunu parçalayıp geçtiğini sandı. Afgan vahşi bir çığlık atıp kırbaacıyla Birgitta'nın sırtına vurdu.

Birgitta acıyla haykırdı. Ayağındaki bağlar bacaklarını rahatça açmasını engelliyordu. Bu yüzden atlı bir türlü Birgitta'yı istediği konuma getiremiyordu. Uzandı ve bir harekette Almanı rahatsız eden bağları söktü attı.

Birgitta içinden teşekkür etmeye fırsat bula-

madan vücudunun Afgan tarafından ikiye bölüneceğini sandı. Coşan Afgan elindeki kırba-cını bırakmadan genç kızın göğüslerini okşuyordu.

At sanki Birgitta'ya daha çok acı çektirmek ister gibi şaha kalkmıştı. Bu hareket Afganın duyduğu zevki daha da artırmıştı. Boşaldığında bir domuz gibi homurdanıp Birgitta'y¹ kendinden ayırdı ve boş bir sepet gibi yere fırlattı. Birgitta yere düştüğünde çoktan uzaklaşmıştı. Genç kız acıdan sersemlemiş, korku içinde yaklaşan çığlıkları duydu.

— Wardar, wardar!

Dehşet içinde beklemeye başladı. Her şey yeniden başlayacaktı.

*

**

Malko dürbünü indirdi. Bembeyazdı.

— Bunlar vahşi! dedi cılız bir sesle. Vahşi!

Hemen yanında dört gün önce silah pazarından satın aldıkları Lee-Enfiled duruyordu. Namlusunda da ateşe hazır bir mermi vardı.

Malko, Buskaşiyi seyreden Kurt Pilz'i nişanlayarak tüfeği omuzladı. Thomas Sands'ın soğuk sesi onu durdurdu.

— Aptallık etmeyin. Afgan ordusunu üstümüne çekmeyi hiç istemiyorum. Hem bu elinizdeki hiçbir işe yaramaz. Bir mitralyöz lazımdır.

Malko, Amerikalı ve Yakup yüksekçe bir kayalığın üstünde gizlenmişlerdi. Irmağın öbür kıyısında Afganların Birgitta'ya sahip olmak için savaştıkları alan vardı. Havadan dört yüz metre bile tutmayan bu yere varmak

için, karadan bir saat yürümek gerekiyordu. İçlerinde Buskaşiyi heyecanlanmadan izleyen tek kişi Yakup'tu. Mesele gaddarlıksa, daha kötülerini de görmüştü. Hem ona öyle geliyordu ki, eninde sonunda buoyun kız için o kadar da kötü sayılmazdı.

Afganlar için ayak ve yüzlerinden başka bir yerlerini gösteren tüm kadınlar fahişeydi.

— Bakın! dedi Malko.

Geldiğine pişman olmuştu. Burada bu vahşeti hiçbir şey yapamadan seyretmek tüylerini diken diken etmişti.

*

**

Atlılardan biri atın üstünde doğrulmuş, Birgitta'yı da vücuduna dayamıştı. Kırbaç darbeleri yağmur gibi yağıyor, ama Afgan genç kıza sıkı sıkı sarılmış, etrafını çevreleyen bu "mavi" ormandan kurtulmaya çalışıyordu. Sor takipçisinden de bir kırbaç darbesiyle kurtuldu. Ama tam Birgitta'yı eyerin üstüne alacaktı ki, dev elinde bir hançerle beliriverdi.

Afgan ne olduğunu anlamadan hançer boyunu parçalamış, haykırarak genç kızı bırakmıştı. Dev düşmek üzere olan vücudu son anda kolundan tutabilmiş. Sonunda bir zafer çığı atarak genç kızı bir ganimet gibi havaya kaldırmıştı.scanned bydarkmalt1

Kan gören Afganlar çılgına dönmüştü. Üç tanesi deve yaklaşabilmek için aralarında korkunç bir kavgaya veriyorlardı. Dev birini düşürmüştü, diğerini bir kırbaç darbesiyle kör etmişti. Ama üçüncüsü kızın bileklerini bağlayan ipi yakalamayı başarmıştı. Asıldı ve çekmeye ça-

lıştı. Ama devin bu kez kızı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Tersine büyük bir güçle o da asıldı. Genç kızın havada kalan vücudu parçalara ayrılacak gibiydi. Deli gibi bağıırıyordu.

Yaklaşan ikinci bir atlı kızı bırakması için devin elini kırbaçlıyordu. Ama yerini bulmayan bir darbe Birgitta'nın karnını, kalçalarını ve bacaklarını korkunç bir acıyla yakmıştı. Darbelere hiç aldırmayan dev, tahrik olmuş, kükrüyor ve tüm gücüyle asılıyor, asılıyor sekse hazır bekliyordu. Kızı bırakmaktansa iki parçaya yarılmasını tercih ederdi.

Daha sonra dev atı dörtmala dosdoğru sürmeye başladı. Fazladan hiçbir hareket yapması gerekmiyordu. Atın düzenli koşusu genç kızı bir metronomun ritmiyle sallıyordu. Zevkten kuduran Afgan Birgitta'nın sırtına kırbaçla vurdu. Birgitta'nın artık bağırırmaya bile gücü kalmamıştı. Bütün vücudu dayanılmaz bir acıyla sancıyordu. Dev sanki içine ateşten bir top sokar gibiydi.

*

**

Kırbaçlar havayı dövüyor, haykırışlar kulakları sağır eden bir gürültü çıkarıyordu. Onu yakalayan Afgan bir türlü yukarı çekememişti. Bacakları boşlukta sallanan Birgitta bağıırıyordu. Artık kimse genç kızın gerçek Buskaşı oyunundaki ölü hayvandan olan farkına önem vermiyordu.

Sonunda bir ayağını üzengilerden birine geçirmeyi başarmıştı. Afgan bir zafer çılgılığı attı. Ama mutluluk kısa sürdü. Hemen sollarında beliren bir diğeri Birgitta'nın serbest ayağını

yakalamıştı. Dengesini kaybeden Birgitta aşağı doğru büküldü ve bir an omuzları yere değdi. İki atlı koparacak gibi bacaklarına asılıyor, boş kalan elleriyle birbirlerine kırbaç darbeleri sallıyorlardı. Aniden birinci Afgan sağ tarafa döndü ve diğeri bırakmak zorunda kaldı. Birgitta'nın başı sağa doğru savruldu ve sertçe yere vurdu. Genç kız kendini kaybetmişti.

*

**

Thomas Sands Malko'nun tüfeğinin önüne geçti.

— Hayır!

— Eğer buna izin veririm, dedi Malko, bundan sonra uyuyamam.

Thomas Sands başını salladı. Onun da yüreği ağzına gelmişti.

— Onu öldürmeyecekler, dedi. Afganistan'da yapacağımız iş Birgitta'dan daha önemli. Biliyorsunuz. Size söz veriyorum, bunu onlara ödetmeden Afganistan'dan ayrılmayacaksınız.

*

**

Birgitta kan içinde hareketsiz yatan bir kukladan başka bir şey değildi artık. Kendine geldiği anlarda kırık kolunun acısı parçalanan uzvunun yakıcılığına karışıyordu. Artık o da kaç atlının ırzına geçtiğini bilmiyordu. Hepsi aynı vahşetle, insanlıktan uzak bir şiddetle ona sahip olmuşlardı. Ortaçağdan kalma zalim bir oyunun kurbanı olmuştu.

— Begger! Begger!

Çığlık çok yakından gelmişti. İki Afgan kalabalığın başında tüm hızlarıyla yaklaşıyorlardı. Birgitta birbirleriyle amansız bir biçimde dövüşen iki celladına baktı. Artık karşı koyacak gücü kalmamıştı. Şu an tek istediği ölmek ve bu işkenceden kurtulmaktı. İki atlı da genç kıza dokundular, ama ne yazık ki ikisi de onu yakalayamadılar.

Ama bir üçüncüsü bileklerini bağlayan ipten tutup onu ayağa kaldırmıştı. Birgitta omuzlarının artık yerinde olmadığını sanıyordu. Sırt ve omuz derisi soyulmuş, eti ortaya çıkmıştı. Birden dev görüldü. Atını şaha kaldırdı ve bir kırbaç darbesiyle Birgitta'yı tutan Afgan'ı uzaklaştırdı. Ayakta duracak hali olmayan Birgitta yere yıkıldı.

Bazı oyuncular yorulmaya başlamıştı ve Birgitta artık oyunun başındaki gibi iştah açıcı değildi. Eğer Albay Pilz burada olmasaydı onlar bu oyunu çoktan bırakmışlardı. Ama yalnızca kabilenin şefi dev Tafik hâlâ istekliydi. Kanı kaynıyor ve bu yabancı vücuttan bir kez daha yararlanmak istiyordu.

Dizginlere tüm gücüyle asıldı. Atının şaha kalkması Birgitta'nın etrafına toplanan atlıların dağılması için yetmişti. Dev eyerin üstünde olabildiği kadar sola yatmış, kırbacı dişlerinin arasında Birgitta'ya yaklaşıyordu. Afganların çığlıkları yeniden başlamıştı.

— Wardar! wardar!

Geçerken ustalıkla Birgitta'yı kaldırıp hızının ona verdiği avantajla genç kıızı atın üstüne oturtmuştu. Bu kez Birgitta'nın sırtı deve dö-

nüktü. Afgan zevkten kendini kaybetmiş bir halde soyundu. Bir sürü atlı çevrelerinde at koşturuyor, şeflerinin zevkini paylaşıyorlardı.

Üzengilerin üstünde doğrulan Afgan tüm gücüyle Birgitta'ya vurdu. Genç kız bu darbenin doğrulması için bir emir olduğunu anlamış ve doğrulmaya çalışmıştı. Afgan öne doğru eğilip tüm ağırlığıyla genç kızın üstüne yüklendi. Almanın haykırışı oyunun en zevkli bir yerini oluşturuyordu. Afgan hiç acımadan Birgitta'nın üstüne olabildiği kadar abanıyordu. Ama bu kez çok çabuk tatmin oldu. Hemen hemen aynı anda bir el ateş edildi. Albay Pilz oyunun sonunu ilan eden işareti vermişti. Dev atını yavaşlattı ve çadırlara doğru tırıs geldi.

Tüm coşku bir anda sona ermişti. Dev Birgitta'yı eyerin üstüne yatırmış geliyordu. Diğerlerinden daha kuvvetli olduğu ve kadına iki kez boşaldığı için gururluydu. Birgitta'yı soyan devin karısı sevincini havaya bir el ateş ederek gösterdi.

*

**

Albay Pilz sessizce Birgitta'nın hareketsiz vücudunu seyrediyordu. Tek gözü devin üzerine dikildi. Dev kendi kendine "diğer gözü daha canlı bu adamın" dedi.

— Öldü!

Birgitta'nın kalbi dayanmamıştı.

Kurt Pilz derin bir soluk aldı.

— Gömün onu.

Olduğu yerde döndü ve büyük Rus Jeepine bindi.

XIII. BÖLÜM

Koku öylesine dayanılmazdı ki, Malko dışarda kaç ölünün çürümekte olduğunu öğrenmek için arabadan indi. Koku onu duvardaki bir deliğin önüne götürmüştü. Bir genel heladan başka bir yer değildi burası. Efsane gerçekten güzel bir yer seçmişti. Kimse onları rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Eğer gelirse tabii.

Pis bir cila kutusu gibi kapkara olan bu yolu bulabilmek için Malko kentin kuzeyinde dört dönmüştü. Birkaç metre öteden bir otobüs gıcırdayarak geçti. Malko arabaya geri döndü. Aracın arkasında Lal diz çökmüş, dinamit çubuklarıyla oynuyordu. Ayrılmaz aksesuarı izmariti de ağzındaydı. Çocuk bir piskopos kadar sakindi, ama Malko ağzında ateşe hazır bir mermi olan tabancasına bir göz attı. Birgitta'nın korkunç ölümü bu işe bir başka boyut kazandırmıştı. Generali bulup kaçırmak için gerekirse imkânsızı başaracaktı.

CIA nezdindeki itibarı bile ikinci plana düşmüştü onun için.

Efsane tek şanslıydı. Kral ertesi gün Kabil'e dönüyordu. Eğer bir şeyler yapılacaksa, bu bir an önce yapılmalıydı. Kapı şöyle bir tıkırdadı ve Malko bir anda kaskatı kesiliverdi. Karanlıkta belli belirsiz bir silueti ayırdetti. Tabancayı yavaşça kavradı. Bu sırada siluet arabanın önüne geçmişti. Malko farları yakıp sön-

dürdü ve Efsane'yi tanıdı. Bu kez çarşaf giymemişti. Üzerinde mavi bir tunik ve batılı kültürüne uygun bir pantolon vardı.

Kapıyı açtı ve arabanın içine girdi. Ceylan gözleri her zamankinden daha ürkek görünüyordu. Çarçabuk Malko'ya doğru uzandı. Gecenin soğuğu genç kadının dudaklarına işlemişti ve titriyordu.

— Gelmemeliydim, dedi ayrılırken.

Malko bunu tehlikeyi düşünerek mi yoksa duyguları yüzünden mi olduğunu anlamamıştı.

— Burada olduğunuz için çok memnunum, dedi. Yeni bir şeyler öğrendiniz mi?

— Evet. Şu... genç kız hakkında. Necip Otel'in yakınlarındaki "Milli Güvenlik"in özel tutukevinde. Albay Pilz onu sorguya çekmiş.

Malko başını öne eğdi.

— Birgitta bu sabah öldü, dedi. Artık onun için hiçbir şey yapamayız.

Çabucak olup bitenleri anlattı. Efsane heyecandan dudaklarını ısıırıyordu.

— Diğer işe gelince, dedi, aradığınız adam Albay Pilz'in koruması altında. Bu adam emirleri doğrudan saraydan alır. Generali Ruslara vereceğinden söz ediliyor. Galiba, Amerikalılar bu adamı kaçırmayı denemişler. Siziniz, değil mi?

Parlak gözlerini Malko'ya dikmişti.

— Evet.

— Size yardım edebilecek birisi var. Bana partide eşlik eden adamı hatırlıyor musunuz? Walli Gohar. Amcam General Arfan'la çalışı-

yor. Sizin sorununuzu ona anlattım.

Malko'nun saçları bir anda dimdik oldu.

— Ama...

Genç kadın,

— Korkmayın, diye kesti sözünü. Bana sadıktır. Bir gün onunla evleneceğimden çok emin. Generalin Ruslara ne zaman ve nerede teslim edileceğini bildiğini söylüyor.

— Size söylemedi mi?

— Hayır, sizinle konuşmak istiyor.

— Ne işi varmış benimle?

— Bu bilgiyi size vermek için.

— Para karşılığı mı?

Efsane gülümsedi.

— Hayır. Bir kadını istiyor. Deli gibi aşık olduğu bir Amerikalı. Öyle görünüyor ki onları bir kez "Yirmibeşinci Saat'in önünde görmüşsünüz. Walli biraz delidir. Çok parası var ve hiçbir şeyin ona karşı koyamayacağını sanıyor. Hem ayrıca buraların en büyük ailelerinden birinin üyesi.

— Bu Amerikalı kadının adı ne?

— Gillian. Kadını ikna edebilirsiniz, onu yarın akşam Spinzar Otel'e götürün. Yedinci katta bir odada her akşam sekiz on arası Afgan müziği çalınır. Walli'yi orada bulabilirsiniz.

— Teşekkür ederim, dedi. Gillian'ı bulmaya çalışacağım.

Malko elini tuttu, ama genç kadın çekti.

— Sizi bir daha görmek istiyorum.

Efsane üzüntülü bir şekilde başını salladı.

— New York'a hiç dönemeyeceğim. Beni hiçbir zaman bırakmazlar. Elveda!

Thomas Sands'ın yara izleri iyice beyazlaşmıştı. Yüzü her zamankinden daha çok heykelle benziyordu. Çökmüştü.

— Hiçbir zaman başaramayacaksınız, diye iç çekti. Hapı yuttuk. Frank Thorpe öfkeden deliye dönecek. Gillian Denver'i tanırım. Eğer onu bu Afganla yatırmayı becerirseniz ben de Papayım.

— Kim bu Gillian?

Amerikalı içini çekti.

— Ne yazık ki, iyi bir kız. Kocasıyla dünyayı dolaşıyorlar. Bir araba kazası geçirmişler. Kamyonun burnu adamın kolunu paramparça etmiş. Kabil'de hastanede şimdi. Gillian kocasını Birleşik Devletler'e naklettirip doğru dü-rüst tedavi edilmesi için dişi bir kaplan gibi savaşıyor. Ama borçları ve para sıkıntısı var. Birkaç kez elçiliğe geldi, ama benim bu gibi işler için ödeneğim yok.

*

**

— Nasıl?

Gillian Denver, yüzünde inanmaz bir ifade, masanın üstünden eğilmiş, kocaman gri gözle-rini Malko'ya dikmiş bakıyordu.

— Sizi gerçekten bu berbat durumdan kurtarabilirim, diye yineledi. Kocanızı hastaneden çıkarır, sizin de bir an önce Afganistan'ı terketmenizi sağlarım. Onu iyi bir hastaneye yatırarak kadar paranız da olur.

Kadının güzel dudakları kuşku içinde bü-küldü.

— Bedeli ne olacak? diye sordu.

Malko cevap vermeyince acıyla gülümsedi.

— Siz de, siz de mi benimle yatmak istiyor-sunuz?

Malko:

— Hayır, dedi. Benim istediğim çok daha iğrenç.

Böylece hiçbir şey saklamadan, General Lin Piao'dan bile söz ederek, tüm öyküyü anlattı. Gillian sessizce dinliyordu. Bitirince meydan okur gibi bitişik bacaklarını araladı. Öyle ki, karşısındaki hippy bir fincan çayı bir dikişte iç-ti bitirdi.

.— Eğer kabul edersem, dedi. Kim sözünüzü tutacağınızı söyleyebilir?

— Ben söz veriyorum. Eğer gerekirse bu parayı cebimden vereceğim.

Gillian boş çay fincanıyla oynuyordu. Göz-lerini kaldırdığında yaş doluydular.

Bitkin bir sesle:

— Tam zamanında geldiniz, dedi. Hastane-deydim. Eğer Jim sekiz gün içinde ameliyat ol-mazsa ömrü boyunca sakat kalacak.

— Öyleyse kabul ediyor musunuz?

— Ediyorum. Bir şartla.

— Nedir?

— Bundan sonra yüzünüzü görmek istemi-yorum. Hiçbir zaman. Para ve uçak biletlerini biriyle gönderirsiniz.

XIV. BÖLÜM

Walli Gohar odanın bir köşesinde çömelmiş, kendini iki müzisyenin müziğine kaptırmış dans ediyordu.

Afgan büyülenmişe benziyordu. Müzik bitti ve adam kendini genç Amerikalının karşısındaki yumuşak bir yastığa bıraktı.

Küçük salon sakin ve dış dünyadan yalıtılmıştı. Otelin en üst katındaydılar. Bütün oda alçak yastıklar ve bakır sehpalarla döşenmişti. Müzisyenler sayılmazsa, Malko, Gillian ve Walli yalnızdılar. Yabancılar burasını bilmiyorlardı ve Afganlar da anlaşılan pek itibar göstermiyorlardı.

Garson servis yapar yapmaz ortalıktan kaybolmuştu. Malko gözlerini Afgana dikti ve küçük bir baş hareketi yaptı. Adam aynı anda Malko'nun yanında bitmişti.

— Niçin burada olduğumu biliyor musunuz?

Afgan başını eğdi. Gillian'ı gözleriyle yiyordu.

Malko adamın kendini toparlamasını bekledikten sonra söze girişti.

— Anlaşmaya uymaya hazır mısınız?

— Kadın hazır mı?

Adamın ağzından salyası akıyordu.

— Evet.

Bu yutulması zor bir lokmaydı.

— Üç gün sonra saat on birde, dedi. Top-I-

Chashit tepesinde.

— Nerede bu?

— Kabil'de. Issız bir tepedir. Oraya bir araba için çok zorlu bir yolla ulaşılabiliniyor.

— Eğer yalan söylüyorsanız, sizi öldürürüm,

Afgan ister istemez şöyle bir titredi.

— Hayır, doğru söylüyorum. Generalle birlikte çalışıyorum. Teslimatta benim de bulunmam gerekiyordu, ama bir başka...

— Kime veriliyor?

Afgan çok şaşırılmıştı.

— Ruslara tabii ki?

— Yaralı mı?

— Evet. Kralın özel doktoru tedavi ediyor onu.

— Onu ülkeden nasıl çıkaracaklarını biliyor musunuz?

— Pek zor değil, ertesi gün bir uçağa koyar götürürler. Kabil'de bir sürü uçakları var.

Yani eğer baskın başarısız olursa generali Kremlin'de aramak gerekiyordu. Bir başka deyişle cehennemde. Malko Gillian'ın kulağına eğildi.

— Bir sorun var mı?

— Vazgeçmek için biraz geç değil mi?

Acısı o kadar belliydi ki, Malko az daha kadını elinden tutup götürecekti. Sonra Gillian Malko'nun elini ellerinin arasına aldı.

— Özür dilerim. Sizin suçunuz değil. Biliyorum.

*

**

Malko manzarayı seyrediyordu. Tepe, Kabil'in tam karşısında, Amerikan mahallesine bakıyordu. Tepeye çıkan bir tek yol vardı: O da biraz önce zorlukla kullandıkları yoldu. Tepenin doğusunda daha yüksek, çıplak topraklı bir tepe daha vardı. Bulundukları yer otuz metreye otuz metre bir düzlükten ibaretti. Üstündeki bütün uygarlık belirtisi de kırık dökük bir harabe ve iki eski toptu.

Thomas Sands elleri arkasında dolaşıyordu.

— Burayı iyi seçmişler, dedi. Bütün çevresi askeri bölge ve halka açık değil. Ve şu lanet patikadan başka yol yok.

— Ya helikopter?

Amerikalı başını salladı.

— Söz konusu bile olamaz. Bunun gibi sonunda kan dökülebilecek, yasal olmayan bir operasyonda Amerikan helikopterlerini doğrudan kullanamam.

Malko başını kaldırıp karşıya baktı. Küçük bir cami ve yüksek duvarlı kare bir bina göze çarpıyordu: Kabil hapishanesi. Hemen sağlarında, Rusların olağanüstü büyüklükteki elçilik binaları vardı. Ruslar pek fazla uzağa gitmemek için burayı seçmiş olmalıydılar.

— Ee, bir şey var mı?

— Bir planım var. Ama emin insanlara ihtiyacım var, Paktular olmaz. Sizden istediğim kişileri getirebilir misiniz?

— Ne isterseniz.

— İyi. Bu gece buraya yeniden geleceğim. Lal'le yürüyerek ineceğim, dedi. Beni beklemeyin.

XV. BÖLÜM

Malko karoseri parlayan siyah Volga'yı hayranlıkla seyrederek çevresinde bir tur attı. Hâlâ resim yeteneği vardı. İki kırmızı bandı yok etmek birkaç saatini almıştı. Bu işi Amerikan elçiliğinin bodrum katında yapmıştı. Şimdi eskiden taksi olan araç S.S.C.B büyük-elçiliğinin resmi arabaları gibi duruyordu. Sadece, büyükelçi kocaman bir Zim kullanıyordu. Yeni Volga'lar Kabil'de henüz pek fazla değildi.

Saatine bir göz attı. Dokuz buçuk olmuştu. Bütün plan hassas bir zamanlamaya bağlıydı. On dakika içinde yola çıkmalıydılar. Üç gündür deli gibi çalışıyor, planın parçalarını bir araya getirmeye çabalıyordu.

Chris Jones ve Milton Brabeck "yer"lerini almışlardı. 13.000 km'den sonra aptala dönmüşlerdi.

Arabanın arkasında oturan Lal Malko'ya bakıp gülümsedi. Üstüne göre dikilen siyah bir elbise giyen çocuk kendini korkunç önemli hissediyordu. Omzundaki çantada tüm Kabil'i yerinden oynatacak patlayıcı vardı. Doğrusu oldukça cesurdu.

Eskinin, İstanbul canavarı, şimdinin Liezen Şatosu yöneticisi Elko Krizantem Volga'nın önüne oturmuştu. Devamlı boğma teliyle oynuyordu. Emektar Astra Parabellum ise yağlanmış ve temizlenmiş olarak kemerinde bekliyordu. Viyana'dan doğruca Kabil'e yapılan

yolculuğun yorgunluğu yüzünün tüm canlılığını götürmüştü. Bir zamanlar İstanbul'un en korkulan katillerinden biriydi. İyi ki, yeteneklerinden pek bir şey kaybetmemişti.

Malko motoru çalıştırdı. Volga bir traktör gibi ses çıkarıyordu. Thomas Sands'a bir işaret yaptı. Amerikalının elinde küçük bir Walkie-Talkie vardı. Üçüncü ekiple ilişki içindeydi. Yakup'un yönettiği, belki de planın en önemli parçasıydı bu ekip.

Volga farları sönük bir halde elçilikten çıktı. İzlenmemelerini sağlamak için bir Ford Paktukistan Bulvarı'na kadar peşlerinden geldi. Volga'nın güvenlikte olduğunu görünce bir yarım tur yapıp geri döndü. Malko çok gergindi. Planı çok cesurdu. En ufak bir aksamada sonuç ölüm demekti.

*

**'

Malko aniden duruverdi. Volga'nın farları boşluğu aydınlattı. Patika arabaya ancak yetecek bir genişlikle kıvrıla kıvrıla tepeye ulaşıyordu. Yukarı baktığında hiçbir şey göremedi. Aşağıdan yukardaki düzlüğü seçmek olanaksızdı.

Saatine baktı. Ona on vardı. Ruslar elçiliklerini tam bu anda terk ediyor olmalıydılar. Bütün farları yaktı ve direksiyonu sola çevirdi. Küçük bir manevradan sonra yola geri geri girdi. Bu sonradan olacak şeyler için bir tür hazırlıktı. Düzlükte bir sürü manevra yapmadan dönüleliyordu. Farlar birdenbire eski topların önünde duran bir aracı aydınlattı. Bu kocaman bir Rus Jeepiydi. Malko'nun yüreği

ağızına geldi.

Çevrede kimse yoktu.

— İleri! dedi Elko Krizantem'e.

Lal daha tırmanmaya başlamadan ortalıktan kaybolmuştu. İndi.

Ona doğru ilerleyen silüetleri, görmekten çok, tahmin ediyordu. Aynı anda otoriter ve kuru bir sesle Rusça sordu:

— Aradığımız adam nerede?

Rusçası mükemmeldi. Biri aynı dilde cevap verdi.

— Albay Puşkin nerede? Bu adamı ona verebiliriz.

— Albay Puşkin geliyor. Zaman kaybetmeyelim.www.cizgiliforum.com

*

**

Albay Puşkin'in Volga'sı SSCB Büyükelçiliğinin yan kapısından çıkıp Rusça bir reklam afişinin asılı olduğu lokantanın önünden geçti. Damlaman Bulvarı'na yollanan arabanın içinde beş KGB ajanı vardı. Görevleri General Lin Piao'yu teşhis etmektir. İçlerinden biri altı yıl önce generali Pekin'de görmüştü.

Hepsi de tabancalarla silahlanmışlardı. Şoför Çekoslovak yapısı otomatik bir tüfek taşıyordu. Verilen emre göre, teslimattan sonra doğrudan Kabil askeri havaalanına gidip orada bekleyen bir İlyuşin 18'e bineceklerdi. Tabii, kimlik teşhisinde herhangi bir sorun çıkmazsa. Her ihtimale karşı Taşkent'te bekleyen altı Mig 23 İlyuşin havalandığı andan itibaren onu korumaya alacaklardı.

Albay Puşkin saatine bir göz attı. Ona on

vardı. Randevuya zamanında varacaklardı.

Şoför ani bir fren yaptı

— Ne oluyor?

— Albay, diye kekeledi. Koyunlar.

Puşkin dışarı bakmadan, yarım ağız küfretti.

— Yanlarından geç git, aptal.

Şoför acınacak bir sesle acizliğini itiraf etti.

— Ama yapamam, çok fazlalar.

Öfkeden kuduran albay hırsıyla arabadan indi. Çevresinde meleyen koyunları tekmeleyip koyun denizinin ortasında çobana benzer bir silüete yöneldi. Sesini ulaştıracak kadar yaklaşıncaya bağırdı.

— Defolun, lanet hayvanlarınızla yok olun ortadan!

Çoban aptal aptal bakındı. Salak rolünde, Yakup bir numaraydı. Bu kadar koyunu bir araya getirmek CIA'ya ufak bir servete malolmuştu. Çevredeki tüm çobanlar Paktuydu. Albayın bağırıp çağırması bir işe yaramamıştı.

Rus ağır Tokarev'ini kaldırıp vuracak gibi salladı.

— Çabuk şu bulvarı terkedin!

Yakup aptal aptal sırttı, koyunların arasına daldı ve koşarak karanlığın içinde kayboldu.

Albay Puşkin delirmeye başladığını sanıyordu. Afganlar bütün gece beklemezlerdi. Arabadan indi ve diğerlerini yardıma çağırdı. Arabanın önüne geçtiler ve tekme tokat yolu açmaya başladılar.

Arkadan Volga yavaş yavaş geliyordu. Albay Puşkin önüne gelen her koyunu elleriyle parçalamak istiyordu. Sonunda sürü geçti

gitti. Dört adam Volga'ya yeniden bindiler.
Saat onu on geçiyordu.

★

★★

Harabeden bir sürü siluet çıktı. Malko'nun karanlığa alışmaya başlayan gözleri iki adamın arasındaki ince yapılı generalı ayırdetti. Arkadan diğerleri geliyordu. Elko Krizantem Malko'nun yanına geldi. O sivil giyinmişti.

Küçük grup Malko'nun bir metre önünde durdu. Aynı anda Malko cep fenerini yakıp ince yapılı silueti gözden geçirdi. Malko eski devlet adamının büyük kara kirpiklerini, Avrupalı burnunu, uzun yüzünü ve yumuşak yüz hatlarını tanımıştı. General Lin Piao şaşkınlık içinde gözlerini kırptırıyordu. Ona çok büyük gelen sivil bir elbisenin içinde daha da zayıf ve hasta görünüyordu. İki Afgan onu koltuk altlarından ayakta tutuyorlardı. General esrar içmiş gibi ilgisiz gözlerle Malko'ya baktı. Çinlinin arkasında, sivil giyimli Kurt Pilz duruyordu. Yanında üç Afgan goril vardı. Malko'nun yüz çizgilerini karanlık yüzünden seçemiyordu. Sarı saçlar büyük bir özenle kasketin altında saklanmıştı. Malko:

— Elko, diye seslendi.

Krizantem aynı anda ileri çıktı. Çinliyi tutan iki Afgan makine gibi ayrıldılar. Elko hiç zaman kaybetmeden Çinliyi yanına aldı. Cebindeki ipi göz açıp kapayıncaya kadar adamın boynuna dolayıp biraz sıkmıştı.

Albay Pilz'in hiddeti sessizliği bozdu.

— Bu da ne demek oluyor?

Bir fener yandı ve Malko'nun yüzünü ay-

dınlattı. Malko tabancasını çekip Almanya doğru gitti, Albay Pilz bir çığlık attı.

— Siz?

Malko:

— Evet ben, dedi. Albay, bakıyorum beni tanıdınız.

— Delisiniz siz. Çabuk bu adama generali bırakmasını söyleyin.

İki Afgan Tokarev'lerini çıkardılar. Krizantem ipi biraz olsun gevşetmedi. Malko:

— Bu adamı götürüyoruz, dedi. Bu tepenin etrafına kızılötesi gözlükler takmış silahlı adamlar yerleştirdim. Siz onları görmüyorsunuz, ama onlar için çok iyi bir hedefsiniz. Hepsi de keskin nişancılardır ve işaret verdiğim anda beşi de işinizi görürler.

Kurt Pilz: .

— Blöf yapıyorsunuz, dedi.

Malko sol kolunu yavaşça kaldırdı.

Sessizliğin içinde bir patlama oldu ve Rus Jeepinin farı parçalanıp dağıldı. İkinci bir patlama Albayın ayağının yanından küçük bir toz bulutu kaldırdı. Kurşunun sektiğini herkes açık seçik duymuştu. Karşıdaki tepede, iki küçük parıltı olmuştu. Chris Jones ve Milton Brabeck yerlerindeydiler.

Malko kolunu indirdi.

Albay Pilz:

— Bu adamı her an öldürebilirim, dedi. Bunu engelleyemezsiniz. Size kaptırmaktansa öldürmeyi yeğlerim.

Operasyonun en nazik yeri burasıydı işte.

Malko karanlığa kulak verdi. Rusların on dakikadan fazla zaman kaybetmemeleri için

dua ediyordu. Aniden bir motor gürültüsü duyuldu: Tepeye tırmanan yolda bir araba vardı. Malko nerdeyse sevinçten gülmeye başlayacaktı, eğer Albay Puşkin onu yukarda ne beklediğini bilseydi, varmak için bu kadar acele etmezdi. Malko yavaşça konuştu.

— Herkes sizinle aynı kanıda olmayabilir albay.

*

**

Chris Jones ve Milton Brabeck vücutlarına giren kramplarla uğraşıyorlardı. Üç saattir çakıl taşlı tepenin üstünde simsiyah giysi ve eldivenlerle soğuktan titriyorlardı. Kızılötesi tüfeklerle birlikte diğer silahları bir tonu buluyordu. Chris Jones can sıkıcı ziyaretçileri caydırmak için yanına küçük roketatarını almıştı. Milton Brabeck kısa bir otomatik tüfek ve bir düzine şarjör almayı tercih etmişti.

İlk iki silah sesi hâlâ tepelerde yankılanıyordu. Gözlükler sayesinde tepeyi gündüz gibi görüyorlardı. "Garand"larıyla beş Afganı bir anda yokedebilirlerdi. Ama albay, generali vurmak için gerekli zamanı kesinlikle bulabilirdi. Aniden onlar da motor sesini duydular ve tepeyi aydınlatan farları gördüler.

Chris:

— İşte Ivanlar! diye mırıldandı.

Milton tüfeğini omuzladı.

Volga sonunda göründü ve birinci topun on santimetre önünde durdu. Dört kapı aynı anda açıldı ve Ruslar ortaya çıktılar.

*

**

Albay gördüğü sahne karşısında olduğu yere çivilenmiş gibi kalakalmıştı.

*

**

Malko adama durumu Rusça açıkladı:

— Albay Puşkin, Albay Pilz General Lin Piao'yu öldürmeye hazırlanıyordu. Bu konudaki düşüncenizi öğrenebilir miyiz?

Rus Kurt Pilz'e öfkeyle:

— Delisiniz siz! dedi .

Bu sefer kızmak sırası Albay Pilz'e gelmişti. Öfkeden kudurarak:

— Ahmak, dedi. Onu kaçıracaklar. Hiçbir şey yapamıyoruz, çünkü çevrede kızılötesi silah taşıyan adamları var.

Rus gergin dudaklarının titremesine engel olarak Malko'ya baktı.

— Benimle alay mı ediyorsunuz!

Malko sol kolunu kaldırdı.

Silahlar ayırılmeyecek kadar birbiri ardına patladı. İki Afganın elindeki Tokarevler sanki adamlardan zorla sökülüp alınmışlardı. İçlerinden biri elini tutarak bir çığlık attı. Bilek kemiği derisini parçalayıp dışarı fırlamıştı.

Malko içinden iki gorili de kutladı. Bunlar gerçek profesyonellerdi...

Ruslar donmuşlardı. Hiçbiri silahını çıkarmaya cesaret edemiyordu. Malko Albay Puşkin'e Rusça yüksek sesle:

— General Lin Piao'yu götürüyorum, dedi. Karşı koymaya kalkışırsanız anında öldürürsünüz. Albay Pilz'e sakın olmasını emredin. Bu sizin işinize yarar.

İşte bütün iş buradaydı. Malko bunu uzun

uzun düşünmüştü. Rus bürokrasisinin ağırlığını ve hareketsizliğini çok iyi bildiği için Albay Puşkin'in hiçbir zaman bu kadar önemli birinin ölümünün sorumluluğunu üzerine almayacağına inanmıştı.

— Pekâlâ, dedi. Ama bu ülkeden çıkamayacaksınız. Ne siz, ne o!

Malko Krizantem'e Türkçe emretti:

— Adamı arabaya götür.

Tabanca sağ elinde, ipin ucu diğerinde Elko yavaşça arabaya doğru ilerlemeye koyuldu. Vücudunu generalinkine o kadar yaklaştırmıştı ki, kimse generale bir şey yapamazdı.

Malko generalin arabaya girdiğini görünce derin bir nefes aldı. Çinli en ufak bir direnmede bulunmamıştı. Sonra o da yavaşça, Ruslardan gözünü ayırmadan geri geri gitti. Çok iyi biliyordu ki, en ufak hatasında hiç acımadan işini bitirirlerdi.

Arabaya geldiğinde ter içindeydi. Oysa sıcaklık sıfırın bir iki derece üstündeydi. Tabancasını hafifçe havaya kaldırıp konuştu.

— Ben tepeden inmeden kıpırdarsanız, dedi. Öldürüleceksiniz.

Volga'ya bindi ve motoru çalıştırdı. Bu çok nazik bir andı. Buradaki tüm etkinliği sifıra inmişti. Şu an için keskin nişancıların yarattığı korkudan başka güvenecek hiçbir şey yoktu.

Ruslardan biri kendi Volga'larına doğru bir adım atacak oldu. Mermi adamın göğsünü sıyırıp yanındaki bronz toptan sekti. Albay Puşkin yarım ağız bir küfür daha etti. Bir kâbus görüyor gibiydi. Yüz hatları korkunç bir nefretle gerilmişti. Ona kendi çöplüğünde ka-

ZIK atıyorlardı.

Malko'nun Volga'sının kırmızı ışıkları patikanın bir kıvrımında yok olmuştu. Bir dakika boyunca Rus ve Afganlar uslu kediler gibi hiç kıpırdamamışlardı. Sonra Albay Puşkin bir küfür daha sallayarak arabalarına yollandı.

Hiçbir mermi onu durdurmamıştı.

KGB şoförü sinirli bir dönüş yaptı. Az daha şarampole yuvarlanıyordu. Albay Puşkin araca binmeden önce döndü ve yumruğunu Kurt Pilz'e uzatarak bağırdı.

— Bize ihanet ettiniz, dedi. Tüm bunlar sizin suçunuz.

Alman, rengi bembeyaz, hiç cevap vermedi.

O da Rus Jeepine binmişti. Aslında şu hayatlet nişancıları yakalamak iyi olurdu, ama bunun için tepeyi sarmak gerekiyordu. Bunun yerine tüyenleri takip etmek daha akılcıydı»

*

**

Bir kayanın arkasına gizlenen Lal, dar yolda hoplaya zıplaya gelen Volga'yı görünce ortaya çıktı. Aynı anda uzunca bir fitili izmaritiyle ateşledi. Volga birazcık yavaşladı, Lal sevinçten uçarak arabaya atladı.

Üç dakika sonra Rusların arabası Lal'in hazzırladığı yere gelince dinamitler havaya uçtu. Volga'nın önü ateş, toz ve taş yağmuru içinde havalandı. Sonra ağır çekim bir film gibi araba yana devrildi ve uçurumdan aşağı yuvarlandı. Açılan kapılardan iki insan fırladı ve biraz aşağıda parçalandılar.

Albay Pilz'in Jeep'i ancak durmak için zaman bulabilmişti. Volga ters dönmüş bir şekilde durmuştu.

XVI.BOLUM

Bebe Margh yoluyla Postane Caddesi'nin kavşağında aniden iki siyah Mercedes belirmişti. Malko şaşkınlık içinde frene bastı ve direksiyonu sağa kırdı. Mercedes'in farları kaçılamayacak kadar hızlı geliyordu. Malko gözlerini kapadı: Çarpışma korkunç olacaktı.

Ama diğer aracın sürücüsü oldukça ustaydı. Çarpışmayı önlemiş, ama bütün hızıyla bir elektrik direğine bindirmişti. Büyük bir çatırtı arkasından bir patlama oldu. Alevlerin arasından üç adam dışarı çıktı.

Çinlilerdi.

Öbür Mercedes yan dönmüş elçilik yolunu kapayacak gibi sokağı baştanbaşa kaplamıştı. Malko alçak sesle bir küfür salladı: Çinliler silah sesine uyanmışlar, oyunda rol alabilmek için geliyorlardı. İçlerinden biri Mercedes'ten inmiş, Volga'ya doğru koşuyordu. Adam generali hemen tanıyacaktı.

Arabayı geri vitese aldı ve kargaşalığın içinden zikzaklar çizerek kurtulmaya çalıştı. Bir iki saniye sonra Ruslar ve Afganlar tepesine binerlerdi. Malko geri geri giderek Pol-I-Besti Camisi köprüsüne kadar gitmişti. Sonra döndü ve arabayı çarşıların kurulduğu semte doğru sürdü. Şaşkınlık içindeki Çinliler ona gözden kaybolmak fırsatını tanımışlardı. Ama bu trafik denen nesnenin olmadığı ıssız kentte onu hemen bulabilirlerdi.

Aniden, Lal omzuna dokundu. Tenha bul-

varın sol tarafını işaret ediyordu. Anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve tahta bir kapının önünde durmasını işaret etti. Malko Krizantem'e dönerek:

— Sen arabada kal, dedi. Olabildiği kadar uzakta bırak ve elçiliğe ulaşmaya çalış. Thomas Sands'a bizim çarşıda bir yerlerde olduğumuzu söyle.

İndi ve arka kapıyı açıp generali kolundan tuttu. Adam uyuşmuş gibi her isteneni direnmeden yapıyordu. Esrar vermiş olmalıydılar. Krizantem general arabadan indiği anda hareket etti. Malko onun için endişelenmiyordu. Elko Kıbrıs'ta çok daha büyük belâlardan kurtulmuştu. Şu an için avcılarının peşinde olduğu av rolünü oynayacaktı. Herhalde Chris Jones ve Milton Brabeck de şu sıralarda Intercontinental'e ulaşmak için çabalıyordu.

Lal küçük dükkânlarla dolu dar bir sokağa açılan bir kapıyı açtı. Malko arkasında, bulvara tüm hızıyla dalan bir arabanın isyan eden tekerleklerinin sesini duydu. Tahta kapının önünden hiç yavaşlamadan geçti gitti.

Malko Çinliyi yarı yarıya yüklenmiş Lal'i izliyordu. İki yüz metre kadar böyle gittikten sonra tahta parmaklıklarla çevrili bir alanın önüne geldiler. Lal yere çakılı bir iki kazığı aralayıp yol açtı. Çocuk metalik bir şeyin üstüne çıkmıştı. Malko çevresinde yükselen siyah yığının ayrıntılarını karanlık yüzünden seçemiyordu. Eğilip ayağına takılan şeye baktığında bunun bir kamyonun vites kutusu olduğunu gördü: Bir araba mezarlığındaydılar.

Karanlığın içinde aniden bir gürültü oldu.

Biri bağırdı ve sakallı bir yaşlı adam elinde bir fenerle göründü. Lal adama doğru atıldı. Önceden tanışıyor olmalıydılar. Lal Malko'ya onu izlemesini işaret etti. Şantiyenin sonuna varabilmek için ezilmiş demir yığınları ve paslanmış araba parçaları arasında küçük bir yolculuk yaptılar. Lal, onarılabılır arabaların bulunduğu bir galeriye çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Ufaklık küf kokan eski bir Opel'in kapısını açtı.

Malko Çinliyi içine itti ve yanına oturdu. Yorgunluktan gözlerini kapadı.

*

**

Malko sarsılarak uyandı. Nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürmüştü. Lin Piao başını kapıya dayamış, yumruklarını sıkmış bir halde yanbaşıyla uyuyordu. Açılan ağzından düzensiz dişleri görünüyordu.

Cama vuruldu. Uykudan yeni kalkmış gibi neşeli Lal'di bu. Malko utandığını hissetmişti. Ufaklık bütün gece uyumamış, onları beklemişti... Düşünceli gözlerle Çinliye baktı. Bir gün Mao'nun halefiyle bir araba mezarlığında yanyana uyuyacağını söyleseler çok gülerdi...

Güneş doğuyordu. Generali uyandırmamak için kapıyı yavaşça açıp dışarı süzüldü. Sol bacağı tamamen uyuşmuştu ve onu yeniden kullanılabilecek duruma getirmek için uzunca bir süre ovmak gerekiyordu. Lal Malko'ya bakıp güldü.

Mezarlık tamamen boştu. Malko saatine baktı: Sabahın yedi buçuğu. Kabil uyanıyordu. Bulvardan araba gürültüleri gelmeye baş-

lamıştı. Sorun yükselen güneşle birlikte başlıyordu. Sonsuza kadar burada kalamazlardı ve korumasız olarak sokağa çıkmak serüvencilikten başka bir şey değildi. Krizantem'in büyükelçiliğe ulaşması için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Arabaya döndü. Lal ona işaretlerle bir şey anlatmaya çalıştı, sonra da merdivende kayboldu gitti.

Açtı, susamıştı. Yorgunluk midesinin boşluğunu daha dayanılmaz kılıyordu. Buruşuk Rus üniformasını üzüntüyle gözden geçirdi.

Gerçekten bu bir centilmenin işi değildi.

*

**

Malko tabancasını kavradı. Kara bir çarşafın altına gizlenmiş bir kadın merdivene doğru yürüyordu. Aniden kadının arkasından biri belirdi: Bu Yakup'tu. Hemen arkasından da Lal geliyordu.

Arabanın yanına ilkgelen kadın oldu. Yakup basamakların altında kalmıştı. Kadın Yakup'un görüş alanından çıkınca bir harekette çarşafı üstünden sıyırdı. Durumun bütün trajikliğine rağmen Malko az daha gülmekten katılacaktı. Çarşafı kadın Thomas Sands'tı. Ama Amerikalının pek eğleniyor gibi bir hali yoktu. Belinde bir kırkbeşlik, yüzünde de yorgun bir ifade vardı.

— Nerede?

— Orada, arabada.

Thomas Sands eğildi ve uyuyan Çinliyi gözden geçirdi. Bir dakika kadar hareketsiz durduktan sonra doğruldu.

— Bu o, dedi. Ta kendisi!

Malko Amerikalının sevinmesine fırsat bırakmadı. Acı bir sesle:

— Olabilir, dedi. Ama burada çakıldık kaldık. Eğer sihirli bir değneğiniz yoksa hiç çıkışımız yok.

Thomas Sands yavaşça başını salladı.

— Şu an için hiçbir çıkış göremiyorum. Afganlar tüm kenti tarıyorlar. Bebe Margh yolundaki hemen her ağacın ardında bir sivil polis var. Sizi buradan elçiliğe götürebilmek için zırhlı bir savaş arabası gerekiyor...

— Peki ya diğerleri?

— Chris Jones ve Milton Brabeck İntercontinental'deler. Onlara pek görünmemelerini önerdim. Elko Krizantem'se elçilikte. Ona kıpırdamak bile yasak.

Malko:

— İyi yapmışsınız, dedi.

Yakup'un güleç yüzü merdivende görüldü.

Ortalık birdenbire meydandan gelen haykırış ve sloganlarla gürültüye boğuldu. Yakup bir an dinledi, sonra açıkladı:

— Önemli değil. Beş yıl önce polis tarafından öldürülen bir öğrencinin ölüm yıldönümü için düzenlenen bir gösteri.

Yüzlerce insan tarafından haykırılan sloganlar şimdi açık seçik duyuluyordu. Malko'nun aklına belli belirsiz bir fikir gelmişti.

— Ne yapıyorlar, diye sordu.

Yakup omuzlarını silkti:

— Saldırgan değiller. Elleri pankartlar kenti dolaşırlar, bazen de söylev veren birini dinlemek için dururlar. Sonra herkes evine dö-

ner.

— Peki ya polis?

— Karışmaz. Hem silahlı değillerdir, yoksa her an bir katliam olabilir.

Malko'nun gözleri sanki on iki saatlik bir uykudan uyanmış gibi pırıl pırıldı.

— Yakup, dedi. Çabuk bize üç çarşaf satın al. Siyah olsa çok iyi olur.

*

**

En ön saftakiler durunca, Afganca sloganlarla kaplı bez afiş şöyle bir dalgalandı. General az daha bu ani hareket yüzünden yere düşecekti. Malko siyah çarşafın altında hiç sakın değildi. Çinli Thomas Sands'la arasında sürükleniyordu. İkisi de bir kolundan tutmasa hemen yere yuvarlanacaktı. Lal çevrelerinde dolaşıyor, küçük grubun dikkat çekip çekmediğine bakıyordu. Bir şeyden kuşkulandığı an ortalığı karıştıracaktı.

Yakup en ön saftaydı. İşin en önemli sorumluluğunu o yüklenmişti. Thomas Sands Malko'yu bir dirsek darbesiyle uyardı.

— Bakın!

Siyah bir Mercedes kalabalığın geçip gitmesi için durmuştu. İçinde yüzleri görünmeyen dört Çinli vardı.

Herhalde tüm kent onları arayan Rus, Çinli ve Afganlarla karınca gibi kaynıyordu.

Gösteriye katılalı beri iki kilometre yol almışlardı. Şimdi Zarnegar Parkı'nın ortasında durmuşlardı. Amerikan elçiliğine giden Bebe Margh yoluna açılan Paçuniskan Meydanı arkada kalmıştı. Ama göstericilerin oraya git-

meye hiç niyetleri yoktu.

Otuz metre ilerde başka bir grup Kabil Hotel'in karşısındaki Pembe Cami'nin önünde durmuştu. Kayıtsız ve iyi kalpli polisler hiç karışmadan grubu çevrelemiş duruyorlardı. Ama daha ilerde atlı polisler vardı. Herhangi bir karışıklık anında onlar işe girecekti. Olabileceklere gelince Malko bunu hiç düşünmemeyi tercih ediyordu.

Aniden yanlarında beliren Yakup'u gördü. Paktu dudaklarını bile kıpırdatmadan konuştu.

— Tamamdır!

Sonra yeniden ön saflara yöneldi. Malko generalin birdenbire ağırlaştığını sandı. Thomas Sands dişlerinin arasından bir küfür saldı. Çinli bayılmıştı. Malko hiçbir tepki göstermeyen sol kolu bir süre salladı. Adamın nesi olduğunu anlamalarına olanak yoktu. Bu kadar adamın içinde çarşafı sıyracak değillerdi...

Belki sadece açlık ve yorgunluktu.

Çinli fazla ağır değildi. Çevrelerindeki bu yoğun kalabalık onu taşımayı her an daha güçleştirebilirdi. Amerikalı bir küfür daha saldı.

— Bakın, dedi. Açık renk giysili adam. Kurt Pilz'in sivillerinden biri.

Malko özenle göstericileri inceleyen kalın bıyıklı adamı farkettil. Afganın bakışları hiçbir olağanüstü belirti göstermeden Malko'nun üstünden kayıp gitti. Malko birkaç saniye için kalbinin atmadığını sandı. Sivil az sonra kalabalığın içinde gözden kayboldu.

İngilizce bir haykırış tüm çığlıkları bastırmıştı. Beklenmedik bir çığlıktı bu.

"US go home!"

Slogan ön sıralardan atılmıştı. Aksanı pek düzgün değildi, ama Afganların yabancı bir dili kıvırmak için gösterdikleri çabayı yansıtıyordu. USIS'in gece kursları çok işe yarıyordu.

Gösteri yavaşça ve görkemli bir şekilde yeniden başlamıştı. Şimdi elçiliğin yolundaydılar. Malko arada bir Yakup'un sesini duyuyordu. "US go home" Thomas Sands içini çekerek:

— Tanrım, gerçekten elçiliğe kadar gidebilseler, dedi.

İlk kez Amerikan karşıtı bir gösteri CİA'nın işine yarıyordu.

*

**

Büyükelçilik binasının parmaklıklarına yüz metre kalmıştı. En tehlikeli yüz metre. Malko soluğunu tutuyordu. KGB ajanı olduğu açık seçik belli birkaç sivil Rus, bir Jeepin içinde sessizce bekliyorlardı.

Lin Piao az çok kendine gelmişti, ama hâlâ çok güçsüzdü. Malko sonuçsuz bir çabayla adama durumu anlatmaya çalıştı.

Yakup'un güçlü ciğerlerinden bir "US go home" daha çıktı. En önde deneyimli bir gösterici gibi kalabalığı arkasından sürüklüyordu. Her an biraz daha yaklaşıyorlardı: Parmaklıkların köşesine gelmişlerdi. Malko'nun sevinci anlatılamazdı. Ama Thomas Sands'ın küfürüyle kendine geldi. Kapı kapalıydı. Ar-

kada iki deniz piyadesi, ellerinde M-16'lar, bekliyorlardı. Hemen biraz ilerde Afgan sivil-leri bir Ford'un içinde bekliyorlardı.

Pankart ve afiş taşıyanlar durmuşlardı. En öndek'ler kapıdan yirmi metre uzaklıkta idiler. Bir konuşmacı kalabalığı kendine bağlamıştı bile. Ama Yakup değildi. Paktu yanlarında beliriverdi. Endişeliydi.

— Çabuk, dedi. Polis emir aldı. Göstericileri dağıtacak. Haydi!

Thomas Sands ve Malko kalabalığı yararak birkaç saniye içinde ön sıraya gelmişlerdi. Amerikalı soluk soluğa konuştu.

— Parmaklıkları aşmak gerekiyor. Allah vere de bu salaklar ateş etmeseler.

Elçilik personelinden bir grup bahçeye birikmiş gösteriyi izliyordu. Birkaçı fotoğraf bile çekiyorlardı.

Birden bir el Malko'nun bileğine yapıştı. Bu deminki bıyıklıydı. Bir şeyler söyledi. Malko'nun karşı koyduğunu görünce yardım istedi. Komedi bitmişti. Malko sert bir hareketle kurtulup Sands'a bağırdı.

— Koruyun beni.

Göz açıp kapayıncaya kadar generali yüklenmiş ve kalabalığın arasından çıkmıştı. Thomas Sands polise yapışmış bırakmıyordu. Afgan aniden bir çığlık attı ve yere düştü. Lal adamın böbreklerine kocaman bir bıçak sokmuştu. Amerikalı hiç zaman kaybetmeden Malko'ya yetişti. Parmaklıklara yapışıp denizcilere bağırdı.

— Tanrı adına, açın! Benim, Thomas Sands!

Kılık değiştirdiğini unutmuştu. Üştündeki arşafı olabildiği kadar çabuk çıkarıp attı. Panik içindeki denizciler ne yapacaklarını bi-lemiyorlardı.

Arkalarında dört kapının açılıp kapandığını duydular. Dört Afgan ellerinde tabancaları, hızla onlara doğru geliyorlardı. Malko:

— Bana yardım edin! diye haykırdı.

Amerikalının yardımıyla generali bir torba gibi kaldırıp kapının öbür tarafına attılar. Çinli öbür tarafta çimlerin ştne düştü ve hareketsiz kaldı.

Sivillerden biri havaya bir el ateş etti. Malko kapının açılmasının onlara hiçbir yarar sağlamayacağını anlamıştı. Çok geç kalacaklardı. Kabil hapishaneleri hiç de konforlu değildi. Birdenbire Lal ıktı ortaya. Kalabalığa dönüp Paktu dilindebir şeyler söyledi ve belinden bir dinamit çubuğu çıkardı. Ortalık anababa yerine dönmüştü. Kargaşanın içinde kalan polisler duralamak zorunda kalmışlardı. Bu çok değerli birkaç saniye denizcilerin kapıyı açıp kapamalarına yetmişti. Thomas Sands tüm küfür hazinesini tüketmişti. Lal kapı kapanmadan bir iki saniye önce ancak içeri girebilmişti.

Malko bitkinlikten bayılacağını sanıyordu. Çarşafı çıkarıp generalin yanına diz çöktü. Adamın ştndekileri çıkardı. inlinin dudakları gerilmişti ve yüzünde bir damla bile hayat belirtisi kalmamıştı. Malko ştne eğilip kalbini dinledi: Çok zayıf ve düzensiz bir atış duyuluyordu.

— abuk bir doktor, diye bağırdı. Ölüyor.

XVII. BÖLÜM

Thomas Sands deli gibi gülüyordu. İnsanın kanını donduran bir şey vardı bu gülüşte. Malko Amerikalıyı tanıyalıberi, adam bir kez bile kibarca gülümsemenin ötesine geçmemişti.

Bu sinirli, kuru gülüşte korkunç bir şey vardı.

Amerikalı başını kaldırıp şaşkın, dalgın gözlerle Malko'ya baktı. Bir gözü odanın köşesine bakar gibiydi.

— Alın, dedi.

Deşifre olmuş bir mesajın daktilo kopyesini uzatıyordu. Malko her sözcüğü büyük bir dikkatle, yavaşça okudu. Bitirdiğinde tüm kanının yüzünden çekildiğini hissetti.

Mesaj Dışişleri Bakanlığı'ndan geliyordu. Kabil'deki Amerikan yetkililerine General Lin Piao'yu Çinli meslektaşlarına devretmeyi emrediyordu. Karşılık olarak Kuzey Vietnam'da esir bulunan otuz Amerikalıyı alacaklardı. Malko kağıdı masanın üstüne öylece attı. Bu aklına gelecek en son şeydi. General Lin Piao, elçilikte bir odada sakin bekliyordu. Onu buradan alıp bir helikopterle Kandahar'a götürmek an meselesiydi.

Çinli büyük tehlike atlatmıştı ve şimdi düzeliyordu. Bir sürü sakinleştirici almıştı. Dün akşamdan beri elçiliğin sinoloğu tarafından sorguya çekilmiş, ama konuşmayı reddetmişti. Ama Mao-Çetung'un halefi General Lin

Piao olduğundan hiç şüphe yoktu.

Thomas Sands ikinci bir kağıdı uzatarak:

— Alın, dedi.

Bu Frank Thorpe'dan geliyordu ve üstün başarıları dolayısıyla Malko ile Thomas Sands kutlanıyordu. Sağ elin sol elden haberi yoktu.

Malko sesini kontrol etmeye çalışarak konuştu.

— Herhalde politik birtakım üstünlükler sağladılar. Yoksa otuz esire karşı her şey boşuna olur...

— Elbette. Ama yine de yutulması zor bir lokma. Hiç olmazsa Başkan Pekin'e gidene kadar bekleselerdi. Onu bagajlarla birlikte bir iyiniyet armağanı olarak götürürdü.

— Eh, aşağı yukarı öyle zaten!

— Neyse, dedi Amerikalı. İşimiz henüz bitmedi. Her şeyin iyi bitmesi için uğraşacağız.

Ruslar oyunu bu kez farklı rollerde oynamak için kesinlikle pusuya yatarı. Ama CIA, Pekin Çinlileriyle el ele çalışacaktı. Dünya tersine dönüyordu.

Malko CIA ajanına veda edip Toyota'sına bindi. Bebe Margh yolunu geçip Kral Sarayı'nın önüne geldi. Kendini boş ve bitkin hissediyordu. Chris Jones ve Milton Brabeck otellerinde uyuyorlardı. Elko'ysa çarşıları dolaşıyordu. Malko kendi kendine, generali Çinlilere geri vermenin, Amerika'ya büyük bir politik koz verdiğini itiraf etti. Böyle bir olayın önüne geçemezdi.

Gillian aynı sabah kocasıyla birlikte Afganistan'ı terketmişti. Malko'ya bir veda bile et-

meden.

Malko birdenbire içinde Efsane'yi görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Sadece teşekür etmek için. Biraz da onun yardımıyla Çinliyi ele geçirebilmişlerdi.

*

**

Malko yatağın üstüne uzanmış, düş kuruyordu. Şu son günlerin geriliminden sonra gerçek bir dinlenmeye, güneşe ve lükse ihtiyacı vardı. Bir de Efsane'yi ikna edebilseydi. Onunla önce Karaçi'ye geçer, oradan İskandinav "Transorient"iyle Bangkok'a uzanırlardı. Orada bir an duraladı. Pattaya'da, Siam güneşi altında birkaç gün hiç de fena olmazdı. Ama Bali'ye de geçmemeyi ihmal etmemeliydi. Efsane bu programdan çok hoşlanacaktı. Ona en azından Çin mutfağının lezzetini ve lüksünü tattırırdı. Hem de on dokuz çeşit bir arada.

Telefon çaldı.

Efsane'nin alçak ve yumuşak sesini duyan Malko az daha sevinçten bir çığlık atacaktı. Büyük bir içtenlikle:

— Sizidüşünüyordum, dedi.Ama nasıl bulabileceğimi bilmiyordum.

— Gerçekten beni görmek istiyor musunuz?

Sesi gergin ve endişeliydi. Aynı zamanda da sıcak.

— Evet.

Bir iç çekme duyuldu. Sanki karar vermek Efsane'ye acı veriyormuş gibiydi.

— Güzel. Japon elçiliğini bulun. Karşısında küçük yeşil kapılı bir ev vardır. Sizi orada

bekleyeceğim.

*

**

— Burada benimle olmaktan korkmuyorsunuz herhalde?

— Hayır.

— Size teşekkür etmek istiyorum. Eğer başardıysam, bu sizin sayenizde oldu. Size uzun süredir düşlediğiniz bir armağan vermek isterim.

— Beni çok, ama çok uzun zaman memnun edecek bir şey verebilirsiniz.

Ceylan gözleri heyecandan nemlenmişti. Sonra yan tarafa uzanıp bir votka şişesini açtı ve masanın üstüne koydu.

— Votka sevdiğinizi biliyorum.

— Siz istemez misiniz?

Efsane kendinden emin bir sesle konuştu.

— Sevişmek için votkaya ihtiyacım yok.

Bu kez her şey açıktı. İşte, bunun için bu kadar özenmişti kendisine. Aniden Malko'nun kollarına atıldı. Kalçaları beceriksiz ama etkileyici bir dansa başlamıştı. Malko kendini büyük bir mutlulukla bırakan kadının göğüslerini yavaşça okşadı. Sıra karnına ve kalçalarına gelince hafifçe kasıldı, ama hemen sonra yeniden gevşeyiverdi. Malko üstündekileri çıkarırken, çılgın bir arzuyla öpüyor, öpüyordu. Genç kadın içine hiçbir şey giymemişti.

Efsane:

— Sizi seviyorum, dedi. Ve şimdi sizin olmak istiyorum.

Malko Efsane'nin bakire olduğunu düşününce bir an fena oldu. İnce bir vücudu vardı.

Küçük göğüsler, çocuk kalçaları, düz bir karın ve uzun bacaklar. Genç kadının parmakları yumuşakça Malko'nun vücudunu dolaşıyordu. Kızı doğrultmak istedi. Okşaması gereken biri varsa o da erkekti, kadın değil. Ama genç Afgan direndi ve fısıldadı.

— Bırak beni.

Yavaşça, özenle, elleri ve dudaklarıyla Malko'yu okşuyordu. Onu iyice tahrik etmek için, binbir türlü şekle giriyor, ama kendini Malko'dan ayırmıyordu. Tek bir sözcük söylemeden, işini bilen bir kadın gibi ustalıklı şefkati ni sunuyordu. Malko yarı açık gözlerinin arasından kadının dikilen göğüs uçlarını görüyor, kadından yükselen arzunun kokusunu duyuyordu.

Duyduğu zevk, Malko'yu da Efsane'nin coşkusuna katmıştı. Genç kadın aniden yırtıcı bir kuş gibi Malko'nun dudaklarına saldırdı. Gözlerinde baygın, bir o kadar da saf bir ifade vardı.

Eserini sona erdirmek ister gibi saçlarını Malko'nun vücuduna yaydı. Malko güç tatmin oluyordu. Zevk arttıkça kendine hakim olamıyor, Efsane'nin bacaklarını, kalçalarını okşuyordu. Uzun siyah saçlar kimi zaman onu gıdıklıyor, tahrik ediyordu. Vücudunu yumuşak, sıcak bir kürk gibi sarıyordu. Sanki Efsane bu öpüşlerle ona bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

Buna daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Bir centilmenin bile aşamayacağı sınırlar vardı. Kadını yavaşça vücudundan ayırdı. Saçlar bir kez daha karnını okşadı ve Efsane,

soluk soluğa teslim olurcasına kendini arkaya bıraktı. Ona sahip olmuyordu, genç kadın kendini veriyordu.

Malko yanına uzanınca kollarını boynuna dolayıp boynunu öptü. Ondan hiç ayrılmak istemiyor gibiydi. Genç kadını okşamak istedi, ama Efsane geriye çekildi. Bu kez arzu edilen erkekti. Malko sonunda ikna olmuştu. Olabildiği kadar nazik davranarak, yavaş yavaş genç kadına sahip oldu. Efsane hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibi gözlerini sonuna kadar açmış mutluluğun tadını çıkarıyordu.

Malko kadını belinden kavrayıp son bir hareketle kendine çekti. Efsane gözlerini kapamadan bir çığlık attı, hafifçe dudaklarını ısırdı. Tırnakları aşığının omuzlarına gömülmüştü. Tattığı zevk gözlerinden okunuyordu. Şimdi birlikte inliyor, birlikte çığlık atıyorlardı. Efsane Malko'nun anlamadığı birtakım şeyler söylüyor, vücudunu Malko'nunla birleştirebilmek için var gücüyle sarılıyordu. Birkaç dakika boyunca Malko'nun bir iki milimetre bile ayrılmasına izin vermedi. Kendini kaybetmiş gibiydi. Ama Malko kıpırdayınca hemen sarılıyordu.

— Gitmenizi istemiyorum.

Dudakları titriyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Canını acıttığını sanmıştı. Bunu söyleyince, Efsane baygın bir gülüşle başını salladı.

— Hayır. Hayatımda tek kez sevdiğim biriyle sevişiyorum.

Saçlarını okşadı.

— Bu kadar kötümser olmayın.

Genç kadın sakın bir sesle,

— Walli Gohar'la evleneceğim, dedi. Bu sabah resmen nişanlandık. Ailem kabul etti.

Malko kulaklarına inanamıyordu.

— Walli Gohar! Ondan nefret ettiğinizi sanıyordum.

— Nefret ediyorum.

— Ama o zaman niçin onunla evleniyorsunuz?

Genç kadın bir süre bir şey söyleyemedi. Sonra alçak sesle konuştu.

— Başka türlü yapamazdım. Bana şantaj 'yaptı. Babama ve amcama benim sayemde generali kaçırmayı başardığınızı söylemekle tehdit etti. Bilgiyi ben vermişim yani. Eğer konuşursa beni öldürürler, ya da senelerce hapis yatarım. Ben de evlenmeyi seçtim.

Duyduğu tiksinti Malko'nun kanını dondurmuştu.

— Ülkeyi terkedin, dedi. Sizi korurum. New York'ta kimse izinizi bulamaz.

Efsane başını salladı.

— Hayır yapamam. Benim vatanım burası. Amerika'da kimseyi tanımıyorum. Orada evimde hissetmiyorum kendimi. Hem ailemi seviyorum, burada kalmak zorundayım. Gidersem, bu annemi öldürür. Walli Gohar'la evleneceğim. Ama bakire olmadığımı öğrendiğinde dünyaya geldiğine pişman olacak. Her gün ilk kez sizinle yattığımı kafasına kaka-acağım. Deli olacak.

XVIII. BÖLÜM

Dolambaçlı yol, çıplak topraklı yüksek platoların arasından kıvrılarak, kollara ayrılarak yükseliyordu. Gökyüzü inanılmaz bir açıklıkta, masmaviydi. Siyah Cadillac arkasından sarı bir toz bulutu kaldırıyordu. İnsanın, 3500 metre yüksekteyiz diyebilmesi oldukça zordu.

Bu vahşi ve dış dünyadan yalıtılmış ortamda arabanın lüksü çok acayip kaçıyordu. Chris Jones arabanın amortisörleri tamamen iflas etmeden gidecekleri yere varmak için ellerini direksiyona kenetlenmiş, yoldaki çukurlardan gözünü ayırmıyordu.

Arkada General Lin Piao, Thomas Sands ve Milton Brabeck'in arasında uyuyor görünüyordu. Malko adamın vatandaşlarına iade edileceğini duyduğu zaman nasıl bir tepkide bulunduğunu bilmiyordu. Bu ölüme mahkum etmek gibi bir şeydi. Bütün yolculuk boyunca ağzını bir kez bile açmamıştı. Bazen siyah gözleri aralanıyor, camlardan dışarı bakıyor, sonra yeniden kapanıyordu.

— Geliyoruz, dedi.

Yol göllerin arasından dolaşıp geçiyordu. Bir virajda bir deve kervanı ve koyun sürüsüyle karşılaştılar. Chris Jones frene bastı, hayvanlar kaçıştılar ve sürünün arkasından iki küçük kız görüldü. Kızlar sürüyü yeniden bir araya getirdikten sonra hayranlıkla arabayı seyretmeye başladılar. Sakin ve çağdışı dünyalarında böyle şeyler her gün olmuyordu.

Malko camlardan birini indirdi ve sarı toz bulutu içeri doldu. Dizlerinin üstünde küçük bir mitralyöz olan Milton Brabeck neredeyse öksürmekten tıkanacaktı. Silahı henüz deneme aşamasındaydı. Kocaman şarjörüyle silah eski otomatik Thomson'a benziyordu, ama kurşunlar 22 kalibre idi. Elindeki silah ve sessizliği Milton Brabeck'i Merih'ten gelmiş bir savaşçıya benzetiyordu. Mendille ağzını kapatmıştı. Bu toz bulutu mikrop yuvasından başka bir şey olamazdı. Thomas Sands:

— Durun, diye emretti.

Chris Jones arabayı yolun genişçe bir yerine park etti. Arabada 500 kilometreden duyulabilecek verici bir telsiz vardı. Arkada kocaman bir anten sallanıp duruyordu.

Thomas Sands ve Malko arabadan indiler. Şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Manzara daha önce birkaç kez gördüklerine benziyordu. Tek kelimeyle harikaydı. Çıplak topraklı tepeler her tarafta yükselip duruyordu. Çevrede ne bir ağaç ne bir çalı vardı. Ama cılız koyunlar gene de otlayacak bir şeyler buluyorlardı.

Kabil'den beş yüz kilometre ötede, vahşi ve hoşgörüsü olmayan bir dünyanın ortasındaydılar. Isı geceleri —15 derecenin altına düşüyordu. Amerikalı yalıyarin ucuna kadar yürüdü. Birkaç küçük vadiden sonra ortadaki göle inen dik bir uçurum vardı. Göller değerli bir mücevheri andırır şekilde yüzük taşı gibi platoların üstüne dizilmişlerdi. Karşı kıyıda küçük bir cami yükseliyordu.

Thomas Sands bir küfür salladı.

— Neredeler?

Çinliler en az bir saat önce burada olmalıydılar. Geç kalacak insanlar değillerdi. Malko'nun içinde nedenini bilmediği bir sıkıntı vardı. Belki de sadece yüksekliktendi. Hem ne olabilirdi ki? Thomas Sands'ın yanına yaklaşıp sordu.

— Gelmezlerse ne yapacağız?

Bu ihtimal Thomas Sands için otomatik tüfeklerle taranmaktan daha kötüydü.

— Gelecekler, dedi. Her şey New York'ta ayarlandı. Bu adamı dünyada herkesten daha çok istiyorlar. Eğer onu Beşinci Cadde'de ziyarete açarsak, bir uçandairenden daha çok ilgi çeker.

Malko;

— Sizi telsizle bir helikopter çağırmaktan alıkoyan nedir? diye sordu. Kabil'e gitmemiz bile gerekmiyor. Burdan Kandahar iki saat bile sürmez.

Thomas Sands başını salladı.

— Teslimatın koşulları çoktan kararlaştırıldı.

— Sözlerini tuttuklarını nereden bileceksiniz?

— Telsizden! Parola sözcüğü duyunca generali vereceğim.

— Ya hiç bir şey duymazsak.

Amerikalının yüzü çirkin bir gülüşle büzüldü.

— Onu götürüp Beşinci Cadde'de bir vitrinin arkasına koyarız. Zırhlı bir vitrinin. Haydi, şu göllerin yanına gidelim.

Yeniden Cadillac'a döndüler. Camlar sarımsı bir tozla kaplanmıştı. İki adam arabaya

yerleşir yerleşmez Chris Jones hareket etti. On dakika boyunca ikinci göle ulaşmak için dolambaçlı yolu takip ettiler. Thomas Sands:

— Duralım, dedi. Buradan geldikleri görülür.

Rüzgâr şimdi daha hızlı esiyordu. Nereden geldiği belli olmayan bir çoban görüldü, arabanın etrafında bir tur attı ve yokoldu. Malko kendi kendine bu işte gerçekdışı bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Generali rahatça Kabil'deki elçilik binalarına teslim etmek varken, Çinliler neden bu kadar esrarengiz bir randevuyu tercih etmişlerdi. Belki de Rusların Kabil'deki kolları sandığından daha uzundu ve belki de Pakistan yolunu ablukaya almışlardı bile. Hoşlarına gitmeyen makaleler yayınlandığında News-Week'i bile ele geçirmeye çalışıyordu bu adamlar.

— İşte, dedi aniden.

Birkaç dakikadır havalanan toz bulutlarını izliyordu. Sarı bir toz bulutu yol boyunca hızla onlara doğru yaklaşıyordu. Thomas Sands arabaya koştu ve büyük dürbünü alıp baktı. Dürbünü indirdiğinde sesi endişeliydi.

— Onlar, dedi. Ama öngördüğümüz gibi tek araba yok. İki Mercedes üç top var.

Hızla Cadillac'a bindi ve telefonu aldı. Birkaç saniye içinde Kabil'le bağlantı kurdu ve hızlı hızlı olup bitenleri anlattı. Toz bulutu giderek büyüyordu. Malko dürbünü alıp baktı. Dönüp heyecanla Amerikalıyı çağırdı.

— Mitralyözleri var.

Thomas Sands telefonu yerine koydu.

— Bize Kandahar'dan yardım yollayacaklar, dedi. Ama en az iki saat sürer. Çok geç olabilir.

Chris Jones;

— Tüyelim, dedi ihtiyatla. On beş dakika öndeyiz.

Goril korkak değildi, ama bu aya benzeyen topraklar ve Çinliler dengesini bozmuştu.

Thomas Sands acımayla baktı:

— Nereye? Kanatlarımız yok. Yol burada bitiyor. Hem bu araba burada hızlı gitmeye uygun değil.

Malko:

— Telaşlanmayalım, dedi. Bu kuvvet gösterisi bize karşı olmayabilir. Bu dünyada Ruslar da yaşıyor.

Yedinci sekreter dudaklarını ısırarak:

— Tanrı sizi duysun! dedi.

Malko şimdi Çinlilerin niye böyle bir yer seçtiğini anlıyordu. Kabil'de mitralyözlerle dolaşmaları biraz zorda.

Chris Jones geri dönüp arabaya bindi. Arabayı iki yüz metre ileri götürüp bıraktı. Yalının ucuna birkaç metre ya var ya yoktu. Üç yüz metre aşağıda üçüncü göl parlak güneşin altında pırıl pırıldı. Lin Piao'yu Milton Brabeck'in yanında bırakıp geri döndü.

Üç adam sessizce yaklaşan sarı bulutu izliyorlardı. İki Jeep elçilik Mercedes'inin iki yanında ilerliyordu. Şimdi üstlerindeki hafif mitralyözler çıplak gözle bile seçiliyordu.

*

**

Mercedes 300 Amerikan grubun yirmi met-

re ötesinde durdu. Üç Jeep arabanın etrafını almıştı. Malko Jeeplerden 'birindeki iki mitral-yözün gökyüzüne çevrildiğini farkettti.

Bir kapı açıldı ve içinden mavi pardösülü bir Çinli çıktı. Yanında üç refakatçi olduğu halde hızlı adımlarla Amerikalı gruba yaklaştı. Arkaya taranmış uzun saçları, yuvarlak bir yüzü ve ince, dudakları vardı.

Thomas Sands şaşkınlıkla gözlerini açarak adamı gösterdi.

— Ama siz büyükelçi değilsiniz, dedi. Siz şoförüsünüz. Büyükelçi nerede?

Çinli başını salladı.

— Ben büyükelçiyim, dedi. Hep büyükelçiydim. Şoförüm birkaç saat önce Ruslar tarafından öldürüldü.

Çınlayan bir sesle kötü bir İngilizce konuşuyordu.

— Ruslar tarafından mı?

Şaşırmak sırası Thomas Sands'a gelmişti. Çinli duygusuzca yineledi.

— Albay Pilz buluşma saatimizi ve yerini Ruslara bildirmiş. Şarikarda yolumuzu kestiler, ama hazırlıklıydık. Acele etmeliyiz. Birazdan helikopterleri burada olur.

Thomas Sands kuru bir sesle:

— Bu Ruslar hikâyesi de ne oluyor? diye cevap verdi. Hükümetim generali Çin'in Kabil büyükelçisine teslim etmemi emretti. Sizin Çin Halk Cumhuriyeti hükümetini temsil ettiğinizi nereden bileyim? Ben Büyükelçiye tanıyorum ve siz o değilsiniz.

Çinli sakın bir sesle:

— Gelin, dedi.

Olduğu yerde döndü. Thomas Sands ve Malko, Chris'i üç Çinliyle başbaşa bırakarak adamı izlediler.

Mercedes 300'ün sol tarafı tam anlamıyla bir kevgire dönmüştü. Camlar paramparça olmuştu ve her tarafta kurşun izleri vardı. Malko arabanın etrafında şöyle bir tur attı. İçeriye baktığında arka koltukta kıvrılmış bir vücut gördü. Kan içinde bir Çinliydi bu. Arkadan bir ses:

— Bu benim şoförümdü, dedi. Bizim elçilikte kimin ne iş yaptığı pek belli değildir.

Thomas Sands ve Malko hayret içindeydiler. Bu Çinlilerle her şey mümkündü. Ama, şu an için hayret etmekten başka şeyler yapmaları gerekiyordu. Thomas Sands;

— Henüz yeşil ışık yakmadık, dedi. Teslimatın size düşen bölümünde herhangi bir sorun var mı?

Çinli çok sarsılmışı benziyordu.

— Bizler verdiğimiz sözden asla dönmeyiz. Bizim Kuzey Vietnamlı dostlarımız da öyle. Saatine baktı. Yarım saat içinde tutuklular serbest bırakılacaklar, dedi. Sakin olun.

— Geliyorum.

Thomas Sands koşarak Cadillac'a gitti. Malko bu arada Chris Jones'un yanına dönmüştü. Olup bitenlerden hiçbir şey anlamamıştı. En yakın yardımdan kilometrelerce uzakta Çinliler tarafından çevrilmişlerdi. Dondurucu rüzgâra rağmen Jeeplerdeki mavi gömlekli Çinlilerin üşür bir halleri yoktu. Amerikalı aynı hızla geri döndü. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Elçinin önünde di-

kildi.

— Hâlâ bir şey gelmemiş, dedi.

Çinlinin gözlerinden öfkeye benzer bir şeyler geçti.

— Bize güvenmeniz gerekiyor, dedi sinirli bir sesle. Rusların peşimizde olduğunu söylemiştim. Her an gelebilirler.

Amerikalı soğukça güldü. Gözlerini çevrede şöyle bir gezdirdi. Cadillac uçurumun yanında çok küçük kalıyordu.

— Tutuklular yoksa, general de yok.

Rüzgâr aniden şiddetlenivermişti. Cadillac'ın üstü şimdi tozla kaplanmıştı. Ortalık iyice gerginleşmişti. Mitralyözlerden biri Amerikalı gruba doğru çevrildi. Chris Jones silahın emniyetini açtı. En azından mitralyözlerin birini sustururdu. Hava soğuktu, ama terliyordu.

Çinli:

— Generali bize verin! diye yineledi.

Ses çok açık olarak uzlaşma istemiyordu.

Thomas Sands başını salladı.

— Hayır.

Aniden Çinlilerden biri eğilip büyükelçinin kulağına bir şeyler söyledi. Büyükelçi çok alçak bir ses çıkardı. Sevinci yüzünden okunuyordu. Üç Amerikalıya zafer kazanmış bir havada:

— Bakın, dedi.

Birdenbire bir iki kilometre ötede, bir sürü çukurun içinden yüzlerce karınca çıktı. Çinli karıncalar. Her yere yayılmışlardı. Gölün öbür tarafında bile bir sürü insan vardı. Bütün "karıncalar" bulundukları yere doğru yakla-

şıyorlardı. Malko hızla yürüyen insanları ayırdetmişti. Bütün ayrıntılarıyla görülebilmeleri için çok uzaktaydılar. Malko ve Thomas Sands endişeyle birbirlerine baktılar. Amerikalı:

— Nedir bu? diye sordu.

Çin büyükelçisi:

— Yurttaşlarımız, dedi sakın bir sesle.Sesi sakın olduğu kadar da yumuşaktı. Onlar hakkında yeterince bilginiz olduğunu sanıyorum. Nuristanlı göçebeler bunlar. Yardımlarını istedik, onlar da geldiler. Yüzlerceler, birçoğlarının da silahı var.

İşte bunun için Çinliler randevuyu Band-I-Mir'de vermişlerdi. Sorun güvenlikli. Ellerinin altında bu göçebeler varken, Ruslar bile onlara ilişemezdi. Demek bu gizemli Çinli göçebeler bu yüzden Ağanları bu kadar rahatsız ediyordu. Çin ordusunun öncü güçleri kimi olsa rahatsız ederdi.

— Bu durumda daha fazla direnmenin aptallık olduğunu düşünüyorum. Gidip generali alayım.

Sonra da cevap beklemeden Cadillac'a yollandı. Geldiğini gören Milton Brabeck dışarı çıkmış, onu bekliyordu. Malko alelacele gorile bir şeyler söyledi. Adam anlamamış bir halde Malko'ya baktı.

— Ama siz delisiniz!

Malko kuru bir sesle sözünü kesti.

— Tartışacak vaktimiz yok. Gidin ve mesajımı Thomas Sands'a iletin.

Goril koşarak uzaklaştı. Şaşakalmıştı.

Malko makine gibi yumuşak koltuğa oturdu, motoru çalıştırdı. Araba şöyle bir sarsıldı ve elektrikli kapılar kilitlendi.

— Bay büyükelçi,"dedi, üstünüze düşeni yapmadıkça general size vermeyeceğim.

— Yaya olarak bile kaçamazsınız. Her tarafı sardık.

— Eğer herhangi bir şey yapmaya kalkışırsanız, direksiyondaki adam arabayı doğruca uçuruma sürüp göle düşecek. Onu engellemeye vaktiniz olmayacak.

Çinli ilk kez bir şaşkınlık belirtisi gösteriyordu.

— Ama kendisi de ölür o zaman.

— Eğer gerekirse, evet.

Birdenbire gökyüzünde beş siyah nokta belirdi. Batıdan helikopterler geliyordu. Thomas Sands'ın yüreği ağzına geldi. Durum pek değişmeyecekti, ama hiç olmazsa kuvvetler biraz eşitlenecekti. Kandahar çabuk davranmıştı.

*

**

Malko olanları dikiz aynasından izliyor, düşünmemeye çalışıyordu. Telsizin ahizesi konuşmaya hazırdı, ama aletten en ufak bir ses bile çıkmıyordu. Arasıra gaz pedalına basıp motoru hep açık tuttuğunu gösteriyordu. Eğer bir şey yapmak gerekirse bu bir an sorunu olacaktı. Gözlerini karşısındaki muazzam uçurumdan alamıyordu. İçinden bir ses böyle intihar etmenin ahmaklık olduğunu bağırıp duruyordu. Ama yapacağını biliyordu. Bazen böylesi trajik durumlarda Slav kanı su yüzüne çıkıyordu. Oyun büyüktü, büyük oynamak

gerekiyordu. Çinliler hiçbir karşılık görmeden her önlerine gelenle alay etmeye kalkışmama-
lıydı.

Birden o da helikopterleri farkettiler.

*

**

— Bunlar Ruslar!

Bağırarak Thomas Sands'tı. Koca aletler birkaç metre üstlerinde dönüp duruyorlardı. Rus yapısı Afgan işaretleri taşıyan helikopterlerdi bunlar. Bağırma sırası Çin büyükelçisine gelmişti. Adam isteri krizine girmiş gibiydi.

— Generali bize vermelisiniz. Çabucak Siz... siz...

Amerikalı:

— Telaşlanmayın, dedi. Bunlar Afgan. Belki bu dağ başında bu kadar insanı görüp ne olduğuna bakmaya gelmişlerdir. Normalde burada sadece hippiler olur.

Helikopterlerden biri inişe geçmişti. İki yüz metre ötede büyük bir toz bulutu kaldırarak yavaşça yere kondu. Diğer dördü yukarıda hafif bir uğultuyla dönmeye devam ediyorlardı. Göçebelerden bir kısmı bulundukları yere varmıştı. Çin büyükelçisi bağırarak bir emir verdi. Jeeplerdeki mitralyözleri yere inen alete ayarladılar.

Toz bulutu sonunda dinmişti. Kapılardan biri açıldı. Tümü silahlı bir sürü adam yere atladılar. Çinli gözlerini kıstı. Bu gelenler Afgan değil, beyazdı. Büyükelçi başını çevirmeden bir emir daha verdi.

Silahların sesi Thomas Sands'ı ürküttü. Helikopterin çevresinde küçük toz bulutları

oluştı. Çinliler şimdilik küçük bir gösteri yapmıştı. Esas şovu kimse görmek istemiyordu. Diğer helikopterler de yere indiler. Bir tanesi göçebelerle grubun arasına girmişti.

Büyükelçi ince sarı parmağını Thomas Sands'a doğru uzatarak:

— Generali bana verin, dedi.

Thomas Sands kolunu kaldırıp Malko'yla anlaştıkları işareti verdi.

— Hayır.

Sorun otuz savaş esiri değildi. Ama Çinliler sözlerini tutmayı öğrenmeliydiler.

Yavaşça diğer helikopterlerden de bir sürü insan çıktı. Hepsi de beyazdı. Tüm göçebeler bir noktada toplanmaya başlamıştı. Ön saflardaki adamların biri hafif bir mitralyöz taşıyordu. Ruslar bile bu insanlara karşı koya-mazdı. Bu durumda hoşnut olması gereken biri varsa o da Kurt Pilz'di. Doğrusu iyi öç alıyordu.

Son gülen iyi gülerdi.

Büyükelçi:

— Generali sizden zorla alacağız, dedi. Bu yaptığınız çılgınlık, çözüm değil.

Thomas Sands:

— Tek çözüm verilen sözleri tutmak, diye cevap verdi.

Çinli artık onu dinlemiyordu. Bir emir verdi. Mitralyözlerden biri Thomas Sands'a çevrildi. Amerikalının ağzı kupkuru olmuştu. Yavaşça kolunu indirdi. Malko'dan daha uzun yaşamayacaktı. CIA'nın parlak ve başarılı bir adamının bu ıssız dağbaşında ölüp gitmesi hiç hoş değildi. Böyle bir son düşünmemiş-

ti.

Cadillac'ın motorunun hızlandığını duyan Çinli bir çılgık attı.

*

**

Malko Thomas Sands'ın verdiği işarete inanmak istememişti. Elleri terden direksiyona yapışmıştı. Ölecekti. Sinirli bir şekilde kendini düşünmemek için zorladı.

Bütün gücüyle Cadillac'ın gaz pedalına bastı. Koca araba ileri doğru şöyle bir atıldı. Arka tekerlekleri ortalığı toza dumana bulamıştı. Robot gibi arabayı döndürüp uçuruma dik bir duruma gelmesini sağladı. Birkaç saniye sonra her şey bitecekti. Sayaç 45 mil gösteriyordu. Toz yüzünden Malko'ya daha hızlı gidiyor gibi gelmişti. Boşluk tüm hızıyla üzerine geliyordu.

Gözlerini kapadı.

Birdenbire duran araba başını öne çarpmasına neden oldu. İster istemez gaz pedalındaki ayağına baktı. Sonuna kadar abanmıştı, ama araba olduğu yerde duruyordu. Ayağını çekip bir daha bütün gücüyle bastı. Motorun gürültüsünden hiçbir şey duyulmuyordu ama arka lastiklerden korkunç bir cayırtı gelmişti. Hemmen arkasından da yanık kokusu. Şimdi araba bir toz bulutunun içinde çakılı kalmıştı. Malko kendini bir uzay aracıyla ayın yüzüne inmiş gibi hissediyordu.

Bir omuz darbesiyle kapıyı açıp çevrede ne olup bittiğine baktı. Cadillac uçuruma bir iki metre kala durmuştu. Arka lastikler Malko'nun görmediği koca bir çukura gömülmüştü.

Toz bulutu yoğunluğunu biraz kaybedince Çinli grubu ve üç Amerikalıyı gördü.

Otomatik bir silahın sesi duyuldu. Çinlilerin mitralyözü ağırlığını koymuştu. Arabanın iki metre önünde toz bulutları havalandı. Malko bütün hızıyla arabanın içine dalıp öndeki koltukların üstünden arkaya atladı. Geriye yapacak tek şey kalmıştı. Çinlilerin eline canlı geçmemesi için General Lin Piao'yu öldürecekti. Küçük tabancasını çıkarıp tutsağa doğrulttu. Ama bir türlü tetiğe basamıyordu. Şimdiye kadar hiçbir insanı böyle soğukkanlılıkla öldürmemişti. Hem adamın ona hiçbir zararı yoktu.

Çinli dehşete düşmüş, büyüyen gözlerle Malko'ya bakıyordu. Ağzından belki de bildiği tek İngilizce sözcük döküldü.

— Lütfen...

Sonra bir anda kendini kapıya atıp dışarı fırladı. Malko'nun yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. General Lin Piao'nun kolları havayı dövdü ve arabadan birkaç metre ötede yere yığıldı. Tam o sırada arabadaki telsizden bir ses yükseldi:

Silah seslerinin arasında Malko açık ve dingin bir sesle konuşan Amerikalıyı duydu.

— Thomas Sands, Thomas Sands duyuyor musunuz?

Adam sanki yirmi metre ötede konuşuyordu. Malko düğmeye basıp vericiyi çalıştırdı.

— Ben Thomas Sands'ın yardımcısıyım, dedi. Siz kimsiniz?

— Burası Kabil, dedi ses. Her şey yolunda. Tekrar ediyorum, her şey yolunda. Adamı ve-

rebillirsiniz. Biz gerekeni aldık.

Biraz geç olmuştu.

— Geç kalmışlar, dedi.

— Hayır biz kışın başlamış olduğunu hesaba katmadık. Bir saat erken davrandık yani.

*

**

Çin büyükelçisi taştan bir heykel gibi duruyordu. Bir zamanlar saygı duyulan bu adamın tozlar arasındaki cesedine bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Eğildi ve yavaşça başındaki yaraya dokundu. Eline bulaşan kanı ölünün paltosuna silmeye cesaret edememişti.

Göçebeler çıt çıkarmadan tiyatro sahnesine benzeyen alanı çevrelemişti..Tam karşılarında Rus helikopterleri vardı. Şu ana kadar hiçbir saldırgan tavır almamışlardı. Helikopterleriyle gelmişler bekliyorlardı. Nasılsa Çinliler er geç buradan çekip gideceklerdi. Thomas Sands:

— Üzgünüm, dedi. İzin verirseniz gideceğiz, Bize aracı kurtarmamız için yardım eder misiniz?

Çinli:

— Bekleyin, dedi. Bu cesedi götüremem. Onu yakacağız.

— Yakmak mı?

Büyükelçi gözlerini hâlâ cesetten ayırmamıştı.

— Onu götürmek bir sürü adamımın hayatına mal olacak. Onları bir canlıya adamayı tercih ederim. Bir ölüye değil. Bu cesedi görmek benim için yeterli. Şimdi ne kadar çabuk yok olursa o kadar iyi olur.

XIX. BÖLÜM

Albay Pilz gözlerini kırpıştırarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Köpeğinin havlamaları tüm villanın camlarını sarsmıştı. Köpeği üç yıl önce Avrupa'dan getirmişti. Çok büyük ve son derece yırtıcı bir hayvandı. Biraz yalnız kalmak istemişti. Muhafızlarına ve hizmetçisine izin vermişti. Yanında sadece sadık Dobermanı kalmıştı.

Havlamalar birdenbire kesildi. Sanki biri plağın üstünden iğneyi kaldırıvermişti. Herhalde villanın ihtişamlı görünüşünden etkilenip ortalıkta gezen kötü niyetli bir aptaldı. Boşuna heyecanlanıyordu. Her şey yolundaydı.

Her yer yine biraz önceki sessizliğine dönmüştü. Albaya sanki kalp atışları biraz daha hızlanmış gibi geldi. Dalgın dalgın Parabelum'un pürtüklü kabzasıyla oynuyordu. Yavaşça silahı göğsüne dayadı. Şakağına kurşun sıkıp ölmeyi beceremeyen arkadaşı gibi kör ve bilinçsiz kalmaktan çok korkuyordu. Gözlerini kapatıp Birgitta'nın görüntüsünü kafasında yaratmaya çalıştı. Onu çok fazla düşünüyordu. Önceki gün sabah başarısızlığının hesabını vermek için kralla bir toplantı yapmıştı. Genç Almanın ölümünden beri her gece genç kızın katledilmiş cesedini görüyordu. Sarsılarak kendine geldi. Ağzının içi çamur gibiydi.

Yalnız bir adam için bu kadarı fazlaydı. Yok edilmiş bir soyun son yaşayan üyelerin-

dendi. En iyi arkadaşları çoktan ölüp gitmişti. Onları daha fazla bekletemezdi.

*

**

Kurt Pilz koltuğunda oturuyordu. Başı göğsüne düşmüş gözleri açıktı. Mavi gömleğinde kocaman bir kan lekesi vardı. Sağ eli, koltuğun yanına düşmüş sallanıyordu. Hâlâ Parabellum'u tutuyordu. Odada ekşi bir barut kokusu vardı. Malko eşikte kımıldamadan duruyordu. Alman demek bunun için bu gece villasında yalnız kalmıştı.

Almanın cam gözü ölümün yenemediği bir küstahlıkla bakıyordu. Malko'nun arkasında beliren Lal odaya girdi, adamın elinden Parabellum'u alıp kemerine koydu. Sonra bir dinamit çubuğu çıkarıp Almanın kenetlenmiş çenelerinin arasına koydu.

Malko'nun ilk tepkisi çocuğu engellemek olmuştu. Adam ölüp gitmişti. Ama sonra kimsenin Birgitta'nın öcünü almak istediğini bilmeyeceğini düşündü. Böyle bir cinayet suçlamasını hak etmeliydi. Bir baş hareketiyle Lal'e izin verdiğini anlattı.

Çocuk bir kibrit çıkarıp kısa fitili ateşledi. Hızla çıkışa doğru yöneldiler. Lal çıkmadan önce albayın bacaklarının arasına bir çubuk daha salladı.

Yolun bir ucuna ulaşmaya zamanları olmuştu. Kulakları sağır eden bir patlamayla Kabil gökleri aydınlandı. Albay Pilz ikinci kez ölüyordu.

*

**

Silah sesi çölde uzun zaman yankılandı. Kervanın başındaki dev, elini boğazına götürdü. Kıpırmızı bir kan kalın parmaklarını arasından sızıyordu.

Kan kokusunu alan at durmuştu. Dev yavaşça, çok yavaşça bir yana doğru kayıp bütün ağırlığıyla düştü. Arkadaşları yere atlayıp yardımına koştuklarında, gözleri çoktan donmuştu, konuşamıyordu. Tek sözcük bile edemedi bir dakika içinde öldü. Bütün vücudu kan içinde kalmıştı.

Kabilenin kadın ve erkekleri ölünün etrafında toplanmış çevredeki tepeleri gözden geçiriyorlardı. Alacakaranlık yüzünden çoktan silikleşmiş siluetleri görmeleri olanaksızdı. Bir türlü anlamıyorlardı: Kabilenin hiç düşmanı yoktu. Tafik güçlü ve saygı duyulan bir insandı. Bir daha ateş edilmemişti. Kadının biri tüfeğini kaldırıp Tafik'in öcünün alınması gerektiğini haykırırdı.

İki kayanın arasına yerleşmiş olan Malko yüreği ağzında bekliyordu. Kuçiler öç almaya karar verirlerse işi bitik demektir. Elindeki eski Lee-Enfield ile on beş dakikadan fazla dayanamazdı. Lal'in mucizevi çubukları bile bu süreyi uzatamazdı. Çocuk bir türlü yanından ayrılmamıştı. Üç gündür bu dolambaçlı kayalıklarda Kuçilerin peşinde, onun rehberliğini yapıyordu.

Elko Krizantem, Chris Jones ve Milton Brabeck uçakla ükleyi terketmişlerdi. Malko hesabı tam olarak kapatmadan bir türlü ayrılmak istememişti.

Lal kemerindeki rupi dolu keseyle oynuyor-

du. Bu para sayesinde Landıcotal'de bir silah dükkânı açabilecekti. En büyük düşüydü bu. Parayı aldığıında deliler gibi Malko'nun elini öpmüştü. Şimdi pırıl pırıl gözleri, yanına özenle dizdiği dinamit çubukları, bekliyordu.

Malko'nun cesareti onu büyülemişti.

Çok ötelerde atlılar devin cesedini alıp atının eyerinin üstüne koydular. Kervan yoluna devam ediyordu. Öç almıyorlardı. Lal zorlukla bastırıldığı bir sevinç çığlığı attı. Malko az daha dinamitlerden birini ateşleyip sallayacak sanmıştı. Onun yerine bir sürü anlaşılmaz söz etti. Malko sözcüklerden birini yakalamıştı. Tureh: İran dilinde cesaret demektir.

Atlılar uzaklaşıyordu. Devin düştüğü yerde kırmızı bir leke kalmıştı.

Malko'nun Birgitta'nın mezarına hiçbir zaman koyamayacağı güllerin kırmızısıydı bu...

“... Malko bir an Thomas Sands’ın yaptığı işaretin ne anlama geldiğini düşündü. Direksiyonu tutan elleri ter içindeydi. Her şeye lanet ederek hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Cadillac’ın gazına bastı. Ağır araç ileri doğru fırladı. Malko geriye bakarak bir kahkaha attı. Ne aptalca bir ölümdü bu!

Aracın hızı doksana ulaşmıştı. Uçurum hızla yaklaşıyordu...”

Gözden düşmüş yüksek düzeyde bir Çinli yöneticinin uçağı Kabil yakınlarında düşmüş, olay yeri Rus, Amerikalı ve Çinli ajanların ölesiye mücadeleye koyuldukları kanlı bir arena olmuştur. Ağırlığını hissettirmek isteyen CIA, güçten çok zekâsını kullanan Malko’yu devreye sokar. Malko’nun ölüme meydan okuyan bu adamların arasında tek silahı soğukkanlılığıdır...”

